

O mie de ani de pace

Cuprinsul

Prefață	2
1. Privire de ansamblu asupra istoriei omenirii din perspectivă biblică.....	3
1.1 Diferitele epoci	3
1.2 Prima împărăție în Biblie	3
1.3 Timpul dintre încurcarea limbilor și împăratul David	4
1.4 Timpul de la împăratul Solomon până la ducerea în captivitate a poporului.....	5
1.5 Timpul de la captivitate până la Hristos	6
1.6 Are Israel cu adevărat un viitor?	8
1.7 Rezumat.....	12
2. De la răpire până la Împărăția păcii	13
2.1 O privire de ansamblu	13
2.2 Ultimele evenimente înainte de Împărăția păcii.....	16
2.3 Începutul Împărăției păcii.....	26
3. Împărăția păcii	44
3.1 Împăratul Împărăției păcii	44
3.1.4 Hristos - Împărat și Mare Preot (Psalmul 110)	47
3.2 Ierusalim, metropola guvernării	50
3.3 Ordinea politică mondială în Împărăția păcii	60
3.4 Justiția și jurisdicția în Împărăția păcii.....	62
3.5 Serviciul divin în Împărăția păcii	67
3.6 Alte binecuvântări în Împărăția păcii	74
3.7 Împăratul împăraților și Împărăția Sa.....	80
4. Sfârșitul Împărăției păcii.....	83
4.1 Satan va fi dezlegat	83
4.2 Marele Tron Alb.....	83
4.3 Judecata este veșnică.....	85
4.4 Diferitele locuințe ale oamenilor și ale îngerilor.....	85
4.5 Starea veșnică.....	86
4.6 Încheiere	89
Anexă.....	90
Privire de ansamblu profetică asupra Cărții Psalmilor	90
1. Observații introductive.....	90
2. Semnificația profetică a Psalmilor	90

3. Prima carte a Psalmilor (Psalmii 1-41)	91
4 A doua carte a Psalmilor (Psalmii 42-72)	91
5 A treia carte a Psalmilor (Psalmii 73-89)	92
6 Cartea a patra a Psalmilor (Psalmii 90-106).....	92
7 A cincea carte de psalmi (Psalmii 107-150).....	93
8 Citate din Psalmi în Noul Testament.....	94

Prefață

„Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14), a proclamat o mulțime de oștiri cerești, care Îl laudau pe Dumnezeu la nașterea Mântuitorului Isus Hristos, care fusese anunțat cu secole înainte ca Domn al păcii (Isaia 9.6). Când S-a născut, acum aproximativ 2000 de ani, „pacea pe pământ” nu putea încă să vină, deoarece poporul Israel nu l-a acceptat pe Mântuitorul lor, deși se afla într-o situație extrem de deplorabilă și avea o nevoie disperată de pace. Pe lângă aceasta, majoritatea poporului era împrăștiată printre toate popoarele pământului. Doar o mică parte se afla în Israel, dar sub stăpânirea străină a romanilor. Nenumărate pasaje din Sfânta Scriptură indică faptul că, într-o zi, când va veni Domnul păcii, va exista o pace durabilă în întreaga lume. Dumnezeu nu-și abandonează planul de binecuvântare pentru poporul Său pământean și, dincolo de acesta, pentru toate popoarele. El a amânat doar binecuvântările promise; într-adevăr, întârzierea face parte din căile Sale cu omenirea. El adună în timpul prezent al harului un popor ceresc din toate națiunile, Biserica (Adunarea). Dar în curând acest timp deosebit de har se va încheia. Atunci Dumnezeu Se va întoarce din nou la poporul Său Israel. Romani 11 mărturisește că Israel va fi mântuit în viitor (versetul 26). Atunci va începe un timp fără precedent de dreptate, pace, bunăstare și bucurie.

În această carte dorim să ne ocupăm în primul rând de timpul în care Dumnezeul cerurilor va instaura o Împărăție, care nu va fi distrusă pentru veșnicie și a cărei domnie nu va fi lăsată în seama niciunui alt popor (Daniel 2.44). Gândul la așa-numita „împărăție a păcii” ne fascinează mereu. Ar fi ceva mareț să știm că această Împărăție va fi instaurată la un moment dat, dar în această carte vreau să arăt că instaurarea ei este iminentă. Instaurarea acestei împărății ne face să privim spre viitor cu entuziasm.

Teologii au început încă din primele secole ale creștinătății să spiritualizeze profețiile despre Israel din Vechiul Testament și să le aplice la Biserică, deși pasaje precum Romani 16.25; Coloseni 1.26 și Efeseni 3.9 ne arată clar că profeții nu au vorbit deloc despre Biserică, aceasta era o taină. Făcând acest lucru, ei au întunecat complet perspectiva unei Împărății a păcii în adevăratul sens al cuvântului. Însă, Biblia conține nenumărate promisiuni cu privire la o Împărăție pământească a păcii, a cărei capitală va fi Ierusalimul.

Această carte poate fi văzută ca o continuare a micii mele broșuri *Die Zeit des Ende* [[în românește – vezi linkul: Timpul sfârșitului](#)], pe care am scris-o acum 13 ani, în perioada în care Irakul a invadat Kuweitul. Acum abia a trecut un an de când America a răsturnat regimul lui Saddam Hussein. Americanii vorbesc despre dorința de a introduce o ordine complet nouă în Orientul Mijlociu, pentru ca acolo să vină pacea. Cred ei cu adevărat că pot crea o pace durabilă? Adevărata pace va veni doar cu guvernarea Domnului păcii.

Marienheide, Ianuarie 2004

Werner Mücher

1. Privire de ansamblu asupra istoriei omenirii din perspectivă biblică

Biblia începe cu relatarea despre crearea cerurilor și a pământului și se încheie cu anunțul creării unui cer nou și a unui pământ nou. Între acestea găsim căile lui Dumnezeu cu omul și modul în care Dumnezeu Se descoperă tot mai mult omului. Există în mod clar un plan care stă la baza lucrărilor de creație ale lui Dumnezeu de-a lungul celor șase zile descrise în Geneza 1. Dumnezeu este marele planificator care Își va atinge obiectivele cu precizie. Și, deoarece El cunoaște sfârșitul de la început, El a inclus toate evenimentele, cum ar fi căderea în păcat și dezvoltarea ulterioară a omenirii, în îndeplinirea planurilor Sale. Dumnezeu S-a revelat oamenilor în moduri diferite în diferitele epoci succesive.

1.1 Diferitele epoci

O serie de comentatori biblici au împărțit ultimii 6.000 de ani de la crearea pământului și a omului în astfel de epoci. După părerea mea, o bună împărțire a fost făcută de comentatorul american Frederick William Grant în legătură cu interpretarea exemplară a zilelor creației, pe care mă bazez în mare parte:¹

1. Timpul promisiunii până la potop (ca. 4000-2350 î.Hr.)
2. Instaurarea guvernării începând cu Noe (ca. 2350-1500 î.Hr.)
3. Timpul poporului Israel până la Hristos (ca. 1500 - Hristos)
4. Evanghelia harului și formarea Bisericii (Adunării) din toate popoarele
5. Necazul pentru Israel și judecata asupra creștinătății false
6. Domnia lui Hristos împreună cu mireasa Sa cerească în Împărăția păcii
7. Odihna (Sabatul) Împărăției păcii rezultată din această domnie, în care intră poporul lui Dumnezeu

Așa cum crearea lui Adam și a Evei în a șasea zi a creației a fost încununarea lucrărilor lui Dumnezeu de creație (în afară de odihna din ziua de Sabat), tot așa inaugurarea Împărăției păcii va fi încununarea tuturor căilor Sale cu pământul și cu omul, la care Domnul Isus va crea un cer nou și un pământ nou la sfârșitul acestei Împărății (Apocalipsa 21.1 și următoarele). Atunci Dumnezeu i-a binecuvântat pe Adam și Eva cu cuvintele: „Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ.»” (Geneza 1.28). În aceasta putem vedea o referire profetică la faptul că Hristos va stăpâni peste întreaga creație împreună cu mireasa Sa.

1.2 Prima împărăție în Biblie

De sute de ori Biblia vorbește despre „împărății” sau „imperii”, dar pentru prima dată abia la câteva sute de ani după Potop: „Și Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. El era vânător puternic înaintea Domnului; de aceea se zice: «Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului!»” Și începutul împărăției lui a fost Babel și Erec și Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceea a ieșit în Asiria și a construit Ninive, și Rehobot-Ir, și Calah, și Resen între

¹ F.W. Grant, *The Numerical Bible, Genesis to Deuteronomy*, New York (Loizeaux Brothers) 1956, pag. 26 și următoarele.

Ninive și Calah: aceasta este cetatea cea mare.” (Geneza 10.8-12). Această împărăție a luat ființă fără să fie nevoie de ea.

Dintre cei trei fii ai lui Noe, Sem, Ham și Iafet, Ham a intrat primul în istorie. Unul dintre nepoții lui Ham a fost Nimrod - numele său înseamnă „rebel” - care evident nu a vânat numai animale, dar a prădat și oameni, cel puțin a făcut-o cu violență. Numele său poate fi găsit încă pe tăblițe de lut. Probabil că una dintre cele mai importante cetăți ale Imperiului Asirian (Nimrod) a fost numită cu numele lui. El a fondat un imperiu, care a început la Babel; apoi a mers mai departe și a construit cetatea Ninive, capitala imperiului mondial asirian de mai târziu. Ambele orașe, Babel și Ninive, au dobândit o mare faimă ca și capitale a două imperii mondiale importante.

Deja aici, privind în urmă, o diferență importantă între Nimrod și Hristos devine clară pentru noi astăzi: Nimrod era un vânător, care a luat viețile altora, Hristos este Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale. Prima împărăție a fost o împărăție a violenței, împărăția viitoare a lui Isus Hristos - în același timp ultima împărăție de pe pământ - va fi o împărăție a dreptății și a păcii (vezi Psalmul 72.3; 85.11; Isaia 9.7; 48.18; 60.17; Romani 14.17; Evrei 7.2; Iacov 3.18).

1.3 Timpul dintre încurcarea limbilor și împăratul David

Primul imperiu, fondat de Nimrod, a luat naștere după încurcarea limbilor.² Aceasta a dus la împărțirea omenirii în diferite familii de limbi și, prin urmare, în diferite popoare. În timpul acela nu exista un popor care să aibă o relație deosebită cu Dumnezeu. Dumnezeu chiar a lăsat popoarele să meargă pe drumul lor, mai ales atunci când ele s-au dedat la idolatrie (Faptele apostolilor 14.16). Din Iosua 24 știm că și strămoșii lui Avraam au fost idolatri: „Și Iosua a zis întregului popor: «Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: „Părinții voștri, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, au locuit în vechime dincolo de râu și *au slujit altor dumnezei.*»” (versetul 2).

Acesta a fost momentul în care Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și l-a însărcinat să meargă într-o țară necunoscută pentru el, să rămână acolo ca străin. După ce a ajuns acolo, după o lungă perioadă de așteptare, i s-a născut fiul promis, Isaac. Isaac a avut doi fii, Esau (Edom) și Iacov (Israel). Iacov, care urma să continue linia făgăduinței, și-a înșelat fratele și tatăl, a fugit din țară și și-a câștigat existența îngrijind oi. Esau, dimpotrivă, (la fel ca Nimrod, un vânător) s-a mutat în ținutul muntos Seir, unde urmașii săi s-au dezvoltat în curând într-o națiune respectabilă cu mulți împărați (Geneza 36). Iacov a avut 12 fii într-o țară străină, cei care mai târziu au fost strămoșii celor 12 seminții ale lui Israel. El s-a întors în țara pe care Dumnezeu i-o promisese lui Avraam și s-a stabilit acolo. Fiii săi l-au vândut pe fratele lor, Iosif, din invidie în Egipt, unde Dumnezeu a păstrat în viață o mare națiune prin el (Geneza 50.20). Din cauza unei foamete persistente, Iacov s-a mutat în cele din urmă cu fiii săi în Egipt, unde Iosif le-a asigurat hrana. Cu toate acestea, aveau să treacă câteva secole până când poporul Israel, acum numeros, a părăsit din nou Egiptul.

Exodul israeliților este descris într-un mod impresionant în a doua carte a lui Moise, Exodul. Dumnezeu i-a scos pe israeliți din țara robiei prin semne și minuni și l-a instruit pe Moise, conducătorul poporului, să-i construiască un cort, Cortul întâlnirii, pe care l-a ocupat curând ca locuință. Dumnezeu i-a dat lui Israel reglementările privind jertfele și a numit preoți. Preoția - nu regalitatea - a fost prima verigă de legătură dintre Dumnezeu și popor. Dar, necredința

² Din punct de vedere cronologic, trebuie să plasăm încurcarea limbilor descrisă în Geneza 11 înaintea tabelului națiunilor din capitolul 10.

poporului Israel l-a făcut să răătăcească în pustie timp de 40 de ani, până când, în cele din urmă, s-a mutat în țara promisă Canaan sub conducerea lui Iosua și a intrat în posesia unei mari părți din țară. După moartea lui Iosua, s-a întors la idolatrie - ca și înaintașii lor - și s-a îndepărtat de Dumnezeu. A început perioada turbulentă a judecătorilor, care s-a încheiat cu Samuel.

Pe vremea lui Samuel, poporul a cerut un împărat. Samuel a înțeles că această cerere însemna, în fond, respingerea lui Dumnezeu, care voia să fie Împăratul lui Israel: „Și Domnul i-a zis lui Samuel: «Ascultă de glasul poporului în tot ce îți zic ei, pentru că nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut, din ziua în care i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta – prin aceea că M-au părăsit și au slujit altor dumnezei – așa îți fac și ție.»” (1 Samuel 8.7,8) Dumnezeu i-a dat apoi lui Israel ca împărat pe Saul, care a condus poporul până la marginea prăpastiei. Încă din timpul domniei lui Saul, Dumnezeu l-a ales pe David, omul după inima Sa (Faptele apostolilor 13.22), care a devenit marele împărat al lui Israel. David este un model al lui Isus Hristos ca împărat al lui Israel, chiar dacă personal este departe de El și există în viața sa părți întunecate, pe care am prefera să nu le menționăm. Pe de altă parte, este cu mult mai frumos să vedem unde l-a folosit Duhul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea poporului lui Dumnezeu. A fost extrem de talentat: un muzician remarcabil, poet al multor psalmi, un viteaz respectat, un soldat curajos - dar mai presus de toate se spune despre el: „*DOMNUL era cu el*” (1 Samuel 16.18).

Înainte ca David să devină împărat, Saul l-a urmărit timp de mulți ani cu o ură de moarte. De mai multe ori părea că va cădea în mâinile lui Saul. În acest fel, el a trecut printr-o lungă perioadă de suferință, înainte de a ajunge la domnie. Dar, în cele din urmă, Saul a căzut în lupta împotriva filistenilor și David a devenit împărat. El a domnit mai întâi 7 ani și jumătate la Hebron (2 Samuel 5.5) și numai peste Iuda. Apoi a devenit împărat peste tot Israelul și Iuda și a domnit la Ierusalim încă 33 de ani, după ce a cucerit orașul. Deci, în total, a fost împărat timp de 40 de ani (1 Împărați 2.11). A purtat multe războaie și, la sfârșitul domniei sale, a predat o împărăție mare și consolidată fiului său Solomon.

1.4 Timpul de la împăratul Solomon până la ducerea în captivitate a poporului

Sub domnia lui Solomon a fost pace și bunăstare pentru Israel. Dacă domnia lui David este mai ales un model al guvernării lui Hristos, cum El va supune pe toți dușmanii, Solomon este mai ales un model al lui Hristos ca Domn al păcii. Sub Solomon, împărăția lui Israel a avut cea mai mare întindere, mult mai mare decât va fi în timpul Împărăției păcii.

Solomon a început foarte bine. El l-a cerut lui Dumnezeu înțelepciune pentru a conduce poporul în mod corect. El a început curând să construiască Templul. Dumnezeu l-a binecuvântat foarte mult și l-a făcut foarte mare. Dar, treptat, s-a îndepărtat de Dumnezeu, a iubit multe femei și și-a legat inima de idoli lor:

1 Împărați 11.4-8: Și a fost așa: când a îmbătrânit Solomon, soțiile lui i-au abătut inima după alți dumnezei și inima lui n-a fost în totul cu Domnul Dumnezeuul său, ca inima lui David, tatăl său. Și Solomon a umblat după Astarteea, zeița sidonienilor, și după Milcom, urâciunea amoniților. Și Solomon a făcut rău înaintea Domnului și n-a urmat deplin pe Domnul, ca David, tatăl său. Atunci Solomon a construit o înălțime lui Chemoș, urâciunea Moabului, pe dealul care este în fața Ierusalimului, și lui Moloh, urâciunea fiilor lui Amon. Și la fel a făcut pentru toate soțiile lui străine, care ardeau tămâie și jertfeau dumnezeilor lor.

Aceasta a fost cauza pentru care, după moartea lui Solomon, împărăția lui Israel s-a rupt în două părți: împărăția de nord a celor zece seminții, cu capitala Samaria, și împărăția de sud a celor două seminții Iuda și Beniamin, cu capitala Ierusalim.

Prin acesta a început declinul împărăției în Israel. Împărații regatului de nord care au urmat nu sunt bine apreciați în Biblie; fără excepție, ei au comis răul. În regatul de sud, lucrurile au stat ceva mai bine; alături de mulți împărați fără Dumnezeu, au existat întotdeauna împărați evlavioși. Ezechia și Iosia sunt exemple strălucite în acest sens. Răutatea în regatul de nord a crescut într-o asemenea măsură încât, după unele războaie și multe apeluri prin profeți la pocăință, Dumnezeu i-a folosit în cele din urmă pe asirieni pentru a-i duce pe locuitorii regatului de nord în captivitate. El a dat o perioadă de răgaz regatului de sud, dar apoi măsura răutății a fost deplină și acolo, astfel că i-a folosit pe babilonieni pentru a duce regatul de sud în captivitate. Dar prin aceasta se încheiase oare istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu? Nicidecum.

1.5 Timpul de la captivitate până la Hristos

Deci, locuitorii regatului de nord se aflau în captivitate asiriană, iar locuitorii regatului de sud se aflau în captivitate babiloniană. Israel trebuia să joace rolul de lider între toate popoarele de pe pământ, iar Dumnezeu dorea să locuiască în mijlocul poporului Său. Dar, odată cu captivitatea lui Israel, poziția de frunte a trecut la o țară păgână. Multă vreme, țările Egiptului și Asiriei s-au luptat pentru rolul de lider, dar acum Dumnezeu a dat acest rol poporului caldean, babilonienilor. Primul conducător remarcabil al acestui imperiu a fost Nebucadnețar.

Când Nebucadnețar a cucerit prima dată Ierusalimul și a deportat mulți prizonieri în Babilon, printre ei se afla un tânăr pe nume Daniel, care a devenit un profet important. În cartea pe care a scris-o, și care îi poartă numele, el povestește cum Nebucadnețar a avut un vis, pe care nimeni nu i l-a putut interpreta. În cele din urmă, Daniel a fost adus înaintea împăratului și i-a interpretat acest vis. Daniel a consemnat visul în toate detaliile sale:

Daniel 2.31-35: Tu, împărate, priveai, și iată un chip mare; chipul acesta era foarte mare și strălucirea lui era măreață. El stătea înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul acestui chip era de aur fin, pieptul lui și brațele lui erau de argint, pântecul lui și coapsele lui erau de aramă; pulpele lui de fier, picioarele lui, parte de fier și parte de lut. Tu priveai, până când o piatră s-a desprins, fără mâini, și a lovit chipul peste picioarele lui de fier și de lut și le-a sfărâmat. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat la un loc și s-au făcut ca pleava din arie, vară; și vântul le-a spulberat și nu s-a găsit nici o urmă din ele. Și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Daniel a interpretat apoi visul și a explicat cum, după imperiul babilonian („capul de aur”), se vor ridica, unul după altul, alte trei imperii mondiale și cum Dumnezeu cerului va distruge în cele din urmă ultimul imperiu și va întemeia în locul lui un imperiu etern. În Daniel 7 putem citi cum Daniel însuși a primit un vis de la Dumnezeu, care se referea, de asemenea, la aceste patru imperii mondiale în chip de diferite animale.

Imperiul mondial babilonian nu a fost de lungă durată; a durat aproximativ 70 de ani. Când nepotul lui Nabucodonosor, Belșatar, era rege, cetatea Babilon, pe care babilonienii o credeau de necucerit, a fost cucerită într-o singură noapte; astfel, acest puternic imperiu mondial a luat sfârșit. Acesta a fost urmat de Imperiul Medo-Persan. Curând, regele persan Cyrus a emis un edict (ca. 538 î.Hr.) prin care orice iudeu se putea întoarce în țara părinților săi, pentru a ajuta la reconstruirea Templului. Un mic convoi de puțin peste 40.000 de evrei a pornit la drum și a început în curând să construiască Templul, care a fost finalizat după o întrerupere de aproximativ

17 ani. Câteva decenii mai târziu, Neemia a venit la Ierusalim și a inițiat construcția zidului Ierusalimului. Aceste evenimente sunt descrise în detaliu în cărțile istorice Ezra și Neemia. Însă, după un nou început impresionant, această frumoasă renaștere s-a aplanat curând. Ultimul profet al Vechiului Testament, Maleahi, nu descrie o imagine bună a oamenilor care se aflau în țară în acea perioadă. Cartea a fost scrisă în jurul anilor 450-430 î.Hr.

Deci, au mai trecut câteva secole până la nașterea lui Mesia. Când a venit în sfârșit momentul, doar câțiva oameni au luat cunoștință despre aceasta. În loc să-I primească o primire onorabilă, Fiul lui Dumnezeu S-a născut în sărăcie, în mica cetate Betleem. Irod a vrut să-L ucidă, așa că părinții Săi au fugit cu el în Egipt, la instrucțiunile unui înger. Când a murit împăratul fără Dumnezeu, Irod, ei s-au întors și s-au stabilit în Nazaret, unde a crescut Isus. Sunt relatate doar câteva detalii din această perioadă. În cele din urmă, la vârsta de 30 de ani, Și-a început slujirea publică, fiind anunțat anterior de Ioan Botezătorul. El a predicat - ca și Ioan - Evanghelia Împărăției: „Pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3.2; 4.17). Poporul era foarte uimit de predica Sa și asculta cu atenția vorbirea Lui. A făcut multe minuni și a fost respins tot mai mult de liderii religioși ai lui Israel. Această respingere a culminat în cele din urmă cu uciderea Sa, cu moartea Sa pe cruce. Pilat, guvernatorul roman, a ordonat execuția și a dispus ca în vârful crucii să fie pusă o inscripție: „Acesta este Isus, *Împăratul iudeilor*” (Matei 27.37). Oare nu-L întâmpinase poporul cu entuziasm ca Împărat cu câteva zile mai devreme, când s-a împlinit profeția lui Zaharia și Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș? A eșuat astfel misiunea lui Isus ca Împărat al lui Israel?

Ce s-a întâmplat mai departe cu poporul Israel? După moartea, învierea și înălțarea lui Isus, Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii, care, de atunci încolo, a locuit în toți cei care au venit la credința vie în Isus Hristos, mărturisindu-și păcatele înaintea lui Dumnezeu. Biserica creștină și-a luat începutul. Mulți iudei s-au convertit și au văzut în Isus pe Mesia cel promis, care murise pe cruce pentru păcatele lor. Dar majoritatea poporului iudeu a rămas în respingerea, chiar în ura de moarte față de Hristos, și așa a rămas până în zilele noastre. La patruzeci de ani după răstignirea lui Isus (în anul 70 d.Hr.), romanii, conduși de generalul Titus, au înaintat împotriva Ierusalimului, au cucerit cetatea și au ras-o de pe fața pământului, inclusiv Templul. Odată cu aceasta, existența națională a Israelului a luat sfârșit.

Era oare așteptarea ca Mesia să elibereze Israelul de sub jugul romanilor un vis, o interpretare falsă a numeroaselor profeții din Vechiul Testament? Sau chiar răutatea oamenilor în uciderea lui Mesia a zădărnicit planurile de binecuvântare și pace ale lui Dumnezeu? Oare nu L-au lăudat îngerii pe Dumnezeu cu cuvintele „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și *pace pe pământ*”? Și acum?

Nu, respingerea lui Mesia nu a fost un eveniment neprevăzut. Ea a fost clar prezisă în Vechiul Testament, de exemplu în Isaia 53:

Isaia 53.2-10;12b: El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim. El era disprețuit și părăsit de oameni, om al durerilor și obișnuit cu suferința și ca unul de care îți ascunzi fața; era disprețuit și noi nu L-am prețuit. Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; iar noi, noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și chinuit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem

vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura. El a fost luat prin asuprire de la judecată; și generația Lui, cine o va spune? pentru că El a fost șters de pe pământul celor vii. Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit. Și groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu făcuse nici o violență, nici nu a fost vicleșug în gura Lui. Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. ... și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.

Moartea lui Hristos este, de asemenea, prezisă în Daniel 9.26:

Daniel 9.26: Și, după cele șaizeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimicit și nu va avea nimic;

Prin urmare, moartea lui Hristos nu numai că a fost prezisă, ci a fost absolut necesară conform planului de mântuire al lui Dumnezeu, deoarece fără moartea Sa nu ar fi existat nici măcar o singură binecuvântare pentru omenirea căzută, nici iertarea vreunui păcat și, în cele din urmă, nici Împărăția păcii. Moartea lui Hristos este garanția că Dumnezeu va introduce într-o zi și poporul Israel în binecuvântări neprețuite, și nu numai Israel va participa la aceasta, ci și toate popoarele pământului. Isaia 49.5,6 aruncă o lumină strălucitoare asupra acestui fapt:

Isaia 49.5,6: Și acum, zice Domnul, care m-a întocmit din pânțe ca să fiu robul Lui, ca să întorc la El pe Iacov (deși Israel nu este încă strâns, voi fi glorificat înaintea Domnului și Dumnezeul meu va fi puterea mea). Și El zice: „Este puțin să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să întorci pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului”.

Pe lângă o aplicație la proclamarea Evangheliei în timpul prezent al harului, când iudeii și păgânii pot fi mântuiți deopotrivă, acest pasaj arată fără echivoc că Dumnezeu va instaura o Împărăție mondială de pace și binecuvântare prin Hristos. Și tocmai cu acest timp măreț dorim acum să ne ocupăm.

1.6 Are Israel cu adevărat un viitor?

Timp de multe secole, mulți teologi au respins doctrina restaurării în adevăratul sens al cuvântului a lui Israel ca popor în țara pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam. Ei interpretează profețiile referitoare la aceasta ca și cum acestea și-ar fi găsit împlinirea în Biserică. Din nefericire, ochii lor sunt ținuiți astfel încât nu-și dau seama că Israel are un viitor. Ca dovadă că Israel are într-adevăr un viitor, citim mai întâi o profeție veche de 3500 de ani:

Deuteronomul 30.1-5: Și va fi așa: după ce vor veni peste tine toate lucrurile acestea, binecuvântarea și blestemul, pe care le-am pus înaintea ta, și ți le vei pune la inimă, printre toate națiunile la care te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău, și te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta de glasul Lui, după toate câte-ți poruncesc eu astăzi, tu și fiii tăi, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, atunci Domnul Dumnezeul tău îți va întoarce pe cei captivi și Se va îndura de tine și te va aduna din nou dintre toate națiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău. Dacă ai tăi vor fi împrăștiați până la marginea cerurilor, Domnul Dumnezeul tău te va aduna de acolo și te va lua de acolo; și Domnul Dumnezeul tău te va aduce în țara pe care au stăpânit-o părinții tăi, și tu o vei stăpâni, și-ți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.

Chiar înainte ca poporul Israel să intre în Țara Făgăduinței după exodul din Egipt și călătoria de 40 de ani prin deșert, Dumnezeu l-a pus pe Moise să le spună aceste cuvinte. Dumnezeu i-a spus dinainte că, după neascultarea și alungarea lor din țară, într-o zi vor fi din nou adunați de El. Înainte de asta, însă, va trebui să ajungă la o pocăință autentică față de DOMNUL Dumnezeuul său. Semnele acestei pocăințe sunt ascultarea din toată inima și din tot sufletul lor. Atunci, Dumnezeu ar aduce poporul înapoi în țara părinților lor și l-ar binecuvânta mai mult decât pe părinții lor. Aceasta este marea binecuvântare a viitoarei Împărății a păcii.

Să observăm că Dumnezeu a dat această profeție înainte ca israeliții să intre în țară! Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu care vestește sfârșitul de la început (Isaia 46.10), iar „sfârșitul” de aici este că Dumnezeu va binecuvânta în curând pe Israel mai mult ca niciodată. Dar cum se va produce schimbarea interioară în rândul acestui popor încăpățânat, care s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeu?

1.6.1 Reînnoirea spirituală a poporului Israel

Această schimbare se produce prin intervenția lui Dumnezeu într-un mod deosebit:

Ezechiel 36.24-28: Și vă voi lua dintre națiuni și vă voi aduna din toate țările și vă voi aduce în țara voastră și voi stropi peste voi apă curată și veți fi curați. Vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idolii voștri. Și vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi; și voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în rânduielile Mele și să păziți judecățile Mele și să le faceți. Și veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri și-Mi veți fi popor și Eu vă voi fi Dumnezeu.

Deși această profeție a lui Ezechiel este cu aproximativ 1000 de ani mai tânără decât profeția lui Moise din Deuteronomul 30, ea se referă totuși la același eveniment, și anume adunarea (strângerea) lui Israel. Lucrarea specială a lui Dumnezeu, prin care poporul lui Israel va ajunge la o pocăință autentică, constă în faptul că Dumnezeu îi stropește cu apă curată, adică adresează cu putere Cuvântul lui Dumnezeu - despre care apa este adesea o imagine (compară cu Efeseni 5.26) - la inimile lor. Cuvântul lui *Dumnezeu* este cel care îi curăță pe oameni. Toate păcatele și idolatria sunt spălate de el. Totuși, această lucrare a lui Dumnezeu duce mai întâi la mărturisirea păcatelor și apoi la credința în Dumnezeu și la iertarea păcatelor.

Dumnezeu le va da atunci o *inimă nouă* și un *duh nou*, ceea ce le va permite să păzească poruncile lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul lor. Așadar, El îi stropește cu apă și le dă Duhul Său. Aceasta este lucrarea de regenerare, despre care Domnul Isus i-a vorbit lui Nicodim în Ioan 3, când a spus: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 5). În calitate de cărturar, Nicodim putea să știe acest lucru.

1.6.2 Când are loc renașterea lui Israel?

S-ar putea concluziona că Israel este deja în parte născut din nou, pentru că Dumnezeu a început să adune poporul și să-l aducă înapoi în țara lui Israel. Un răspuns clar la această întrebare îl găsim de asemenea la profetul Ezechiel:

Ezechiel 37.1-14: Mâna DOMNULUI a fost peste mine și DOMNUL m-a adus în Duhul și m-a așezat jos în mijlocul unei văi; și ea era plină de oase. Și m-a făcut să trec pe lângă ele de jur-împrejur; și, iată, erau foarte multe pe fața văii; și, iată, erau foarte uscate. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, vor trăi oasele acestea?” Și eu am zis: „DOAMNE DUMNEZEULE, Tu știi”. Și El mi-a zis: „Profește asupra oaselor acestora și spune-le: Oase uscate, ascultați cuvântul DOMNULUI! Așa zice DOMNUL DUMNEZEU oaselor acestora: «Iată, Eu voi face să intre duh în voi și veți

trăi. Și voi pune tendoane pe voi și voi face să crească și carne pe voi și vă voi acoperi cu piele și voi pune duh în voi și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt DOMNUL»”. Și am profetizat cum mi se poruncise: și, pe când profeteam, a fost un glas și iată un tremur și oasele s-au apropiat unele de altele, os de osul său. Și am privit și, iată, au crescut tendoane și carne pe ele, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era duh în ele. Și El mi-a zis: „Profetește duhului, profetește, fiu al omului, și spune duhului: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Vino din cele patru vânturi, duhule, și suflă peste morții aceștia, ca să trăiască!»” Și am profetizat cum îmi poruncise El și duhul a intrat în ele; și au trăit și au stat în picioare: o oștire foarte mare. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată, ei zic: «Ni s-au uscat oasele și s-a dus speranța noastră, suntem nimiciți!» De aceea, profetește și spune-le: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, popor al Meu, și vă voi aduce pe pământul lui Israel!» Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, popor al Meu! Și voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi; și vă voi așeza în țara voastră și veți cunoaște că Eu, DOMNUL, am vorbit și am și făcut”, zice DOMNUL.

În această profecie, restaurarea lui Israel este descrisă în două etape. Ezechiel a văzut o vale plină de oase moarte care se uscaseră complet. Când Dumnezeu l-a întrebat pe Ezechiel dacă aceste oase vor reveni la viață, el a răspuns că Dumnezeu știe. El a fost apoi instruit să profetească asupra oaselor: Dumnezeu va aduce din nou suflare în ele, astfel încât acestea să devină vii, iar acest lucru se va face prin faptul că Dumnezeu va trage mai întâi tendoane peste oase, apoi va crește carne peste ele, vor fi acoperite cu piele, dar tot nu va exista suflare în ele. Prin aceasta, toți ar putea cunoaște că Dumnezeu este DOMNUL (versetele 1-7).

Când Ezechiel a profetizat, a fost un zgomot mare; oasele morților s-au mișcat împreună. De asemenea, el a văzut tendoane care veneau peste ele, carne care creștea peste ele și piele care se întindea peste ele. Să observăm bine: la început nu era viață în aceste trupuri moarte. Acțiunea lui Dumnezeu de până acum - deși este un miracol - este un indiciu al adunării lui Israel ca *națiune*, iar aceasta este, din punct de vedere profetic, prima fază a restaurării poporului Israel. Cu toate acestea, lipsește lucrul crucial: *viața*. În ciuda adunării parțiale, Israelul de astăzi nu a făcut încă o convertire adevărată la Dumnezeu și nu a făcut încă o legătură reală de viață cu El!

După o întrerupere, Ezechiel a trebuit să profetească din nou; el trebuia să vorbească suflării, pentru a sufla pe oasele morților, astfel încât aceștia să revină la viață. Și așa s-a întâmplat: oasele morților au revenit la viață și s-au ridicat în picioare: o mulțime de oameni extrem de mare. Aceasta este o indicație a schimbării interioare a lui Israel. Un popor întreg, chiar dacă nu este complet, este înviat la o viață nouă!³

³ Nu este vorba despre învierea trupească a unor persoane individuale din poporul Israel. Nu mai există alte referiri la acest lucru în Sfintele Scripturi. Atunci cine ar trebui să învie în momentele în care se vor împlini versetele din Ezechiel 37.9,10? Adevărații credincioși din poporul Israel din secolele trecute? Sau poate și oamenii necredincioși din vremurile trecute din acest popor? Nu, toți israeliții necredincioși vor fi înviați atunci când va avea loc judecata în fața marelui tron alb, după Împărăția Milenară (Apocalipsa 20.11-15). Israelii credincioși care au murit se vor număra printre cei înviați dintre morți - ei fac parte dintre cei *morți în Hristos* - atunci când Domnul Isus va veni pentru răpirea Bisericii înainte de judecată (compară cu 1 Tesaloniceni 4.14-18). În afară de aceasta, atunci când ființele umane individuale vor fi înviate, va fi o chestiune de o fracțiune de secundă și nu se va întâmpla în diferite faze și, cu siguranță, nu prin punerea de tendoane, carne și piele peste oasele moarte. Prin urmare, Ezechiel 37 trebuie să se refere la restaurarea spirituală a poporului Israel.

Astfel, Ezechiel 37 ne ajută să facem distincția între o restaurare externă, națională, provizorie a lui Israel și o restaurare internă, spirituală. Iar restaurarea națională a fost deja împlinită. Un eveniment decisiv în acest context a avut loc atunci când Ben Gurion, primul președinte al noului stat Israel, l-a proclamat în seara zilei de 14 mai 1948⁴!

1.6.3 Parabola despre smochin

Aceste două faze ale restaurării lui Israel sunt confirmate în parabola Domnului Isus despre smochin din Matei 24:

Matei 24.32: Dar de la smochin învățați parabola: când ramura lui este deja fragedă și dă frunze, cunoașteți că vara este aproape.

La începutul acestui capitol, ucenicii L-au întrebat pe Domnul Isus care este semnul venirii Sale și al sfârșitului veacului (versetul 3). Parabola despre smochin face parte din răspunsul Domnului la această întrebare. Așadar, întrebarea se referea la un eveniment legat de venirea Domnului Isus. Venirea Sa va duce la încheierea unui anumit veac și, în același timp, va inaugura unul nou, și anume Împărăția păcii. Ei bine, despre ce epocă este vorba? Pe de o parte, este vorba despre încheierea timpului de împrăștiere a lui Israel printre toate popoarele, ca urmare a respingerii și răstignirii lui Mesia. Acest timp se va încheia atunci când poporul Israel se va întoarce la Dumnezeu și Îl va întâmpina din inimă pe Mesia al lor cu cuvintele: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23.39). Când poporul va fi pregătit în acest fel, va putea începe timpul Împărăției păcii.

Și aici vedem clar că restaurarea lui Israel are loc în două etape, pe care Domnul Isus le compară cu anotimpurile primăverii și verii. Primăvara este perioada în care ies frunzele, iar vara este perioada în care fructele se coc.

De unde știm că smochinul este o imagine a poporului lui Israel? Cu câteva zile înainte ca Isus să le vorbească ucenicilor despre smochin, a plecat dimineața cu ei din Betania, unde petrecuseră noaptea, spre Ierusalim. Îi era foame. Când au trecut pe lângă un smochin, S-a apropiat de el și a căutat smochine. Însă, nu a găsit decât frunze. Atunci a blestemat pomul, care s-a uscat îndată. La uimirea lor, le-a spus că și ei ar putea face același lucru cu smochinul, dacă ar avea credință. Ar putea chiar să arunce un munte în mare. Trebuiau doar să-i ceară lui Dumnezeu cu credință (vezi Matei 21.19-22).

Smochinul de aici este o imagine a poporului necredincios al lui Israel!⁵ Domnul a lucrat în mijlocul acestui popor timp de mulți ani, căutând roade pentru Dumnezeu, dar nu a găsit niciuna. În schimb, a găsit respingere. La câteva zile după acest incident, poporul Său L-a răstignit. În loc să aducă roade pentru Dumnezeu, ei L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu (compară cu Matei 21.33-41)! Domnul îi pregătea pe ucenicii Săi pentru ostilitatea de care vor avea parte și ei. Dar, prin credință, ei vor birui ostilitatea. Și ei vor fi capabili să vadă poporul copt pentru judecată ca pe un copac sterp și ca pe un munte, dar în credință vor fi capabili să-l arunce în mare și astfel să-l învingă.

Nu a mai rămas nimic din poporul Israel din vremea Domnului Isus. Dumnezeu Însuși a aruncat muntele în marea națiunilor în anul 70. După multe secole, însă, poporul a apărut din nou ca

⁴ Conform numărătorii iudaice, pe 15 mai, pentru că noua zi începe deja seara, după apusul soarelui.

⁵ Compară cu Ieremia 8.13; 24.1-3; 29.17; Osea 9.10; Ioel 1.7; Luca 13.6-9.

națiune. Există din nou un smochin: un stat Israel. Ramurile s-au înmuiat și au produs frunze. Primăvara restaurării naționale a poporului s-a încheiat deja - și acesta a fost un mare eveniment. Este întotdeauna ceva deosebit să fii martor la tot ceea ce începe să înverzească și să înflorească primăvara. Cu toate acestea, primăvara nu este încă vara, unde fructele ajung la maturitate. Cât de aproape ar putea fi vara?

Așadar, Domnul Isus a confirmat cu această scurtă pildă ceea ce am învățat din Ezechiel 37. Și dacă restaurarea națională a fost deja o mare minune, atunci restaurarea spirituală va fi o minune și mai mare. Despre această restaurare scrie apostolul Pavel în Romani 11: „Ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?” (versetul 15).

După ce ne-am ocupat până acum de evenimentele din trecut, dorim să ne referim acum la evenimentele viitoare. Dar, înainte de a ne uita la următorul mare eveniment, iată un scurt rezumat al evenimentelor din trecut, cu datele corespunzătoare, pentru mai multă claritate.

1.7 Rezumat

Anul înainte de Hristos	Eveniment/perioadă
aprox. 4000	Crearea cerului și a pământului
aprox. 2350	Potopul
aprox. 2000	Nașterea lui Avraam
cca. 1450	Exodul lui Israel din Egipt
1050-1010	Domnia lui Saul
1010-970	Domnia lui David
970-930	Domnia lui Solomon
722/721	Deportarea Regatului de Nord (cele 10 seminții) în captivitatea asiriană
609-608	Prima deportare a Regatului de Sud (cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin) în Babilon; Printre cei luați se aflau și Daniel și prietenii săi.
599	A doua deportare în Babilon; printre cei duși s-a aflat Ezechiel
588/587	A treia deportare în Babilon; cu câteva excepții, toți locuitorii Ierusalimului și ai țării
Cele patru mari imperii	
609-538	Imperiul mondial babilonian (Nebucadnețar)
538-333	Imperiul Medo-Persan (Cirus)
333-168	Imperiul grec (Alexandru cel Mare)
168 î.Hr. - 476 d.Hr.	Imperiul Roman
Alte evenimente	
ca. 4 î.Hr.	Nașterea lui Isus
cca. 30 d.Hr.	Moartea lui Isus pe cruce
70 d.Hr.	Cucerirea Ierusalimului de către romani
14 mai 1948	Înființarea statului Israel

2. De la răpire până la Împărăția păcii

2.1 O privire de ansamblu

Înainte de a aborda acum în detaliu evenimentele viitoare - începând cu răpirea Bisericii lui Isus Hristos până la Împărăția păcii - vom rezuma evenimentele în ordine cronologică pentru o mai bună prezentare generală:

1. Răpirea Bisericii lui Isus Hristos
2. Începutul ultimei săptămână-an a lui Daniel (= 7 ani), care include ultimii 3½ ani ai marelui necaz
3. Primii 3½ ani sunt o perioadă de catastrofe teribile (Matei 24.4-13; Apocalipsa 6)
4. În acest timp, Evanghelia Împărăției va fi vestită în toată lumea (Matei 24.14)
5. Apoi încep cei 3 ani și jumătate, necazul cel mare
6. La începutul ultimilor 3½ ani, satan va fi aruncat din cer (Apocalipsa 12.7-12)
7. În același timp, conducătorul Europei primește de la satan tronul său și puterea de a lucra timp de 3½ ani (Apocalipsa 13.4,5)
8. Antihristul așază idolul urâciunii în Templu (Matei 24.15; Apocalipsa 13.14,15), el însuși se așază în Templu și se lasă adorat ca dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.3,4)
9. Pentru iudeii din Iudeea, temători de Dumnezeu, acesta este semnul de a fugi în munții din jur (Matei 24.16)
10. Dumnezeu ridică pentru Sine doi martori credincioși, care lucrează și fac minuni extraordinare în Ierusalim în timpul celor 3½ ani de mare necaz - la sfârșitul acestei perioade ei sunt uciși, dar vor învia după 3½ zile (Apocalipsa 11.3-13)
11. Judecățile celor șapte trâmbițe afectează în principal zona Europei, adică fosta creștinătate (Apocalipsa 8; 9)
12. Mânia lui Dumnezeu se varsă din șapte potire – la al șaselea potir, Eufratul seacă, astfel încât armatele de război se pot apropia dinspre est (Apocalipsa 16)
13. „Biserica apostată a sfârșitului de veac” (în imaginea prostituatei) va fi depusă de putere și distrusă (Apocalipsa 17; 18)
14. Urmează apoi bătăliile finale pentru Ierusalim: Egiptul invadează Israelul, apoi împăratul nordului (Daniel 11.40-45)
15. Împărații pământului (= teritoriul Imperiului Roman) vor fi adunați la Armagedon (Apocalipsa 16.14-16)
16. În cer are loc nunta Mielului (Apocalipsa 19.6-9)
17. Hristos se coboară din cer, însoțit de ai Săi (Apocalipsa 19.11-16)
18. Bătălia de la Armagedon, în care Hristos aruncă cele două fiare (conducătorul Europei și antihristul) în iazul de foc, iar împărații Europei și armatele lor sunt uciși cu sabia (Apocalipsa 19.17-21)
19. Puterea ocupantă a Ierusalimului și dușmanii lui Israel sunt înfrânți (Zaharia 12; 14)
20. Edom este judecat împreună cu alți împărați (Isaia 34; 63)
21. Armatele rusești invadează Israelul și sunt nimicite (Ezechiel 38; 39)
22. Judecata împotriva iudeilor fără Dumnezeu (Apocalipsa 14.17-20)
23. Judecata celor vii (Matei 25.31-46)

24. Satana este legat timp de 1000 de ani (Apocalipsa 20.1-3)
25. Încheierea primei învieri (Apocalipsa 20.4-6)
26. Întoarcerea iudeilor care au fugit în timpul necazului (Psalmul 122)
27. Întoarcerea celor 10 seminții ale lui Israel din toate națiunile (Ezechiel 20.34-38)

2.1.1 Răpirea

Odată cu înființarea statului Israel a început deja împlinirea profeției referitoare la timpul sfârșitului. În mai 2003, Israel a sărbătorit cea de-a 55-a aniversare a acestui eveniment important.

Însă, înainte ca a doua fază a restaurării lui Israel să aibă loc, are loc un alt eveniment central: răpirea tuturor credincioșilor din timpul harului din ziua Cincizecimii încoace, care sunt numiți „Biserica”⁶ (în greacă: *ekklesia*) în Noul Testament. Un pasaj biblic în care este descris clar acest eveniment se găsește în 1 Tesaloniceni 4.13-18.⁷ Odată cu răpirea începe o perioadă de șapte ani, care este urmată apoi de Împărăția păcii.⁸ Aceasta este ultima „săptămână-an” despre care citim în Daniel 9.27.⁹ Această perioadă este împărțită în două perioade egale de 3½ ani fiecare. Începutul ultimilor 3½ ani este marcat de întreruperea serviciului jertfelor, care va exista din nou în Ierusalim după răpire. În timpul primilor 3½ ani vor avea loc catastrofe groaznice la nivel mondial, descrise atât în Matei 24.4-13, cât și în Apocalipsa 6. O privire luminoasă în această perioadă este vestirea, tot la nivel mondial, a Evangheliei Împărăției de către israeliții evlavioși, care vor veni la credință după răpirea Bisericii (Matei 24.14). În ultimii 3½ ani au loc judecățile care sunt descrise în Apocalipsa 8-19.

2.1.2 Principalii actori în această perioadă

Principalii actori în perioada dintre răpirea și Împărăția păcii vor fi doi lideri inspirați de satanism. Unul este liderul unei Europe unite - continuarea vechiului Imperiu Roman - iar celălalt este antihristul, un lider religios și politic din Israel. Amândoi vor determina în mod decisiv evenimentele la nivel mondial pentru o perioadă scurtă de timp. Aceste două persoane sunt descrise în Apocalipsa 13 în imaginea a două fiare.¹⁰ Amândoi vor apărea probabil la scurt timp după răpirea Bisericii, dar își vor desfășura întreaga putere ocultă doar în ultimii 3½ ani. În orice

⁶ O altă traducere posibilă este „Adunarea”.

⁷ Nu este locul aici să intrăm în detalii despre răpire și despre diferitele opinii cu privire la momentul în care va avea loc acest eveniment. A se vedea broșura mea intitulată *Die Zeit des Ende [Timpul sfârșitului]*, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 14 și următoarele.

⁸ Este foarte posibil ca între răpire și începutul ultimei săptămână-an a lui Daniel să treacă ceva timp; totuși, consider acest lucru destul de puțin probabil.

⁹ Odată cu moartea lui Mesia, Dumnezeu a pus deoparte poporul Israel pentru o vreme, dar se va întoarce din nou la el în viitor.

¹⁰ Mulți comentatori și autori de cărți despre profeție consideră acești doi lideri diferiți ca fiind o singură persoană și se referă la ei ca fiind antihristul sau liderul politic al împărăției fiarei (= Europa). Dar faptul că în Apocalipsa 13 sunt descrise două fiare, arată clar că liderul Europei și antihristul sunt două persoane diferite care, totuși, vor coopera îndeaproape una cu celălaltă.

caz, la începutul totalului de 7 ani din ultima săptămână-an, se va încheia o alianță defensivă între Europa și Israel, așa cum putem citi în Daniel 9:

Daniel 9.27: Și el [conducătorul roman, adică conducătorul Europei] va întări un legământ cu cei mulți [masa poporului iudeu], o săptămână [= 7 ani]; și la jumătatea săptămânii [el, conducătorul roman] va face să înceteze jertfa și darul de mâncare; și pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor [= împăratul nordului], până când nimicirea și ce este hotărât se vor vărsa asupra pustiitorului.

2.1.3 Satan va fi aruncat din cer pe pământ

Așadar, în acest verset din Daniel 9 se vorbește despre faptul că, la mijlocul celor 7 ani, serviciul de jertfă din Israel va înceta. Pentru a înțelege amplexarea evenimentelor din acest moment, este bine de știut că exact în acest moment, sau cu puțin timp înainte, are loc o bătălie în cer, descrisă în Apocalipsa 12. Acest eveniment este foarte decisiv pentru începutul ultimilor 3½ ani, timpul marelui necaz (compară cu Ieremia 30.7):

Apocalipsa 12.7-12: Și a fost un război în cer: Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui; și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp”.

În această bătălie din cer, Satana - numit aici *balaur* - va fi învins și aruncat pe pământ. El se va folosi apoi în mod deosebit de cei doi conducători din Apocalipsa 13 și va încerca să arunce întreaga omenire într-un haos fără precedent. Mulți oameni vor recunoaște domnia conducătorului Europei și astfel se vor îndepărta complet de Dumnezeu. Antihristul va lucra îndeaproape cu acest conducător ca aliat al său; el va sta în Templu și va fi adorat ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.3,4). De asemenea, el va ridica un idol fioros în Templu - probabil o imagine a conducătorului Europei (compară cu Apocalipsa 13.15) – pe care toți oamenii trebuie să-l adore. Odată cu introducerea acestei idolatrii satanice, începe în același timp o persecuție crudă a tuturor oamenilor temători de Dumnezeu. Guvernarea totalitară și brutală din Europa nu va avea precedent în istorie. Ea va fi exercitată de fiara despre care Daniel a scris: „...însălmântătoare și îngrozitoare, și nemaipomenit de puternică, și avea dinți mari de fier, mânca și sfărâma și călca în picioare ce rămânea” (Daniel 7.7). Dumnezeu va folosi această împărăție și pe conducătorul ei în primul rând pentru ca oamenii care au avut cândva o mărturisire creștină să-și aducă răutatea la o măsură deplină. Ei vor fi apoi judecați pentru că „au înăbușit adevărul în nedreptate” și pentru că, „după ce l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit” (Romani 1.18,21).

Dar apoi, după câțiva ani, această împărăție satanică va fi distrusă de Domnul Isus Însuși și înlocuită de Împărăția păcii.

2.1.4 Timpul marelui necaz sau tribulația

Ne-am referit deja la judecățile peceților din Apocalipsa 6, care au loc în primii 3½ ani. Judecățile trâmbițelor (Apocalipsa 8 și 9) vor avea loc la începutul ultimilor 3½ ani, iar judecățile potirelor

mânii (Apocalipsa 16) la sfârșitul acestui timp, chiar înainte de instaurarea Împărăției. Acești ultimi 3½ ani vor fi cea mai teribilă perioadă de judecată din toate timpurile.¹¹ Domnul Isus a spus în marele Său discurs despre sfârșitul timpului, în Matei 24 și 25, că va fi o perioadă de *mare necaz*:

Matei 24.21,22: Pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată. Și, dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.

Din fericire, timpul va fi limitat la 3½ ani, altfel nicio ființă umană nu ar mai rămâne în viață la final. Iar în evenimentele îngrozitoare ale acestor ultime zile, toate popoarele pământului vor fi incluse în cele din urmă: Ierusalimul va deveni un potir de amestecare pentru toate popoarele (Zaharia 12.2,3). Dar mai presus de toate: Dumnezeu dirijează și provoacă în cele din urmă toate aceste catastrofe, pentru a-i pedepsi pe cei răi, a-i binecuvânta pe cei dreți și a crea condițiile pentru Împărăția păcii.

2.2 Ultimele evenimente înainte de Împărăția păcii

Însă, nu dorim să ne oprim prea mult timp în cadrul acestei cărți asupra evenimentelor din timpul necazului cel mare și, prin urmare, să ne referim acum la evenimentele care au loc la sfârșitul acestui timp și care precedă imediat instaurarea Împărăției păcii.

2.2.1 Bătălia pentru Ierusalim

Ultimele zile ale marelui necaz vor culmina cu un imens conflict războinic pentru Ierusalim, viitoarea capitală a Împărăției păcii. Citim despre acest lucru, printre altele, în profetul Zaharia:

Zaharia 12.1-4: Profetia cuvântului Domnului despre Israel. Așa zice Domnul care întinde cerurile și pune temelia pământului și întocmește duhul omului înăuntrul lui: „Iată, voi face Ierusalimul un potir de amestecare pentru toate popoarele de jur-împrejur; și va fi de asemenea împotriva lui Iuda la asediul împotriva Ierusalimului. Și va fi așa: în ziua aceea voi face Ierusalimul o piatră grea pentru toate popoarele. Toți câți se vor împovăra cu ea vor fi greu răniți; și toate națiunile pământului se vor aduna împotriva lui. În ziua aceea”, zice Domnul, „voi lovi orice cal cu groază și pe călărețul lui cu nebunie. Și-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda și voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor.”

Dumnezeu Însuși, așa cum am spus, este cel care face din Ierusalim centrul evenimentelor. Orașul devine atunci un potir de amestecare și o piatră de povară. Devine un potir de amestecare pentru popoarele din jur (arabe) și o piatră de povară pentru toate popoarele de pe pământ. Cu toții se vor implica în cele din urmă în conflict și vor încerca să îl rezolve - fie cu intenții rele sau bune - dar se vor răni pe ei înșiși în acest proces. Toate strategiile de cucerire sau de eliberare a Ierusalimului nu vor funcționa, pentru că Dumnezeu le va distruge. El Și-a rezervat pentru Sine Însuși răscumpărarea lui Israel și a orașului Ierusalim, și anume pentru momentul în care o rămășiță din Israel se va întoarce la Dumnezeu și îl va aștepta pe Hristos ca Mesia cel promis.

¹¹ Din Matei 24.15-22 reiese clar că timpul pe care Domnul Isus îl descrie acolo se referă la „necazul cel mare” din ultimii 3½ ani și nu la întreaga perioadă de 7 ani dintre răpirea Bisericii și Împărăția păcii. Dacă se dorește să se facă referire la întreaga perioadă de 7 ani, este mai bine să se folosească expresia „ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10).

Detalii precise despre începutul ultimului mare conflict războinic le putem găsi în profetul Daniel:

Daniel 11.40-45: Și, la timpul sfârșitului, împăratul sudului [= Egiptul] se va împunge cu el [pe conducătorul din Israel, Antihristul]; și împăratul nordului [= Siria] va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care și călăreți și cu multe corăbii; și va intra în țări și se va revărsa și va trece peste ele. Și va intra în țara frumuseții [= Israel] și multe țări vor fi răsturnate, dar numai acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul și Moabul și căpetenia fiilor lui Amon. Și el își va întinde mâna peste țări și țara Egiptului nu va scăpa. Și el va stăpâni peste comorile de aur și de argint și peste toate lucrurile de preț ale Egiptului; și libienii și etiopienii vor fi pe urmele lui. Dar niște știri de la răsărit și de la nord îl vor tulbura; și el va ieși cu mânie mare, ca să nimicească și să distrugă cu totul pe mulți. Și va întinde corturile palatului său între mare și muntele frumuseții sfinte; astfel va ajunge la sfârșitul său și nu va fi cine să-l ajute.

Deoarece acest pasaj biblic ne oferă o imagine atât de exactă a ultimelor evenimente războinice din jurul Ierusalimului, să îl analizăm puțin mai atent. *Timpul sfârșitului* sunt zilele care preced imediat Împărăția păcii. Egiptul, dintr-un motiv nespecificat, atacă Israelul, după care Siria intervine și ea în conflict, cu trupe terestre și unități navale. În acest proces, Siria va invada o serie întreagă de alte țări și le va devasta ca un torent furibund cu inundațiile sale. Israel, de asemenea, va fi în mare parte devastat.

Din Zaharia 14.2 se vede că Ierusalimul va fi cucerit și jumătate din locuitorii săi vor fi deportați. Trei țări scapă de furia de cucerire a Siriei (Edom, Moab și o parte din Amon). Aceste trei țări se aflau în zona Iordaniei de astăzi și a unei părți din Arabia Saudită. Siria își continuă apoi campania de cucerire în Egipt, Libia și Etiopia luptând de partea Egiptului. Cu ocazia acestui raid de cucerire, sirienii aud în Egipt zvonuri dinspre est și dinspre nord. Este firesc să ne gândim la desfășurări de trupe dinspre est și nord spre Israel. Acest lucru determină trupele siriene să se retragă din Egipt cu scopul de a ocupa Ierusalimul. Ele sunt cantonate între Mediterana și Ierusalim, dar sunt distruse deodată de o mână puternică. Găsim un model pentru distrugerea armatei siriene în cartea lui Isaia, unde este anunțată căderea puterii armatei asiriene:

Isaia 30.30-33: Și Domnul va face să se audă măreția glasului Său și va arăta coborârea brațului Său, cu mânie aprinsă și cu flacără de foc mistuitor, cu vijelie și cu furtună și cu pietre de grindină. Pentru că, prin glasul Domnului, Asiria va fi dărâmată; o va lovi cu toiagul. Și pe oriunde va trece toiagul rânduit, pe care-l va pune Domnul asupra ei, va fi cu tamburine și cu harfe; și în lupte care vuiesc El Se va lupta cu ea. Pentru că Tofetul este de mult pregătit; da, este pregătit pentru împărat; el l-a făcut adânc și lat. Rugul său are foc și lemne din belșug; suflarea Domnului îl aprinde ca pe un șuvoi de pucioasă.

2.2.2 Alte popoare, care vor fi implicate în luptele finale

Fără a dori să speculăm care alte popoare vor fi implicate cu exactitate în bătăliile finale, găsim în Scriptură referiri clare la alte popoare, care sunt uneori sugerate la nivel global, dar care sunt, de asemenea, uneori menționate pe nume: În Apocalipsa 16, în legătură cu cea de-a șasea judecată a potirelor, se spune:

Apocalipsa 16.12: Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secăt, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui.

Așadar, aici este vorba despre împărății nespecificați de la est de Israel. Acestea pot fi țări precum Pakistan, India, China sau orice altceva - Dumnezeu nu a considerat necesar să ne dea alte detalii despre ele.¹²

Altfel este, însă, în cazul unora dintre statele vecine ale lui Israel, dintre care un număr destul de mare sunt menționate pe nume în Psalmul 83:

Psalmul 83.2-8: Pentru că, iată, vrăjmașii Tăi se agită și cei care Te urăsc înalță capul. Urzesc cu viclenie planuri împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ascunși ai Tăi. Ei au zis: „Veniți, și să-i nimicim ca națiune și să nu mai fie amintit numele lui Israel”. Pentru că s-au sfătuit împreună cu o inimă, au făcut o alianță împotriva Ta: corturile Edomului și ismaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, și Amon, și Amalec, Filistia cu locuitorii Tirului; și Asiria s-a unit cu ei; ei sunt un braț pentru fiii lui Lot.

Dușmanii menționați aici sunt: Edom, Ismael, Moab, Hagareniții, Gebal, Amon, Amalec, Filistia, Tir și Asiria, adică 10 dușmani care au jucat un rol deloc neglijabil în istoria timpurie a lui Israel.¹³ Este dificil de stabilit cu exactitate care fost inamic va desemna care stat în viitor. Ceea ce este clar, însă, este că toți acești dușmani se vor aduna, vor face chiar un legământ și vor încerca să distrugă complet statul Israel, astfel încât numele său să fie șters de pe fața pământului: „*să-i nimicim ca națiune și să nu mai fie amintit numele lui Israel*” - aproape că ne vine să credem că ascultăm știrile de astăzi sau citim ziarul zilei.

Vrem să reținem că Dumnezeu folosește și, în cele din urmă, aduce suferința teribilă din aceste zile, pentru a aduce poporul Său Israel la pocăință și la întoarcerea la El. El este Cel care va interveni în evenimente pentru a-Și atinge scopurile. Ceea ce înseamnă o judecată oribilă pentru unii, înseamnă o mare mântuire pentru alții.

2.2.3 Căile lui Dumnezeu cu Israel și cu popoarele pe baza lui Isaia 8.6-9.7

În acest moment citim un fragment din profetul Isaia, unde este descrisă acțiunea lui Dumnezeu față de poporul Său și față de celelalte popoare:

Isaia 8.6-10: Pentru că poporul acesta a respins apele lin-curgătoare din Siloe și se bucură de Rețin și de fiul lui Remalia, de aceea, iată, Domnul va aduce peste ei apele puternice și multe ale râului, pe împăratul Asiriei și toată gloria lui. Și el se va sui în toată albia lui și va trece peste toate malurile lui. Și va năvăli în Iuda, se va revărsa și va trece mai departe, va ajunge până la gât. Și întinderea aripilor sale va umple lărgimea țării tale, Emanuele! Însoțiți-vă, popoarelor, și veți fi zdrobite; și plecați urechea, voi toți care locuiți departe de țară! Încingeți-vă, și veți fi zdrobiți! Încingeți-vă, și veți fi zdrobiți! Faceți un plan, și va fi zădărnice! Spuneți un cuvânt, și nu va sta în picioare, pentru că Dumnezeu este cu noi.

În vremea lui Isaia, împăratul lui Iuda se încredea mai mult în împărății lui Israel și ai Siriei, decât în Dumnezeul său. De aceea, Dumnezeu a trimis un dușman puternic: asirienii. El este comparat aici cu un torent furibund care va inunda țara. Așa se va întâmpla în viitor: Israel se va

¹² Este posibil ca împărății din Orient să fie judecați împreună cu Edom și în țara sa (vezi secțiunea 2.3.4: Supunerea altor dușmani).

¹³ Unii dintre ei erau chiar înrudite cu Israel: Edom (adică Esau) era fratele lui Iacov, Ismael era un fiu al lui Avraam, Moab și Amon erau fiii lui Lot, ruda lui Avraam. În locuitorii din Filistia putem vedea o aluzie profetică la palestinieni.

încrede în Europa în loc de Dumnezeu pentru protecție. De aceea, Dumnezeu va pune în inima împăratului nordului să devasteze țara. Toate popoarele din jur vor fi chemate la furie. Popoare vor veni din depărtare. Se vor încinge, pentru a fi zdrobite, vor face planuri, care nu se vor împlini. Și de ce toate acestea? Pentru că *Dumnezeu este cu noi* (în ebraică *Emanuel*). Aceasta este o referire la venirea lui Isus Hristos, care a venit acum 2000 de ani pentru a-l elibera pe Israel de orice necaz (compară cu Matei 1.22.23) și care urmează să vină a doua oară, de îndată ce poporul său se va pocăi.

Isaia 8.11-15: Pentru că așa mi-a vorbit Domnul, cu mână tare, și m-a învățat să nu umblu pe calea poporului acestuia, zicând: „Să nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire. Și nu vă speriați de teama lui, nici nu vă înfricoșați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți, și El să fie temerea voastră, și El să fie înfricoșarea voastră. Și El va fi locaș sfânt și piatră de poticnire și stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, cursă și laț pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi sfărâmați, și vor nimeri în cursă, și vor fi prinși“.

Dumnezeu l-a avertizat pe Isaia să nu umble pe calea poporului, pentru că era o cale fără El și departe de El. Isaia i-a îndemnat pe credincioșii din Israel să nu se preocupe cu toate conspirațiile și să nu se teamă de lucrurile de care se temeau cei răi din popor. Ei trebuiau să sfințească și să se teamă de DOMNUL: Frica de Dumnezeu este singura cale de ieșire din toate necazurile. Dumnezeu va deveni un sanctuar pentru cei credincioși, adică va locui cu ei, în inimile lor (compară cu Isaia 57.15). Pe cei răi din popor - atât în Iuda, cât și în Israel - îi va doborî și îi va judeca.

Poporul în totalitatea lui îl va accepta în viitor pe antihrist ca împărat și i se va închina în mod divin (2 Tesaloniceni 2.3,4). Întreaga parte atee a poporului Israel va fi exterminată de Dumnezeu. Potrivit cu Zaharia 13.8, două treimi din populație vor fi șterse și vor pieri. Cu o populație de 6,3 milioane de israelieni în țară, așa cum este cazul în prezent, puțin peste 4 milioane de oameni din țară ar muri în scurt timp! Judecata împotriva iudeilor nelegiuți este descrisă mai departe în pasaje precum Isaia 33.14; 66.15-17; Matei 24.37-41 și Apocalipsa 14.17-20.¹⁴

Isaia 8.16-18: „Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii Mei”. Și eu Îl voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și în El mă voi încrede. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor care locuiește pe muntele Sion.

Există momente în care Dumnezeu leagă mărturia pentru oameni în general și pecetluiește legea astfel încât doar cei care sunt adevărați ucenici să o poată înțelege. Pentru partea neevlavioasă a poporului, Dumnezeu nu mai are atunci niciun mesaj, pentru că nu au fost dispuși să se pocăiască la momentul potrivit. La fel a profetizat și Amos: „Iată, vin zile“, zice DOMNUL DUMNEZEU, «când voi trimite foamete în țară; nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzire a cuvintelor Domnului. Și vor rătăci de la mare până la mare și de la nord până la răsărit; vor cutreiera încoace și încolo, ca să caute cuvântul DOMNULUI și nu-l vor găsi.» (Amos 8.11,12). Acest lucru înseamnă în același timp că judecata lui Dumnezeu este inevitabilă. Găsim aici avertizarea

¹⁴ Ne vom ocupa mai târziu de judecata iudeilor fără Dumnezeu (secțiunea 2.3.6: Judecata iudeilor fără Dumnezeu).

De la răpire până la Împărăția păcii

serioasă pentru fiecare om, că va veni o vreme când nu se va mai putea converti, deoarece timpul de har pentru el a expirat.

Și ce face omul neprihănit în momentul în care Dumnezeu Își ascunde fața? El se încrede în continuare în Dumnezeul său și speră în El. El știe că judecata celor răi înseamnă, în același timp, eliberarea celor credincioși din popor. Isaia vorbește apoi despre acești credincioși și îi numește „copiii pe care mi i-a dat DOMNUL”. Această rămășiță credincioasă a poporului va deveni semne și minuni ale lui Dumnezeu, care atunci va locui pe muntele Sion în Templu, adică este văzut în strânsă legătură cu Templul. Din punct de vedere profetic, acest lucru indică deja momentul din Împărăția păcii.

Isaia 8.18 ne este bine cunoscut din Noul Testament, deoarece scriitorul epistolei către Evrei aplică acest verset la Domnul Isus, după învierea Sa, în legătura Sa cu copiii lui Dumnezeu. În continuare se spune:

Isaia 8.19-22: Și când vă vor zice: „Întrebați-i pe cei care cheamă duhurile morților și pe ghicitorii care șușotesc și bolborosesc”... Să nu întrebe un popor pe Dumnezeul său? Să meargă ei la cei morți pentru cei vii? Să meargă la lege și la mărturie! Dacă nu vorbesc după cuvântul acesta, nu va fi nici un revărsat de ziuă pentru ei. Și vor cutreiera prin ea, greu apăsați și flămânzi. Și va fi așa: când vor flămânzi, se vor mânia și vor blestema pe împăratul lor și pe Dumnezeul lor, și vor privi în sus; și se vor uita la pământ, și iată necaz și beznă, întunericul neliniștii! și vor fi alungați în întuneric greu.

În aceste versete aruncăm o privire spre răutatea iudeilor fără Dumnezeu: prin legătura lor cu antihrist și idolatria lui, ei sunt complet în ghearele lui satan și ale ocultismului. Nu există nicio speranță pentru ei de zorii unei zile noi. Ei vor suferi teribil și în cele din urmă îl vor blestema pe împărat - antihristul - dar și pe Dumnezeul lor! Cum poate fi ajutat un popor care își blestemă Dumnezeul?

Isaia 9.1-5: Totuși nu va fi întuneric pentru țara în care era neliniște. După cum în timpurile de altădată El a adus dispreț peste țara lui Zabulon și țara lui Neftali, tot așa în viitor va face glorioasă calea mării de dincolo de Iordan, Galileea națiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședeau în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei. Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada. Pentru că Tu ai sfărâmat jugul poverii lui și toiagul de pe umărul lui, nuiuaa asupritorului lui, ca în ziua Madianului. Pentru că orice încălțăminte a celui care s-a încălțat pentru luptă și veșmântul tăvălit în sânge vor fi de ars, material pentru foc.

Nu există niciun viitor pentru țara lui Israel? Desigur, o lumină mare va răsări asupra poporului care umblă în întuneric. Da, această lumină a răsărit deja o dată, când Mesia a venit la poporul Său, dar acesta L-a respins. În acel moment, jugul poverii lor, toiagul de pe umărul lor și nuiuaa asupritorului lor - ocupația de către romani - nu a putut fi curmată și ruptă. În viitor, însă, această mare lumină se va ridica din nou. Atunci Dumnezeu va rupe orice jug: „*Tu ai sfărâmat*”. Dumnezeu va avea milă de partea evlavioasă a acestui popor. Și cum le va da Dumnezeu mântuirea? Prin Fiul Său! Ei vor spune:

Isaia 9.6: Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.

Ce momente vor fi acestea pentru Israel, când va realiza că Mesia al său S-a născut deja acum 2000 de ani: *Un Copil ni S-a născut*. Și acest copil nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său poporului Său! El este darul de nespus (2 Corinteni 9.15), și pentru Israel! La nașterea Sa, îngerul i-a spus Mariei: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. (Luca 1.30-33).

Pe câți umeri s-a așezat domnia în ultimele milenii. Dar, cu fiecare zi care trece, se apropie momentul în care stăpânirea întregii lumi se va odihni pe umărul unui singur Om: umărul lui Isus Hristos. El va exercita domnia în Împărăția păcii pentru binele tuturor oamenilor, și nu doar pentru câteva decenii, ci pentru *eternitate*. „Eternitate” înseamnă aici nu doar pentru întreaga perioadă de timp a Împărăției păcii, ci include și tranziția acestei Împărății în toată veșnicia (compară cu 1 Corinteni 15.24; Apocalipsa 22.5).

În afară de cele două denumiri „Copil” și „Fiu”, aici sunt menționate alte cinci nume ale Domnului Isus: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Merită să ne oprim câteva momente pentru a reflecta asupra acestor nume:

1. *Minunat*: Acest nume este rezervat exclusiv lui Hristos. El nu numai că a făcut o minune sau alta (compară cu Exodul 15.11; Psalmul 77.11,14; 78.12; 88.10.12; 89.5; Isaia 25.1), nu numai că una sau alta este minunată în El, ci El este *minunat* prin El Însuși. Când Manoah l-a întrebat pe îngerul DOMNULUI - de obicei o întruchipare a Fiului lui Dumnezeu în Vechiul Testament - acesta i-a răspuns: „De ce întrebi de numele Meu? El este minunat!” (Judecători 13.18). Printre cele mai mari minuni ale lui Dumnezeu din trecut se numără eliberarea lui Israel din Egipt. În viitor, eliberarea lui Israel din mâna tuturor dușmanilor săi va fi un miracol și mai mare. Împăratul care va veni se va dovedi a fi *Cel minunat*. El va realiza într-un timp foarte scurt ceea ce oamenii nu au fost capabili să facă timp de milenii, și anume, să instaureze o împărăție a dreptății și a păcii.
2. *Sfetnic*: DOMNUL nu are nevoie să Se înconjoare de consilieri, așa cum se întâmplă de obicei în cazul împăraților. El Însuși, prin duhul de sfat, care se odihnește peste el (Isaia 11.2), este Cel care îi sfătuiește pe toți ceilalți. Un exemplu în acest sens îl găsim la Solomon, pe care împărăteasa din Saba l-a întrebat tot ceea ce avea ea în inimă și a primit răspuns: „Și Solomon i-a răspuns la toate întrebările ei; n-a fost nici un lucru ascuns pentru împărat pe care să nu i-l fi explicat” (1 Împărați 10.3). Când Pavel a expus doctrina justificării în Romani, la sfârșitul capitolului 11, el a izbucnit în laude la adresa lui Dumnezeu, citând, printre altele, pasajul din Isaia 40.13,14: „O, adânc al bogăției și al înțelepciunii și cât și al cunoștinței lui Dumnezeu! ... Pentru că cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitorul Lui?” (Romani 11.33,34).
3. *Dumnezeu puternic*: Acest nume arată clar că Hristos Însuși este Dumnezeu. El nu este Fiul lui Dumnezeu doar ca Om, așa cum L-a anunțat îngerul la naștere (Luca 1.35), ci este și Dumnezeu Fiul, adică Dumnezeu Însuși în nemărginirea Sa (compară cu Deuteronomul 10.17; Neemia 9.32; Psalmul 24.8; Ieremia 32.18). Faptul că Mesia este Dumnezeu Însuși reiese clar și din Ieremia 23.6, unde unul dintre Numele Sale este „DOMNUL, dreptatea

noastră”. Israel nu va fi salvat prin forța sa militară, ci El este Cel care îl va izbăvi pe Israel de toți dușmanii săi prin puterea Sa.

4. *Părinte al eternității*: Acest nume al lui Mesia este strâns legat de numele precedent. Semnificația acestui Nume nu este că eternitatea ar fi rezultat prin El, ci că El este un Tată credincios și înțelept pentru eternitate. Aceasta înseamnă că el este Cel care Se îngrijește cu dragoste de poporul Său atâta timp cât acesta există.¹⁵ La fel și Pavel a scris în Romani 11.29 cu privire la poporul Israel: „Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău”.
5. *Domn al păcii*: Acest nume înseamnă că Domnul Isus va înlătura toate puterile care vor să tulbure pacea în viitor și că va face pace între popoare, ba chiar va instaura Împărăția păcii: „Și lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna” (Isaia 32.17). La începutul Împărăției, El îl va lega pe marele „tulburător” (cel care tulbură pacea), care a făcut dezordine peste tot, pe durata de o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3) și apoi îl va judeca pentru totdeauna.

În continuare se spune:

Isaia 9.7: Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.

Dumnezeu va pregăti binecuvântări prin Domnul Isus care nu au sfârșit. Binecuvântările viitoare nu se mai bazează pe ceea ce așteaptă Dumnezeu de la om, ci pe ascultarea Fiului Său și pe ceea ce a realizat El pe crucea de la Golgota. Acolo L-a glorificat pe Dumnezeu în așa fel încât Dumnezeu poate binecuvânta din belșug. El Însuși va așeza domnia pe umărul Fiului Său și o va înmulți, adică o va extinde tot mai mult. Ca urmare a guvernării drepte a lui Hristos, pacea se va înmulți și ea până când va umple întregul pământ. Domnia împărătească, pe care Dumnezeu a început-o cu David în mijlocul poporului Său, își va găsi desfășurarea glorioasă prin Isus Hristos. Cu toate acestea, instituirea unei guvernări drepte la nivel mondial înseamnă mai întâi judecarea tuturor dușmanilor poporului lui Israel și ai lui Mesia. Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii ca așternut la picioarele Domnului Isus (Psalmul 110.1). Dumnezeu este gelos ca toată gloria să fie oferită Fiului Său (Isaia 45.23; Filipeni 2.9-11):

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.

(Filipeni 2.9-11)

¹⁵ În ceea ce privește Împărăția, se spune că ea va exista *pentru totdeauna* (Daniel 2.44); se mai spune că Numele Împăratului va fi *pentru totdeauna* (Psalmul 72.17) și că mântuirea poporului prin DOMNUL va fi *eternă* (Isaia 45.17).

2.2.4 Domnul păcii intervine - mai întâi din cer

După ce ne-am ocupat de Isaia 8 și 9, ne întoarcem la marea bătălie care a izbucnit pentru Israel și mai ales pentru cetatea Ierusalim. Împăratul nordului ocupase Ierusalimul și deportase jumătate din locuitori, apoi se mutase în Egipt și, în cele din urmă, se întorsese în Israel, deoarece veștile (despre desfășurarea de trupe) îi parveniseră dinspre est și nord. El se stabilise între Ierusalim și Marea Mediterană. Europa, aliatul lui Israel, a sosit între timp la Armaghedon cu armatele sale cu scopul de a elibera Ierusalimul.

Ierusalimul a trecut deja prin multe asedii în miile de ani trecuți și a fost deseori cucerit. Să ne gândim doar la asediul asirienilor (Isaia 36 și 37), apoi la distrugerea Ierusalimului de către babilonieni (2 Cronici 36) și la cucerirea și înfrângerea de către romani în anul 70 d.Hr. Acum, dușmanii sunt din nou la porțile Ierusalimului. Necazul poporului din Ierusalim va fi nespus de mare. Timp de mai mulți ani, toți iudeii cu frică de Dumnezeu au fost persecutați cu cruzime; mulți dintre ei au pierit ca martiri din loialitate față de Dumnezeu. Credincioșii din Iuda au părăsit țara la timp, datorită cuvântului Domnului Isus din Matei 24.15 și următoarele. Probabil că împăratul lui Israel, antihristul, a plecat în exil înainte de invazie egiptenilor și sirienilor, poate la Roma, pentru că îl găsim mai târziu împreună cu conducătorul Europei la Armaghedon (Apocalipsa 19.20). Alte trupe se alătură, inclusiv trupe din Est. Rusia observă evenimentele din Israel și din jurul acestuia și își mobilizează trupele, dar se reține totuși pentru a mărșălui mai târziu împotriva Israelului împreună cu alte popoare (Ezechiel 38; 39).

Are loc o polarizare extraordinară. Pe de o parte, Europa se află de partea micului pitic Israel, cu capitala sa greu încercată, Ierusalim.¹⁶ Ambele sunt ferm unite, nu în ultimul rând pentru că liderii lor sunt instrumente în mâinile lui satan. Ei sunt cei care, de ani de zile, îi persecută pe toți oamenii temători de Dumnezeu cu o cruzime fără egal în istorie, iar motivația lor finală este că vor să „lupte împotriva Mielului” (Apocalipsa 17.14). La nivelul cel mai profund, lupta lor este împotriva Mielului, în sensul că ei vor să șteargă toate urmele binecuvântării pe care Hristos a lăsat-o ca Miel al lui Dumnezeu. Ei vor avea parte acest război atunci când Mielul va veni împotriva lor ca și Conducător al unei armate uriașe (Apocalipsa 19,11 și următoarele).

În afară de aceasta, există popoarele arabe vecine care, susținute de multe popoare, doresc să desființeze complet Israelul, ceea ce alții înaintea lor au încercat de multe ori să facă. Când acest conflict va atinge punctul culminant, Dumnezeu va interveni trimițându-L pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre morți și L-a înălțat la dreapta Sa, după ce lucrarea Sa de pe Golgota a fost încheiată. Atunci Dumnezeu îi va spune: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi” (Psalmul 110.2). Acesta este momentul în care Hristos Se întoarce pe pământ, de data aceasta nu în smerenie, pentru a muri pe cruce, nici pentru a-i ridica la Sine în ceruri pe credincioșii din timpul harului, mireasa Sa - acest lucru se întâmplase deja cu câțiva ani înainte - nu, acum El vine să pună capăt haosului uriaș. Impresia mea este că El va merge mai întâi împotriva celor două fiare și a împăraților Europei cu armatele lor. Iar acest război va avea loc la Armaghedon.

¹⁶ O întrebare, care se pune mereu în acest context, este: Ce se va întâmpla cu America, care în prezent joacă un rol atât de important în protejarea Israelului? Unii comentatori văd în muntele în flăcări, care va fi aruncat în mare, o referire la America și la posibila sa cădere (Apocalipsa 8.8,9). Dacă acesta va fi așa în cele din urmă, eu nu sunt în măsură să pot spune.

Pentru ce nu a fost folosit numele *Armagedon* în trecut, ce scenarii de groază nu au fost asociate cu *Armagedon*! De altfel, găsim numele Armaghedon o singură dată în Biblie, în Cartea Apocalipsei:

Apocalipsa 16.12-16: Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. („Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”) Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armaghedon.

Așadar, Armaghedonul este locul unde balaurul, fiara și falsul profet îi adună pe împărații de pe pământului locuit - desemnând aici teritoriul Imperiului Roman. Pentru această mobilizare, Dumnezeu se folosește de puterile demonice, pentru ca Hristos să distrugă aceste puteri.

2.2.5 Uciderea celor doi martori la Ierusalim

Un alt eveniment se încadrează în această perioadă, pe care nu vrem să-l trecem cu vederea. Dumnezeu va păstra o mărturie luminoasă a drepturilor Sale în Ierusalim în timpul perioadei întunecate a domniei fiarei (conducătorul roman) și a lui antihrist, înzestrând doi martori cu o putere deosebită (Apocalipsa 11.3-11). Acești doi martori vor profeți pe tot parcursul ultimilor 3½ ani. Dacă dușmanii vor încerca să îi atace, ei vor fi uciși. În afară de aceasta, cei doi martori au puterea de a închide cerul, pentru a nu ploua; ei pot transforma apa în sânge și pot lovi pământul cu plăgi ori de câte ori doresc. În cele din urmă, însă, fiara va face război cu ei și îi va ucide. Prin aceasta se încheie cei 3 ani și jumătate de mare necaz. Trupurile moarte ale celor doi martori vor fi expuse publicului timp de 3½ zile. Mulți dintre cei care le vor vedea se vor bucura de moartea lor. Dar apoi se spune:

Apocalipsa 11.11,12: Și, după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat în picioare; și o mare teamă i-a cuprins pe cei care-i priveau. Și am auzit un glas puternic din cer, spunându-le: „Suiți-vă aici!”; și s-au suit spre cer în nor și vrăjmașii lor i-au privit.

Dumnezeu i-a păzit pe martori în timpul necazului; acum El încununează mărturia lor credincioasă cu învierea și înălțarea lor la cer. Acest lucru provoacă frică și groază în dușmanii lor. Învierea celor doi martori este însoțită de un mare cutremur, care ucide 7000 de oameni.

2.2.6 Războiul de la Armaghedon

Revenim acum la Armaghedon. Uciderea celor doi martori este ultimul act care ni se relatează despre fiară. Între timp, fiara, falsul profet și cei zece împărați ai Europei s-au adunat cu armatele lor la Armaghedon. Acolo vor fi acum toți nimiciți de Hristos Însuși, însoțit de credincioșii cerești și de îngeri. Citim aceasta în Apocalipsa 19:

Apocalipsa 19.11-14,19-21: Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe coroane, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. ... Și

am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor adunate să lupte¹⁷ împotriva Celui care ședea pe cal și împotriva oștirii Lui. Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă; și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care ședea pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Nici o trupă pământească nu va fi implicată în distrugerea acestor puteri de război. Hristos Însuși exercită judecata împreună cu credincioșii glorificați (și cu îngerii) (compară cu 2 Tesaloniceni 1.7-10; Zaharia 14.5). Conducătorul Europei și împăratul lui Israel, antihrist - numit aici falsul profet - vor fi aruncat fără nici o judecată în iazul de foc, care a fost pregătit inițial pentru diavol și îngerii lui (= demonii) (Matei 25.41). Diavolul însuși, care va fi aruncat în abis timp de 1000 de ani la începutul împărăției păcii, și îngerii săi vor merge acolo abia 1000 de ani mai târziu, adică după Împărăția păcii (Apocalipsa 20.10). Împărații Europei și forțele lor armate vor fi, de asemenea, complet nimicite, iar soldații morți vor servi drept hrană pentru păsările cerului - în niciun caz un sfârșit glorios pentru soldați!

2.2.7 Judecata asupra împăratului nordului

Am văzut deja în Daniel 11 că împăratul nordului, după ce se va retrage din Egipt, se va stabili cu armatele sale între Mediterana și Ierusalim. Acolo, fără ca cineva să-l ajute, își va găsi sfârșitul. Este posibil ca Ioel 3.12-17 să se refere la acest eveniment:

Ioel 3.12-17: Să se ridice națiunile și să se suie în Valea lui Iosafat! Pentru că acolo voi ședea, ca să judec toate națiunile de jur-împrejur. Puneți secera, pentru că secerișul este copt! Veniți, coborâți, pentru că teascul este plin, tocitoarele se revarsă, pentru că mare este răutatea lor! Vin mulțimi, mari mulțimi în Valea Hotărârii! Pentru că ziua DOMNULUI este aproape, în Valea Hotărârii. Soarele și luna se vor întuneca și stelele își vor retrage strălucirea. Și Domnul va răzni din Sion și va face să se audă glasul Lui din Ierusalim. Și cerurile și pământul se vor cutremura și Domnul va fi un adăpost pentru poporul Său și cetățuia fiilor lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. Și Ierusalimul va fi sfânt; și străinii nu vor mai trece prin el.

Valea lui Iosafat se află în imediata vecinătate a Ierusalimului. Așadar, aici va avea loc un mare măcel. Dar este de asemenea posibil ca împăratul nordului cu armatele sale să nu mai aibă ocazia să se apropie atât de mult de Ierusalim, deoarece a fost deja distrus în prealabil, și că aici este vorba de înfrângerea armatelor altor state vecine lui Israel. În orice caz, este clar că, prin venirea Domnului Isus, un dușman după altul va fi îngenunchat. Iar în aceste bătălii, Domnul nu va mai fi singur, ci îi va învinge pe dușmani împreună cu poporul Său Israel, după cum reiese din Zaharia 12:

Zaharia 12.4-9: În ziua aceea, zice DOMNUL, voi lovi orice cal cu groază și pe călărețul lui cu nebulie. Și-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda și voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor. Și căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: «Locuitorii Ierusalimului vor fi tăria mea, prin DOMNUL oștirilor, Dumnezeuul lor».

În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc între lemne și ca o făclie de foc într-un snop; și vor mistui toate popoarele de jur-împrejur, la dreapta și la stânga, și Ierusalimul

¹⁷ Observă „să lupte” - aceasta se referă clar la Apocalipsa 16.14-16, unde împărații pământului și oștirile lor de demonii s-au adunat la Armaghedon.

va fi locuit din nou în locul său, în Ierusalim. Și DOMNUL va salva corturile lui Iuda întâi, pentru ca gloria casei lui David și gloria locuitorilor Ierusalimului să nu se ridice peste Iuda.

În ziua aceea DOMNUL va apăra pe locuitorii Ierusalimului; și cel care se clatină între ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul DOMNULUI înaintea lor. Și va fi așa: în ziua aceea voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului.

În primul rând, se spune că DOMNUL însuși va slăbi armatele adverse, lovind caii cu timiditate și orbire și soldații cu nebunie. După aceea, se va face o distincție între căpeteniile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului; locuitorii Ierusalimului vor veni în ajutorul căpeteniilor lui Iuda; eventualele gelozii anterioare nu vor mai conta. Dumnezeu le va da căpeteniilor o forță militară extraordinară, astfel încât ei vor doborî națiunile din dreapta și din stânga și vor salva astfel Ierusalimul de la cucerirea finală. Pericolul distrugerii totale a Ierusalimului este astfel îndepărtat; locuitorii Ierusalimului pot continua să locuiască în cetate. Dumnezeu va veni mai întâi în ajutorul locuitorilor din împrejurimile Ierusalimului, astfel încât casa împărătească și locuitorii Ierusalimului să nu se ridice deasupra lor. În cele din urmă, însă, DOMNUL Însuși este cel care îi păstrează pe locuitorii Ierusalimului. Cel mai slab locuitor al orașului va fi asemenea lui David, care a fost un mare erou de război. Casa împărătească va fi ca Dumnezeu Însuși în acel moment, adică Dumnezeu va înzestra casa împărătească cu puterea Sa; îngerul DOMNULUI va merge înaintea lor - îngerul DOMNULUI este Hristos, cel trimis de Dumnezeu, eprezentantul desăvârșit al lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși (compară cu Isaia 9.5). În versetul 9 se spune: „În ziua aceea, *eu* [Dumnezeu!] voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului”.

2.3 Începutul Împărăției păcii

Acum, evenimentele se succed cu repeziciune. Într-o succesiune rapidă, cei doi martori sunt uciși și înviați, are loc bătălia de la Armagedon, împăratul nordului este învins, posibil împreună cu armatele altor națiuni din imediata apropiere a Ierusalimului. Aceste zile vor fi scurtate, pentru că altfel nicio făptură nu s-ar mai salva (Matei 24.22; compară cu Romani 9.28). Această imensă turbulență este punctul culminant al înșelăciunii lui satan împotriva a tot ceea ce este divin, în cele din urmă împotriva Mielului, care își începe acum domnia. Iar la punctul culminant al acestor evenimente, Hristos va apărea în gloria Sa (Psalmul 102.16).

2.3.1 Domnul Păcii apare în public

Când Domnul Isus, împreună cu oștile cerești, îi va distruge pe dușmani la Armagedon (Apocalipsa 19.11 și următoarele), El va face aceasta din cer, dar cu greu vizibil pentru toată lumea. Dar când va apărea, la scurt timp după aceea, pentru a elibera poporul său Israel din cea mai mare strâmțorare, picioarele Sale vor sta pe muntele Măslinilor. Citim despre această întoarcere vizibilă în Zaharia 14:

Zaharia 14.3-5: Și DOMNUL va ieși și va lupta cu națiunile acelea, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Și muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit și spre apus: – va fi o vale foarte mare; și jumătate din munte se va retrage spre nord și jumătate din el spre sud. „Și voi veți fugi prin valea munților Mei, pentru că valea munților se va întinde până la Ațel; și veți fugi, cum ați fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda”. Și DOMNUL Dumnezeuul meu va veni, și toți sfinții împreună cu El.

Aici găsim într-un mod impresionant revenirea lui Hristos. Versetele se află în ultimul capitol al cărții lui Zaharia, care descrie eliberarea finală a Ierusalimului. Aceasta are loc prin faptul că DOMNUL luptă împreună cu rămășița lui Israel împotriva dușmanilor lor. Acum, El a apărut în mod vizibil în fața întregii lumi; și nu numai că va „apărea” deasupra Ierusalimului, nu, picioarele Lui vor sta pe muntele Măslinilor, care se află la est de Ierusalim. Acela a fost locul în care Domnul înviat S-a înălțat la cer în cercul ucenicilor Săi - în timp ce îi binecuvânta (Luca 24.50,51). Și în timp ce ucenicii priveau neclintit spre cer, deodată doi îngeri s-au oprit lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.9-11). Cine știe dacă nu cumva El va sta în același loc de pe muntele Măslinilor, unde El S-a înălțat la cer cu aproape 2000 de ani în urmă?

O consecință deosebită a venirii Sale este faptul că muntele Măslinilor se desparte în direcția est-vest, astfel încât o jumătate de munte se retrage spre nord, iar cealaltă spre sud. Acest lucru creează o vale, prin care locuitorii Ierusalimului vor fugi panicați; poate temându-se că vor fi îngropați sub dărâmăturile caselor care se prăbușesc. Totuși, fuga nu mai este necesară, deoarece Împăratul dreptății este acolo pentru a-i elibera și a-i proteja (Luca 1.71).

Vrem să citim în acest punct magnificul imn de laudă al lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, în care acesta a rostit prin Duhul Sfânt o profeție care se va împlini în momentele revenirii lui Hristos.

Luca 1.68-79: Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți care au fost de la început: «Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc», ca să îplinească îndurare cu părinții noștri și să-Și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvați din mâna vrăjmașilor noștri, să ne dea să-I slujim fără teamă, în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre. Și tu, copilașule, vei fi chemat profet al Celui Preaînalt, pentru că vei merge înaintea feței Domnului, ca să-I pregătești căile, ca să dai poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor, datorită adâncului îndurării Dumnezeului nostru, în care ne-a cercetat răsăritul din înălțime, ca să-i lumineze pe cei care stau în întuneric și în umbra morții, ca să ne conducă picioarele pe calea păcii.

Când Dumnezeu va fi realizat această mântuire pentru poporul Său, rămășița lui Israel va recunoaște toată păcătoșenia și vina lor de a-L fi pus pe Mesia al lor pe cruce acum aproape 2000 de ani. Cei evlavioși din Israel vor repeta cu profundă durere cuvintele din Isaia 53. Atunci vor fi conștienți de suferința de nedescris pe care I-au provocat-o lui Isus Nazarineanul. Este momentul în care adevăratul Iosif se va face cunoscut fraților săi. În acel moment, Iosif s-a purtat aspru cu frații săi pentru o vreme, până când aceștia și-au dat seama de vina lor. Dar atunci au auzit din gura lui cuvintele: „Eu sunt Iosif ... Și Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță pe pământ și să vă păstreze viața printr-o mare salvare.” Citim mai departe: „Și a căzut pe grumazul lui Beniamin, fratelui său, și a plâns; și Beniamin a plâns pe grumazul lui. Și a sărutat pe toți frații săi și a plâns cu ei. Și, după aceea, frații lui au vorbit cu el” (Geneza 45.3,7,14,15). Nu se poate citi istoria lui Iosif fără o mișcare interioară. Dar adevăratul sens profetic se va împlini în aceste momente pentru rămășița din Israel.

2.3.2 Intrarea Domnului păcii în Ierusalim

De la răpire până la Împărăția păcii

Atunci Mesia va intra triumfal în cetate și va fi întâmpinat de poporul său cu cuvintele de bun-venit:

Psalmul 24.7-10: Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? DOMNUL cel tare și puternic, DOMNUL cel puternic în luptă. Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? DOMNUL oștirilor, El este Împăratul gloriei.

Dar acum să ne uităm la o profecie care s-a împlinit deja parțial:

Zaharia 9.9-10: Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. „Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit”. Și El va vorbi națiunilor de pace; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.

La prima Sa venire, Domnul Isus a intrat în Ierusalim pe un măgar, ca semn că dorea să aducă pacea în cetatea Ierusalimului, care suferea de multă vreme.¹⁸ În acel moment, locuitorii cetății nu au recunoscut ce era pentru pacea lor (Luca 19.42). Dar acum ei Îl primesc pe Mesia al lor cu cuvintele: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23.39; Psalmul 118.26). În acel moment, El S-a lăsat luat în captivitate și răstignit de poporul Său. Prin lucrarea de pe cruce, El a pus bazele mântuirii lor viitoare. Când va reveni apoi, se va împlini și următorul verset: El va desființa puterea militară a Israelului, deoarece Israelul nu va mai avea nevoie să se apere. În cele din urmă, el va proclama pacea tuturor popoarelor pământului, după ce va învinge toți dușmanii și Își va extinde domnia până la marginile pământului.

Acum se împlinește profecia din Daniel 2:

Daniel 2.44-45,35: Și, în zilele împăraților acestora, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceea nu va trece la alt popor; ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, dar ea va rămâne pentru totdeauna. Și după cum ai văzut că din munte s-a desprins o piatră, fără mâini, și a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul, Dumnezeuul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce va fi după aceasta. Și visul este adevărat și interpretarea lui sigură. ... Și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Piatra este o imagine a Domnului Isus, care supune toate împărățiile fără intervenția omului. Această piatră umple în cele din urmă întregul pământ. Împărăția Sa nu va fi nici distrusă și stăpânirea ei nici nu va trece la un alt popor. Dumnezeuul cerului este Cel care dă stăpânirea lui Mesia al Său.

Vrem să ne ocupăm în locul acesta cu un psalm în care Mesia a fost anunțat cu mult timp în urmă, un psalm pe care Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat lui David.

¹⁸ În antichitate, era un obicei ca un conducător străin să intre într-un oraș pe care îl cucerise călare. Cu toate acestea, dacă oferea pace orașului, el intra pe un măgar.

2.3.3 Anunțul profetic al lui Mesia în Psalmul 2

Psalmii, pe lângă o interpretare literală și o aplicare directă la viața credincioșilor, au și o semnificație profetică¹⁹, ceea ce este deja foarte clar în Psalmul 2:

Psalmul 2.1-6: Pentru ce se agită națiunile și cugetă popoarele deșertăciune? Împărații pământului se ridică și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: „Să Le rupem legăturile și să aruncăm departe de noi funiile Lor!” Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul Își va bate joc de ei. Atunci le va vorbi în mânia Sa și-i va îngrozi în furia Sa: „Și Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele”.

Acest psalm ne oferă o privire asupra modului în care Dumnezeu vede evoluțiile și motivațiile cele mai profunde ale oamenilor și, de asemenea, ale liderilor politici din această perioadă. Popoarele sunt în agitație, împărații și domnitorii se consultă cum pot stăpâni situația. Ei văd cauza situației catastrofale în ultima rămășiță a legăturii lor cu Dumnezeu. De aceea vor să se despartă definitiv de El. Ei nu sunt conștienți că singurul motiv pentru care mai sunt încă aici este că acest mare Dumnezeu le dă suflu și are încă nevoie de ei pentru a-Și îndeplini planurile. Nicidecum ei nu-L impresionează cu răutatea lor: El râde și Își bate joc de cei care Îl batjocoresc și Îl blasfemiează (compară cu Apocalipsa 13.5,6; 16.9,11). Dumnezeu le va vorbi cu mânie prin *Împăratul Său, pe care L-a uns peste Sion și care va fi Împăratul de drept la Ierusalim*.

Ungerea acestui Împărat a avut loc deja cu aproape 2000 de ani în urmă. S-a întâmplat cu acest mare Împărat, Împăratul lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu împăratul David (Faptele apostolilor 4.25), scriitorul acestui Psalm, care este un model al acestui Împărat. Și David a fost uns de mult timp înainte de a deveni în cele din urmă împărat. El a fost persecutat până la moarte de Saul, primul împărat din Israel. Saul, de altfel o imagine a lui antihrist, a condus poporul Israel în pragul ruinei și apoi a trebuit să lase locul lui David, care i-a învins pe toți dușmanii poporului Israel în multe războaie și a creat astfel condițiile pentru ca fiul său, Solomon²⁰ - de asemenea un exemplu al lui Hristos, marele Domn al păcii - să conducă poporul într-o perioadă de pace fără precedent.

Psalmul 2.7-9: Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire: Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar»”.

După ce a descris viziunea și planul lui Dumnezeu, psalmistul Îl lasă acum pe Mesia Însuși să vorbească: El vorbește despre întruparea Sa și despre modul în care Dumnezeu I S-a adresat ca Fiu și L-a solicitat să preia stăpânirea asupra națiunilor până la marginile pământului. Timpul de la întruparea Sa până la venirea Sa din nou în glorie, pentru a instaura Împărăția ca Judecător și Împărat, nu este luat în considerare aici, așa cum se întâmplă adesea în Cuvântul lui Dumnezeu. Inserarea timpului de har după lucrarea încheiată pe cruce și formarea Bisericii, mireasa cerească, era o taină în Vechiul Testament, chiar dacă o găsim sugerată în modele.

Psalmul 2.10-12: Și acum, împăraților, fiți înțelepți, primiți învățătură, judecători ai pământului: Slujiți Domnului cu teamă și bucurați-vă tremurând! Sărutați pe Fiul, ca să nu Se

¹⁹ Pentru semnificația profetică a Psalmilor, vezi anexa „Privire de ansamblu profetică asupra cărții Psalmilor”.

²⁰ Solomon înseamnă „cel pașnic”; el avea epitetul *Jedidjah* = Preaiubitul lui Jah.

mânie și să nu pieriți pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând. Ferice de toți care se încred în El.

Cum pot împărații și judecătorii să scape de criza globală? Prin întoarcerea la frica de Dumnezeu și prin faptul că nu rup legăturile și frânghiile care îi mai leagă de Dumnezeu. Adevărata frică de Dumnezeu se manifestă prin slujirea cu bucurie a Dumnezeului etern (compară cu Psalmul 100.2).²¹ Cuplată cu slujirea lui Dumnezeu este aprecierea față de Fiul Său, afecțiunea sinceră pentru El, exprimată prin sărut. Vai de cei care nu vor să se supună Fiului; mânia Lui se va abate asupra lor. Fericiți sunt toți cei care se întorc cu încredere la El, care își iau la El singurul refugiu care există în acest moment.

2.3.4 Supunerea altor dușmani

Venirea lui Hristos va schimba dintr-o lovitură întreaga situație din jurul Ierusalimului. Când națiunile războinice din jurul lui Israel vor fi nimicite în marele măcel din Valea lui Iosafat, s-ar putea ca unul sau doi dușmani să se fi retras. Dar Domnul va doborî și pe astfel de dușmani într-un timp scurt.

O judecată deosebit de severă va lovi țara Edom. Edomul se afla odinioară în sudul Iordaniei de astăzi. Mai târziu, nabateenii se aflau pe teritoriul Edomului. Dumnezeu dăduse Edomului muntele Seir (Geneza 32.3; 33.14,16; 36.8,9,30; Numeri 24.18; Deuteronomul 2.4 și versetele următoarele). Cartea lui Obadia mărturisește despre ura de moarte a acestui popor frate împotriva lui Israel. Citim despre judecata asupra Edomului în Isaia 34 și 63, printre altele:

Isaia 34.5-10: Pentru că sabia Mea s-a îmbătat în ceruri, iată, va coborî asupra Edomului și asupra poporului pe care l-am dat cu totul nimicirii, la judecată. Sabia DOMNULUI este plină de sânge, s-a acoperit cu grăsime, cu sângele mieilor și al țapilor, cu grăsimea răunchilor berbecilor; pentru că Domnul are o jertfă în Boțra și o mare înjunghiere în țara Edomului. Și bivoli vor coborî cu ei, și boii cu taurii, și pământul lor se va adăpa cu sânge, și țărâna lor se va îngrășa cu grăsime. Pentru că este ziua răzbunării Domnului, anul răsplătirilor pentru cauza Sionului. Și râurile lui se vor prefăce în smoală și țărâna lui în pucioasă; și țara lui se va face smoală care arde. Nu se va stinge noapte și zi. Fumul ei se va înălța pentru totdeauna. Din generație în generație va rămâne pustie, nimeni nu va trece prin ea în veci de veci.

Isaia 63.1-6: Cine este acesta care vine din Edom, cu veșminte roșii din Boțra, acesta care este glorios în haina Sa, mergând în măreția puterii Sale? – „Eu, Cel care vorbesc în dreptate, puternic ca să salvez”. De ce îți este haina roșie și veșmintele Tale ca ale celui care calcă în teasc? „Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine; da, le-am călcat în mânia Mea și le-am zdrobit în furia Mea; și sângele lor este stropit pe hainele Mele și Mi-am pătat toată îmbrăcămintea. Pentru că ziua răzbunării era în inima Mea și venise anul celor răscumpărați ai Mei. Și Mă uitam și nu era nimeni care să ajute; și Mă miram că nu era nimeni care să sprijine: de aceea, brațul Meu Mi-a adus salvare și furia Mea M-a sprijinit. Și am călcat popoarele în mânia Mea și le-am îmbătat în furia Mea și le-am vărsat sângele pe pământ”.

Edom va avea parte de o judecată devastatoare și, conform acestor versete, și alte popoare vor fi nimicite împreună cu Edom. Este posibil ca celelalte popoare să fie „împărații ... de la răsăritul soarelui” (Apocalipsa 16.12), din cauza venirii cărora împăratul nordului s-a întors din Egipt

²¹ În Deuteronomul 28.47 se anunța deja deportarea poporului Israel din țară: „Pentru că n-ai slujit DOMNULUI Dumnezeului tău cu bucurie și cu veselie de inimă ...”.

(Daniel 11.44). Judecata Edomului și a celorlalte popoare face parte din eliberarea finală a Ierusalimului.

Când se spune aici că Domnul Însuși va exercita judecata și că nimeni nu-L va sprijini în acest sens, înseamnă că nu se va folosi de niciun popor, așa cum s-a întâmplat atât de des în istorie. Cu toate acestea, nu este exclus faptul că Israel va fi implicat în căderea Edomului. Acest lucru reiese clar, de exemplu, din următoarele pasaje: „Și voi împlini răzbunarea Mea asupra Edomului prin mâna poporului Meu Israel; și ei vor face în Edom după mânia Mea și după furia Mea. Și vor cunoaște răzbunarea Mea, zice DOMNUL Dumnezeu.” (Ezechiel 25.14). „Și casa lui Iacov va fi un foc; și casa lui Iosif, o flacăară; și casa lui Esau, miriște și vor arde între ei și-i vor mistui și nu va rămâne nici unul din casa lui Esau, pentru că Domnul a vorbit! (Obadia 18).

Judecata va lovi complet țara Edom, iar poporul nu va mai avea nici o rămășiță (Obadia 18), astfel încât nu va fi locuit pe toată durata Împărăției păcii (compară cu Ieremia 49.13). Însă, munții lui Esau vor fi luați în stăpânire de locuitorii din sud (Obadia 19).

2.3.5 Rusia invadează Israelul împreună cu aliații săi și este nimicită

Acum trebuie să ne preocupăm cu un inamic al Israelului care s-a abținut până acum. Cele două capitole Ezechiel 38 și 39 ne descriu acest dușman și modul în care va fi nimicit. Este vorba despre puternicele armate din nordul îndepărtat sub numele colectiv de Gog din țara Magog. Privit din partea Israelului, Rusia se află în nordul îndepărtat. Rusia va fi legată cu o mulțime de alte popoare în acel moment, între altele Persia, Etiopia, Put (= Libia) și altele. Pentru aceasta citim câteva versete din Ezechiel 38:

Ezechiel 38.1-6: Și cuvântul DOMNULUI a fost către mine, zicând: „Fiu al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Gog, din țara lui Magog, căpetenia Roșului, a Meșecului și a Tubalului, și profetește împotriva lui, și spune: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Iată, sunt împotriva ta, Gog, căpetenie a Roșului, a Meșecului și a Tubalului! Și te voi întoarce și-ți voi pune cârlige în fălci; și te voi scoate, pe tine și toată oștirea ta, cai și călăreți, toți echipați complet, o mulțime mare cu scuturi și paveze, toți mânuind săbiile: Persia, Cuș și Put cu ei, toți cu scut și coif; Gomerul și toate cetele lui; casa Togarmei din adâncurile nordului, și toate cetele sale, multe popoare cu tine.

La începutul acestei descrieri devine imediat clar că Dumnezeu însuși este cel care îi aduce pe acest dușman și pe vasalii săi, pentru a-i putea judeca în cele din urmă. Dumnezeu acționează în mod complet suveran. Suntem adesea atât de impresionați de acțiunile oamenilor - dar oamenii și toate popoarele pot face în cele din urmă doar ceea ce Dumnezeu permite și pot face doar la momentul stabilit de El, astfel încât scopurile Sale să fie îndeplinite. În același timp, însă, omul este 100% responsabil pentru acțiunile sale. Vedem acest lucru mai departe în următoarele versete:

Ezechiel 38.10-12: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Și va fi așa: în ziua aceea îți vor veni lucruri în minte și vei gândi un plan rău. Și vei zice: «Mă voi sui în țara cu sate fără ziduri; voi merge la cei care sunt liniștiți, care locuiesc în siguranță, toți în locuințe fără ziduri și care n-au nici zăvoare, nici porți», ca să iei jaf și să iei pradă, ca să-ți întorci mâna împotriva locurilor pustiite care sunt locuite acum, și împotriva unui popor adunat dintre națiuni, care și-a câștigat vite și bunuri, care locuiește în mijlocul țării.

Când Rusia cu vasalii ei atacă, Israel este deja într-o relativă pace; în afară de aceasta, a acumulat mari bogății (compară cu Zah 14.14). Rusia consideră că acum este momentul prielnic pentru a

invada și a nimici complet mica țară Israel și a aduce astfel întreaga zonă din Orientul Mijlociu sub stăpânirea sa. Dar ei nu iau în calcul faptul că Domnul este în mijlocul lor și că nu înseamnă niciun efort pentru El să-i nimicească.

Ezechiel 38.16: Și te vei sui împotriva poporului Meu Israel ca un nor, acoperind țara. Aceasta va fi la sfârșitul zilelor; și te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască națiunile, când voi fi sfințit în tine, Gog, înaintea ochilor lor.

Acest verset confirmă încă o dată că Dumnezeu dirijează istoria, ba chiar o face pentru a crea condițiile unei păci durabile. Acțiunea suverană a lui Dumnezeu va servi chiar pentru ca toate popoarele de pe pământ să recunoască acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Se sfințește înaintea ochilor tuturor locuitorilor pământului: popoarele vor recunoaște sfințenia Sa prin modul în care El pedepsește răul.

În următorul capitol 39 găsim detalii despre modul în care Dumnezeu intervine și distruge acest dușman pe munții lui Israel. Rezumat în cuvinte-cheie, acesta este:

1. Soldații uciși vor fi hrana păsărilor și a fiarelor de pradă (Ezechiel 39.4,17-20).
2. Popoarele vor cunoaște că Dumnezeu este DOMNUL (Ezechiel 39.6).²²
3. Locuitorii lui Israel vor putea să se încălzească cu armele timp de șapte ani (Ezechiel 39.9,10).
4. Israeliții îi vor jefui (Ezechiel 39.10).
5. Tot poporul Israel va îngropa trupurile soldaților timp de șapte luni într-o vale care se va numi apoi Valea Mulțimii lui Gog (Ezechiel 39.11-13).
6. Dumnezeu Își va arăta gloria Sa printre toate popoarele pământului prin judecată – în afară de aceasta, ei își vor da seama că Israel a fost deportat din cauza nelegiurii sale (Ezechiel 39. 21,23,24).
7. Casa lui Israel va ajunge să-L cunoască și mai bine pe Dumnezeu prin intermediul judecății; astfel, captivitatea lor va fi în cele din urmă întoarsă (Ezechiel 39.22.25 și următoarele).

Și nu-Mi voi mai ascunde fața de la ei,
pentru că voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel,
zice DOMNUL DUMNEZEU.
(Ezechiel 39:29)

2.3.6 Judecata asupra iudeilor fără Dumnezeu

În timpul judecăților, mulți iudei vor pieri. Ultima culme a răutății lor a fost că l-au acceptat pe antihrist ca fiind Mesia cel promis. Acum, acești iudei fără Dumnezeu, în măsura în care mai sunt în viață, vor intra sub judecata deplină a lui Dumnezeu. Unul dintre cele mai clare pasaje despre acest lucru se găsește în Zaharia 13:

Zaharia 13.8-9: Și va fi așa: „În toată țara”, zice DOMNUL, „două părți din ea vor fi nimiciți, vor muri, dar a treia parte va rămâne în ea. Și voi duce această a treia parte în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul și îi voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema Numele

²² Expresia „vor cunoaște” sau „veți cunoaște că Eu sunt DOMNUL” apare de peste cincizeci de ori în Ezechiel, de trei ori în capitolele 38 și 39, în legătură cu nimicirea acestui dușman al lui Israel.

Meu și Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «DOMNUL este Dumnezeul meu!»»

Două treimi vor pieri, iar iudeii credincioși, care vor rămâne, vor fi purificați ca argintul și vor fi eliberați de orice zgură. Găsim această judecată finală a iudeilor fără Dumnezeu și în Apocalipsa 14.17-20, unde judecata lor este comparată cu o recoltă de struguri prea copti. Remarcabilă este acolo precizarea că sângele din teascul de vin ajunge până la zăbalele cailor, la 1600 de stadii distanță. Această distanță corespunde la aproximativ 300 km, distanța de la nord la sud a țării Israel. Domnul Isus s-a referit la această judecată și în discursul său despre sfârșitul timpului:

Matei 24.37-41: Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bănd, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului Omului. Atunci doi vor fi la câmp: unul este luat și unul este lăsat; două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată.

Aceste versete sunt uneori aplicate în mod eronat la răpire, dar ele se referă la o judecată comparată cu potopul din zilele lui Noe. Dumnezeu va executa o judecată selectivă. Prin această judecată, de fapt, doar iudeii fără Dumnezeu vor fi luați, cei evlavioși vor intra în Împărăția păcii.

2.3.7 Judecata celor vii

Acum vrem să ne ocupăm de o altă judecată, despre care Domnul Isus a vorbit în discursul menționat:

Matei 25.31-46: Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale; și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta Sa și caprele la stânga. Atunci Împăratul va spune celor de la dreapta Sa: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii. Pentru că am fost flămând și Mi-ați dat să măncânc; am fost însetat și Mi-ați dat să beau; am fost străin și M-ați primit; dezbrăcat și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și M-ați vizitat; am fost în închisoare și ați venit la Mine». Atunci cei drepti Îi vor răspunde, spunând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Te-am hrănit? sau însetat și Ți-am dat să bei? Și când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? sau dezbrăcat și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut noi bolnav sau în închisoare și am venit la Tine?» Și Împăratul, răspunzând, le va zice: «Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut». Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui. Pentru că am fost flămând și nu Mi-ați dat să măncânc; am fost însetat și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; dezbrăcat și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în închisoare și nu M-ați vizitat». Atunci vor răspunde și ei, zicând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau însetat, sau străin, sau dezbrăcat, sau bolnav, sau în închisoare și nu Ți-am slujit?» Atunci El le va răspunde, zicând: «Adevărat vă spun, întrucât n-ați făcut unuia dintre aceștia foarte mici, nici Mie nu Mi-ați făcut». Și aceștia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei drepti la viață eternă”.

Domnul îndreaptă atenția aici, într-un limbaj simbolic, spre o judecată pe care o putem distinge clar de diferitele judecăți din celelalte locuri. Deoarece aici se vorbește despre faptul că El Însuși stă pe tronul Său de glorie, putem concluziona că scena descrisă aici are loc și în Împărăția păcii. La urma urmei, instaurarea Împărăției cu toate judecățile diferite nu are loc într-o singură zi, deși, desigur, bătăliile decisive au loc într-o succesiune rapidă.

Toate națiunile din întreaga lume se vor aduna aici. Trebuie să ne imaginăm că toți oamenii - adică întreaga umanitate - trebuie să apară realmente la Ierusalim? Cred că nu. Poate că se va întâmpla ca reprezentanții (responsabilii?) tuturor țărilor să apară în fața acestui tron de judecată. Și când vor fi adunați acolo - posibil să nu fie chiar într-o singură zi - Domnul va pronunța o judecată dreaptă asupra popoarelor. El va despărți caprele de oi ca un păstor. Caprele vor primi judecata, iar oile vor primi binecuvântarea. Criteriul de judecată este tratamentul aplicat fraților Domnului Isus, aceștia sunt iudeii temători de Dumnezeu, care au fost persecutați în ultimii ani. Ne-am amintit mai devreme că imediat după răpirea Bisericii, iudeii credincioși vor propovădui Evanghelia Împărăției în întreaga lume într-un timp foarte scurt și, cu siguranță, sub o puternică ostilitate (Matei 24.14).

Este înduioșător modul în care Domnul Isus Se face una cu iudeii credincioși în timpul necazurilor lor. Fie că li s-a dat ceva de mâncare sau de băut, fie că au fost luați în casă sau îmbrăcați, fie că au fost vizitați în închisoare: El va considera totul ca și cum I s-ar fi făcut Lui. Reprezentanții popoarelor se vor mira și Îl vor întreba când I-au făcut aceste binefaceri, iar apoi ei vor auzi din gura Lui că îi numește pe acești oameni persecutați frații Lui. Națiunile adunate vor auzi apoi tot din gura Lui că sunt binecuvântate de Tatăl Său și că Împărăția este pregătită pentru ele, care include toate binecuvântările domniei milenare a lui Hristos.

Pe de altă parte, caprele aud că sunt blestemate și destinate focului veșnic, condamnării veșnice. Acest lucru nu înseamnă că în aceste momente sunt deja predate condamnării veșnice, ci că ele vor pieri și că judecata lor veșnică a fost decisă.

2.3.8 Răscumpărarea lui Iuda și a Ierusalimului

Nimicirea tuturor dușmanilor, cu care ne-am ocupat - armatele europene la Armageddon (Apocalipsa 19), armata împăratului nordului (Daniel 11), forțele armate ale altor popoare (Țefania 3), apoi Edom și alte popoare (Isaia 34; 63), armatele împăratului din nordul îndepărtat (Ezechiel 38; 39), iudeii fără Dumnezeu și, în cele din urmă, „caprele” (țările inamice) -, are ca scop eliberarea finală a lui Iuda și a Ierusalimului. Nimicirea vrăjmașilor înseamnă în același timp salvarea unei rămășițe, pe care Dumnezeu și-a pregătit-o în timpul suferinței. Maleahi a profețit despre aceasta:

Maleahi 3.1-5: „Iată, trimit pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea. Și DOMNUL pe care-L căutați va veni deodată la templul Său; și Îngerul legământului în Care găsiți plăcere: iată, vine”, zice DOMNUL oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui și cine va sta în picioare când Se va arăta El? Pentru că El va fi ca focul topitorului și ca leșia albitorilor; și El va ședea ca acela care topește și purifică argintul; și va purifica pe fiii lui Levi și-i va curăța ca aurul și argintul, și vor aduce DOMNULUI un dar de mâncare în dreptate. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut DOMNULUI, ca în zilele din vechime, și ca în anii de mai înainte. „Și Eu Mă voi apropia de voi la judecată și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor și împotriva adulterilor și împotriva celor care jură fals și împotriva celor care asupresc pe salariat, în plata lui, pe văduvă și pe orfan și pe cei care nedreptătesc pe străin și nu se tem de Mine”, zice DOMNUL oștirilor.

Scopul lui Dumnezeu cu poporul Său este ca El să-i restaureze și ca ei să-I slujească din nou și să aducă jertfe. De aceea, aici este menționată în mod deosebit seminția preoților (Levi), pe care Dumnezeu îi curăță pentru Sine. În acest fel, Iuda și Ierusalimul pot apoi să-i aducă din nou jertfe lui Dumnezeu într-un mod demn de El. Dumnezeu a pecetluit deja un număr simbolic de 144.000 din semințiile lui Israel, pentru a intra în viață în Împărăția păcii (Apocalipsa 7.1-8). Aceștia sunt israeliții rămași de la judecată (Matei 24.37-41). Despre ei se spune: „Toți vor fi dreți: vor

stăpâni țara pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat” (Isaia 60.21).

Dorim acum să ne ocupăm cu o parte a unui capitol care luminează evenimentele însoțitoare venirii lui Hristos într-un mod diferit și care are de asemenea legătură cu eliberarea Ierusalimului:

Zaharia 14.6-15: Și va fi așa: în ziua aceea nu va fi lumină; cei care strălucesc se vor întuneca. Și va fi o zi deosebită cunoscută Domnului, nu va fi nici zi, nici noapte; și în timpul serii va fi lumină. Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea va fi un singur Domn și Numele Lui, unul singur. Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, de la Poarta lui Beniamin până la locul porții întâi, până la Poarta Unghiului și de la Turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Și oameni vor locui în el și nu va mai fi blestem, ci Ierusalimul va locui în siguranță. Și aceasta va fi plaga cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care au luptat împotriva Ierusalimului: carnea le va putrezi, stând ei încă pe picioarele lor, și ochii le vor putrezi în orbitele lor, și limba le va putrezi în gura lor. Și va fi așa: în ziua aceea va fi de la Domnul o panică mare printre ei; și vor apuca fiecare mâna aproapelui său, și mâna lui se va ridica împotriva mâinii aproapelui său. Și Iuda va lupta și el la Ierusalim; și vor fi adunate bogățiile tuturor națiunilor din jur, aur și argint și haine foarte multe. Și așa va fi plaga calului, a cătărului, a cămilei și a măgarului și a tuturor vitelor care vor fi în taberele acelea, ca plaga aceasta.

În Zaharia 12-14 găsim expresia „în ziua aceea” de șaisprezece ori în total. Adesea, în pasaje profetice din Cuvântul lui Dumnezeu, se întâmplă ca o „zi” să denumească o anumită perioadă de timp și nu doar o zi de 24 de ore. Am văzut mai devreme că ultimele trei capitole ale profetului Zaharia se referă la ultimele mari conflicte războinice pentru Ierusalim, care culminează cu eliberarea acestuia. În capitolul 14.7 se vorbește chiar despre o *zi unică* în care nu va fi lumină, deoarece corpurile cerești se vor întuneca. Citim despre acest lucru și în Matei 24.29: „Iar îndată după neazul acelor zile, soarele se va întunecat și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate.” În Hagai 2.6,7 se spune despre acel timp: „Pentru că așa zice Domnul oștirilor: «Încă o dată – este puțin timp – și voi clătina cerurile și pământul și marea și uscatul. Și voi clătina toate națiunile și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple casa aceasta cu glorie», zice Domnul oștirilor.” În toate felurile, Dumnezeu a anunțat acest eveniment al revenirii lui Mesia și al răscumpărării lui Israel, atât de important pentru El, prin intermediul multor profeți.

În acel moment totul era încă departe, dar în scurt timp aceste profeții se vor împlini. Și când suferința generală va fi ajuns la apogeu, când va răsări acea zi unică, în care nu poți spune dacă este zi sau noapte, deodată, seara, lumina va pătrunde. Va fi lumină! Așa cum Dumnezeu a vorbit chiar la începutul Bibliei: „Să fie lumină!” (Geneza 1.3) și a început astfel să dea naștere creației, tot așa Dumnezeu va interveni în acea zi și va ajuta Împărăția păcii să pătrundă.

În această zi va izbucni un izvor în Ierusalim și chiar pe acest loc va fi construit mai târziu Templul (compară cu Ezechiel 40-48). Și în Ezechiel 47.1-12 se vorbește despre apa acestui izvor, un râu, care este acolo numit Râul Dublu. Aici, în Zaharia 14, găsim explicația. Râul se va împărți: un braț va curge spre est în Marea Moartă, ale cărei ape vor fi astfel sănătoase, iar celălalt braț va curge spre vest în marea din spate, care este Marea Mediterană. Vom reveni mai târziu la Ezechiel 47.1-12.

Deci, DOMNUL este Împărat peste *tot pământul* și Își începe domnia publică. Leslie M. Grant scrie în privința aceasta: „Și DOMNUL va fi Împărat peste tot pământul», nu numai peste Israel, ci peste toate națiunile. Încă o dată, Împăratul lui Dumnezeu este Domnul Isus (compară cu Psalmul 2.6-8), iar Scriptura Îl numește 'DOMN'. În mod semnificativ, ea adaugă: 'în ziua aceea va fi *un singur* Domn și Numele Lui, *unul singur* aceea'. Israel va înțelege atunci ca niciodată adevărul, pe care Domnul Isus i l-a spus: 'Eu și Tatăl suntem una' (Ioan 10.30). După ce L-au respins pe Hristos, ei îi acuză orbește pe creștini că au *doi* dumnezei (sau trei, dacă au auzit de Trinitate), dar acest adevăr va răsări pentru ei într-un mod minunat, când li se vor deschide ochii și vor realiza că în Hristos "toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în trup" (Coloseni 2.9). Ei îl vor recunoaște pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, așa cum este revelat în persoana Domnului Isus. De asemenea, Numele Său va fi *unul singur*. Unitatea Numelui Său fusese proclamată deja înainte, de exemplu în Isaia 9.5: 'și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii'. Aceste denumiri nu trebuie considerate ca fiind nume individuale, ele reprezintă un singur nume. Așadar, există unitate în Persoanele Dumnezeirii și unitate în Numele ei".²³

În sfârșit, Ierusalimul va fi înălțat și va locui la locul său, adică nu va mai fi călcat în picioare. Nu va mai fi nici un blestem în acel oraș și va locui în siguranță.

În versetele 12-15 se descrie plaga care se va abate asupra armatelor care s-au ridicat împotriva Ierusalimului. Soldații vor putrezi de vii, iar armatele se vor măcelări între ele. Este un lucru mic pentru DOMNUL să-i zăpăcească pe dușmani în așa măsură încât aceștia să se nimicească reciproc; există multe exemple în acest sens în Vechiul Testament. Iuda va veni în ajutorul locuitorilor cetății în această bătălie finală pentru Ierusalim și va învinge complet inamicul. După aceea, Israel va aduna bogățiile națiunilor din jur. Când israeliții au ieșit din Egipt, i-au jefuit de asemenea pe egipteni (Exodul 3.22; 11.2; 12.35). Așa va fi și în viitor: Dumnezeu va avea grijă ca poporul Său să obțină bogățiile popoarelor care au vrut să distrugă Ierusalimul. Israel nu numai că va lua bogățiile dușmanilor săi, dar mai târziu popoarele vor aduce chiar de bună voie bogățiile lor lui Israel (Isaia 60.5).

2.3.9 Satan va fi legat pentru 1000 de ani

Așadar, un dușman după altul este eliminat sau lipsit de putere. În această perioadă are loc, de asemenea, luarea puterii unui alt dușman, care fusese deja alungat din cer cu câțiva ani înainte, așa cum am găsit în Apocalipsa 12.7-12, și anume satan. Citim despre luarea puterii lui în cartea Apocalipsa:

Apocalipsa 20.1-3: Și am văzut un înger, coborând din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavol și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească națiunile, până când se vor împlini cei o mie de ani; după acestea trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.

Până în acel moment, satan a reușit să lucreze la distrugerea omului. Timp de 6000 de ani, el a încercat să distrugă lucrarea lui Dumnezeu în toate felurile. A fost ajutat în acest sens de oștile de îngeri căzuți, demonii. Dar Ioan, scriitorul cărții Apocalipsa, a văzut un înger coborând din

²³ Leslie M. Grant, *The Deliverance of Jerusalem: The Prophet Zechariah*, Retzow (Daniel-Verlag) 2001, pag. 98-99.

cer cu cheia abisului și cu un lanț mare în mână. Timp de 1000 de ani, satan este acum aruncat legat în abis.

Nu se spune nimic aici despre ajutoarele sale, demonii, dar găsim deja o aluzie la acest lucru în Isaia 24.21-23: „Și va fi așa: în ziua aceea, DOMNUL va pedepsi oștirea celor de sus, din înalt, și pe împărații pământului, de pe pământ. Și vor fi strânși ca adunare a celor întemnițați pentru groapă și vor fi puși în închisoare și după multe zile vor fi pedepsiți. Și luna va roși, și soarele se va rușina. Pentru că DOMNUL oștirilor va împărăți pe muntele Sion și în Ierusalim și înaintea bătrânilor Săi în glorie.” Versetul 23 arată clar că acesta este momentul de la începutul Împărăției păcii.

Din acel moment, satan nu mai poate înșela națiunile. Pentru câte războaie, pentru câte forme diferite de idolatrie și pentru toate religiile diferite poate fi el responsabil!? Este bine că nu cunoaștem întreaga amplitudine a puterilor întunecate ale ocultismului. Toate acestea se vor sfârși când va veni acel moment.

2.3.10 Finalizarea primei învieri

După legarea lui satan, în Apocalipsa 20 urmează detalii despre învierea martirilor din anii trecuți:

Apocalipsa 20.4-6: Și am văzut tronuri, și ei ședeau pe ele și li s-a dat să facă judecată; și am văzut sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor; și ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere. Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

O scenă din cer se desfășoară în fața lui Ioan, unde vede tronuri de judecată și martiri care au refuzat în mod constant să accepte idolatria fiarei de-a lungul anilor. Ei au plătit cu viața pentru credințioșia lor. Oștirii acestor martiri îi aparțin și cei care și-au găsit deja moartea în primii 3½ ani după răpirea Bisericii (compară cu Apocalipsa 6.9-11). Lor li se spusese să mai aștepte încă puțin, până când se va împlini și numărul celor împreună-robi cu ei și al fraților lor, cei care urmau să fie uciși ca și ei. Domnul Isus a spus despre acești martiri în discursul Său din Matei 24.9: „Atunci vă vor da necazului și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu.” Acești martiri sunt menționați și în Isaia 57.1 și în Apocalipsa 14.13.

Acum toți acești martiri vor învia. Acesta este momentul pe care Domnul Isus l-a numit *ziua de apoi* în Ioan 6.39,40,44,54, când El va învia oameni. Termenul „ziua de apoi” este o expresie care desemnează încheierea unei epoci, după care urmează un alt timp, și anume timpul Împărăției păcii.

Știm din prima epistolă a lui Pavel către Tesaloniceni că, la venirea lui Hristos pentru răpirea Bisericii, nu numai credincioșii care vor trăi pe pământ în acel moment vor fi schimbați și mutați pentru a-L întâlni, ci și toți „cei morți în Hristos” vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4.16). Aceasta înseamnă că, într-o clipită, nici măcar o singură persoană născută din nou, care a adormit în credință, nu va fi moartă. Dar, la scurt timp după aceea, iarăși vor muri credincioși, cei care au acceptat Evanghelia Împărăției, în special martirii. Iar despre ei se spune în Apocalipsa 20.4 că vor învia și vor domni cu Hristos timp de o mie de ani. Hristos este Cel care îi învie, pentru ca ei să trăiască timpul Împărăției păcii și să domnească împreună cu El. Ceilalți oameni - toți

aceștia sunt necredincioși - nu vor fi încă înviați acum, ci doar după Împărăția păcii, pentru a se înfățișa în fața marelui tron alb și a fi apoi condamnați pentru veșnicie (vezi Apocalipsa 20.11 și următoarele).

În continuare se spune în versetele 5 și 6 că cel care are parte de prima înviere este fericit și sfânt. Prima înviere se încheie cu această ultimă fază. Ea a început atunci când Domnul Isus, Căpetenia credinței, a murit și a înviat (1 Corinteni 15.23); a doua fază are loc când El vine și cei morți în Hristos sunt înviați și răpiți împreună cu credincioșii vii (1 Tesaloniceni 4.16), iar a treia fază când martirii sunt înviați la începutul Împărăției păcii.

De altfel, pasajul din Apocalipsa 20.1-6 este singurul loc din Cuvântul lui Dumnezeu în care ni se spune că Împărăția păcii va dura exact o mie de ani (versetele 2,3,4,5,6).

2.3.11 Cine intră în Împărăția păcii?

Ce oameni vor supraviețui Holocaustului din perioada necazului? Câți oameni vor pieri în perioada marelui necaz? Nu există cunoștințe sigure în această privință. Este bine să ne limităm, în toate considerațiile, la ceea ce Dumnezeu ne-a revelat în mod clar în Cuvântul Său. Știm, de exemplu, că, după răpire, Evanghelia Împărăției va fi propovăduită în întreaga lume de către iudeii fideli: „Și această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24.14). Dar câți vor fi cei care vor crede mesajul și se vor converti?

Am văzut deja mai devreme că profețiile Domnului Isus din Matei 24.4-14 se referă la perioada de după răpirea Bisericii. Până la răpire, se predică Evanghelia *harului lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 20.24), după care Evanghelia *Împărăției*, al cărei conținut esențial îl găsim, de exemplu, în Matei 3.1,2: „Și în zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, predicând în pustiu Iudeii și spunând: «Pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat Împărăția cerurilor»”. Împărăția era aproape pentru că Împăratul acelei Împărății se afla în mijlocul poporului Său și urma să instaureze Împărăția. Cu toate acestea, acest lucru nu a fost posibil în acel moment, deoarece Israel și-a respins Împăratul. În viitor, aceeași Evanghelie va fi proclamată din nou, dar atunci nu doar poporului Israel, ci tuturor națiunilor din întreaga lume; acest lucru este întărit de expresia „în toată lumea”. Atunci împărăția va fi instaurată cu putere și mare glorie; Dumnezeu va pune toți dușmanii la picioarele lui Hristos.

Ce a vrut să spună Domnul când a spus: „Atunci va veni *sfârșitul*”? Cred că „sfârșitul” se referă la timpul descris în următoarele versete, începând cu Matei 24.15, și anume timpul necazului cel mare urmat de un nou *început*. Este remarcabil faptul că Daniel inițiază pasajul din capitoul 11.40-45 cu cuvintele: „și, la timpul sfârșitului”. El descrie apoi evenimentele care preced imediat Împărăția păcii.

Oamenii care trăiesc în acest moment pot accepta Evanghelia Împărăției doar dacă își mărturisesc păcatele. Mulți oameni vor ajunge la pocăință și convertire autentică. Prin aceasta, ei vor avea parte de consecințele lucrării răscumpărătoare a lui Isus Hristos. Îi găsim pe acești oameni descriși în Apocalipsa 7. Mai întâi se menționează cei 144.000 de pecetluiți - aceștia sunt credincioși din poporul Israel. După aceea, este menționată o *mare* mulțime, pe care nimeni nu o poate număra. Aceștia ies din necazul cel mare și intră vii în Împărăția păcii. În afară de aceștia, există mulți martiri credincioși din Israel și dintre popoare. Însă, ei nu vor fi dezavantajați în comparație cu credincioșii care intră vii în Împărăția păcii, pentru că ei vor fi înviați din morți la începutul Împărăției (Apocalipsa 20.4-6).

Vrem să privim acum mai atent Apocalipsa 7:

Apocalipsa 7.1-3: Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”.

Acest capitol este o intercalare între descrierea judecăților pecetilor și a judecăților trâmbițelor. După cum am văzut mai devreme, cu acest capitol ne aflăm la mijlocul celei de-a 70-a săptămână-an din Daniel. În primii 3 ani și jumătate, mulți oameni au fost deja răpuși de mari catastrofe, iar în acest timp Evanghelia Împărăției a fost propovăduită în întreaga lume. Aici găsim oamenii care au fost convertiți în acest timp. Apoi, Duhul lui Dumnezeu ne arată care sunt oamenii care vor fi păstrați prin judecățile din ultimii 3½ ani. Înainte ca vânturile să vină peste pământ - ele sunt ținute de patru îngeri - un înger vine dinspre răsăritul soarelui și le strigă celor patru îngeri că slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie pecetluiți:

Apocalipsa 7.4-8: Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, pecetluiți din fiecare seminție a fiilor lui Israel: din seminția lui Iuda, douăsprezece mii pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii pecetluiți.

Ioan aude numărul celor pecetluiți: 144.000, 12.000 din fiecare dintre cele 12 seminții ale lui Israel. Aceștia sunt deci credincioși din poporul lui Israel. Nu există nicio îndoială că aceste numere au o semnificație simbolică. Se observă că semințiile lui Efraim și Dan lipsesc din această listă. Poate că acest lucru se datorează faptului că ambele seminții stăteau în mod deosebit în legătură cu idolatria. În orice caz, seminția lui Dan a fost cea care a introdus idolatria în Israel (compară cu Judecători 18); mai târziu, centrul idolatriei a fost în Dan (1 Împărați 12.29,30).²⁴ Absența numelor nu înseamnă că niciun om din aceste două seminții nu va intra în Împărăția păcii, pentru că ambele seminții sunt menționate în Ezechiel 48, unde este vorba despre împărțirea pământului lui Israel în Împărăția păcii.

Acum ajungem la al doilea grup de oameni, care ajung la credința vie în Dumnezeu după răpire și intră vii în Împărăția păcii:

Apocalipsa 7.9-12: După acestea am văzut: și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor. Și strigau cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!” Și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor și al celor patru făpturi vii; și s-au prosternat înaintea tronului și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Amin! Binecuvântarea și gloria și

²⁴ Unii comentatori sunt de părere că antihristul provine din Dan (compară cu Geneza 49.16,17).

înțelepciunea și mulțumirea și onoarea și puterea și tăria fie a Dumnezeuului nostru, în vecii vecilor! Amin”.

Ioan vede o mulțime nenumărată, acum nu din Israel, ci din toate popoarele pământului. Nu se încălzește inima, când se citește cât de brusc apar la vedere mulți oameni care sunt în relație cu tronul lui Dumnezeu și cu Mielul? Dumnezeu i-a păstrat în cele mai dificile momente și le-a dat biruință: sunt îmbrăcați în haine albe, simbolul purității și al separării lor de rău, și au ramuri de palmier în mâini, semnul victoriei și al biruinței. Ei Îl laudă pe Dumnezeu și atribuie salvarea lor miraculoasă Lui și Mielului, care stă pe tron. Așadar, tronul nu este doar un tron de judecată pentru dușmani, ci și un tron de guvernare pentru credincioși. Îngerii, bătrânii (credincioșii) și făpturile vii se alătură, de asemenea, la această laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului.

Apocalipsa 7.13-17: Și unul dintre bătrâni a răspuns, zicându-mi: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” Și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său; și Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță; pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”.

Acum, Ioan primește informații suplimentare de la un bătrân despre oamenii care fac parte din această mare mulțime. Aceștia provin din necazul cel mare și au fost curățați prin sângele Mielului, adică primesc și ei iertarea păcatelor lor prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos, la fel ca și noi astăzi. Ei sunt văzuți ca fiind în legătură cu tronul și Îi slujesc lui Dumnezeu zi și noapte în templul Său. Acest lucru nu înseamnă că acești oameni se află în cer, nu, ei sunt pe pământ, dar sunt într-o relație foarte strânsă cu Dumnezeu, pe care Îl slujesc preoțește. Dumnezeu a fost și este Cel care îi protejează. Ei vor fi răsplătiți din plin de Dumnezeu pentru greutățile lor din trecut, da, Dumnezeu Însuși îi va mângâia așa cum cineva este mângâiat de mama sa.

În Apocalipsa 7 este vorba despre oameni care sunt în mod clar născuți din nou. Se spune despre cei pecetluiți din poporul lui Israel că sunt slujitori ai lui Dumnezeu și despre marea mulțime că și-au spălat hainele în sângele Mielului.

Există oare și oameni care intră în Împărăția păcii fiind în viață, fără să fie născuți din nou? Eu cred că da. Citim două versete din Psalmul 18:

Psalmul 18.44,45: Îndată ce au auzit cu urechea lor, m-au ascultat; fiii străinului mi se supun lingușindu-mă. Fiii străinului și-au pierdut inima și au ieșit tremurând din locurile lor ascunse.

Acest psalm al lui David vorbește profetic cu privire la momentul în care Mesia îi va doborî pe dușmanii poporului lui Israel și Dumnezeu îl va numi „Cap al națiunilor” (versetul 43). Vor exista atunci oameni care Îi vor recunoaște de bunăvoie domnia și Îi vor sluji. Dar vor exista și oameni care nu I se vor supune decât cu forța. Aceștia sunt numiți „fiii străinului” în versetele 44 și 45, care se supun lui doar în exterior, fără ca inima lor să fie schimbată. Cu condiția să recunoască domnia lui Hristos, ei pot intra în împărăția păcii fiind în viață.²⁵

²⁵ Comentatorul biblic englez William Kelly scrie despre acest lucru în comentariul său asupra Apocalipsei *Lectures on the Book of the Revelation*, London (G. Morrish) o.J., pag. 432: „Când Hristos va veni în Împărăția Sa, fiecare adversar va trebui să fie doborât și, prin urmare, trebuie să existe o judecată. Fiara și falsul profet au

Dar, în ceea ce privește națiunea Israel, avem referiri clare, că numai cei drepti - oameni născuți din nou - pot intra în Împărăție: „Și poporul tău – ei toți vor fi drepti: vor stăpâni pământul pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat” (Isaia 60.21). Un alt pasaj care confirmă faptul că toți păcătoșii din Israel vor muri este: „Pentru că, iată, poruncesc și voi vântura casa lui Israel printre toate națiunile, cum se vântură grâul în ciur, dar nu va cădea nici cel mai mic grăunte pe pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri prin sabie, cei care zic: «Nu ne va atinge, nici nu ne va ajunge răul»” (Amos 9.9,10).

În ceea ce privește națiunile, am văzut că ele se vor înfățișa în fața tronului Domnului Isus la judecata celor vii (Matei 25.31 și următoarele) și vor fi judecate după atitudinea lor față de frații Domnului Isus, adică față de poporul Israel. Poate că acesta este momentul în care se vor împlini versetele din Isaia 66.18-20:

Isaia 66.18-20: „Și Eu cunosc faptele lor și gândurile lor. Vine timpul când voi aduna toate națiunile și limbile și ele vor veni și vor vedea gloria Mea. Și voi pune un semn între ei și pe cei scăpați dintre ei îi voi trimite la națiuni: la Tarsis, la Pul și la cei din Lud, care întind arcul; la Tubal și la Iavan, la insulele îndepărtate, care n-au auzit de faima Mea, nici n-au văzut gloria Mea: și vor face cunoscut gloria Mea printre națiuni. Și-i vor aduce pe toți frații voștri din toate națiunile, ca un dar de mâncare pentru Domnul, pe cai și în care și în căruțe acoperite și pe catări și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim”, zice Domnul, cum aduc fiii lui Israel un dar de mâncare în vas curat în casa DOMNULUI.

Aici vedem că nu numai că națiunile vor fi adunate, ci și că cei care au fost cruțați de la judecată vor fi trimiși la cei care, în acest moment, nu au auzit încă de Dumnezeu și nu au văzut încă slava Sa. Aceștia le vor vesti gloria lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că astfel de oameni, care nu au auzit încă de El, vor putea atunci să se convertească.²⁶ Ca răspuns, aceste popoare îi vor aduce la Ierusalim pe iudeii rămași încă la ele, astfel încât Dumnezeu va lua și dintre ei pe cei pe care îi va face preoți și leviți.

În afară de cei care vor intra în Împărăția păcii fiind în viață, mulți oameni se vor naște în timpul Împărăției păcii, și ei se vor naște ca păcătoși care trebuie să se convertească. Aceasta înseamnă că Evanghelia mântuirii prin sângele lui Hristos va fi propovăduită pe toată durata Împărăției păcii.

fost deja dați la o parte, așa cum vedem în Apocalipsa 19, și atunci începe domnia. Și, deși nu toți trebuie să fie convertiți, niciun păcat evident nu va fi permis. S-ar putea să fie o „ascultare ipocrită”, făcută de o mare parte a oamenilor de pe pământ, dar într-o anumită măsură va fi o ascultare, chiar și din partea „fiilor străinilor.”

Un alt citat din comentariul lui L.M. Grant, *Die Befreiung Jerusalems: Der Prophet Sacharja [The Deliverance of Jerusalem: The Prophet Zechariah]*, Retzow (Daniel-Verlag) 2001, pag. 88: „Va fi, de asemenea, o curățire a Țării Făgăduite [Zaharia 13.2]. DOMNUL oștirilor va lucra într-un mod suveran pentru a nimici complet chiar și numele idolilor din țară: ei nu vor mai fi amintiți. Falșii profeti, conduși de duhuri necurate, nu vor mai avea loc. Profetia nu va mai fi deloc necesară, iar oricine va încerca să apară ca profet se va dovedi a fi vădit fals. Dacă cineva face acest lucru, rudele sale cele mai apropiate vor fi instruite să-l denunțe ca mincinos și să fie primele care îl vor străpunge cu o judecată serioasă. Acest lucru ilustrează faptul că nu toți cei care intră în Împărăția Milenară a binecuvântării vor fi și născuți din nou, dar judecata asupra faptelor răzvrătite va fi rapidă și decisivă.”

²⁶ Oricine aude în timpul acesta Evanghelia mântuirii prin Domnul Isus și nu se convertește, nu se va mai putea converti după răpirea Bisericii. Căci Dumnezeu va trimite după aceea o „lucrare de rătăcire”, „ca să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul” (2 Tesaloniceni 2.11,12).

2.3.12 Întoarcerea în Sion a celor împrăștiți

După cum am văzut deja mai devreme, conform cuvintelor Domnului Isus din Matei 24.15 și următoarele, iudeii temători de Dumnezeu din Iudeea vor fugi în munți și astfel în țările din jur la mijlocul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel, adică la începutul perioadei de mare necaz, când antihrist va instala urâciunea pustirii în Ierusalim. Numai prin aceasta vor fi la adăpost de persecuția lui antihrist și a oamenilor fără Dumnezeu, precum și, mai târziu, de invazia împăratului din sud și a împăratului din nord. Există indicii că unii dintre fugari vor găsi adăpost în Iordania (Isaia 16.4; Psalmul 60.9²⁷). După ce Mesia va intra în Ierusalim, toți acești iudei temători de Dumnezeu se vor întoarce în țară. Despre aceasta vorbește în mod profetic Psalmul 122:

Psalmul 122.1-9: O cântare a treptelor. A lui David. M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa DOMNULUI!” Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, care ești zidit ca o cetate strâns unită împreună! Acolo se suie semințiile, semințiile DOMNULUI, o mărturie pentru Israel, ca să laude Numele DOMNULUI. Pentru că acolo sunt așezate tronurile de judecată, tronurile casei lui David. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului; cei care te iubesc vor prospera. Pacea să fie între zidurile tale, prosperitatea în palatele tale. Pentru frații mei și tovarășii mei voi spune: Pacea să fie înăuntrul tău. Pentru casa DOMNULUI Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.

Psalmii intitulați „Cântările treptelor” (120-134) au ca temă restaurarea poporului Israel.²⁸ Aici citim despre cum iudeii temători de Dumnezeu, care fugiseră din țară, urcă la Ierusalim și, deși în aceste momente orașul este încă o ruină, credința îl vede zidit și ferm stabil. Prin domnia Domnului păcii, pacea și liniștea se întorc acum. De asemenea, în oraș se află frații și tovarășii iudeilor temători de Dumnezeu; este vorba de rămășița care a rămas în oraș în timpul asediului Ierusalimului (Zaharia 14.2). După revenirea lui Hristos, iudeii, care au fugit din Iudeea, se vor întoarce în țara părinților lor. Alte pasaje în care este menționată adunarea rămășiței sunt Isaia 11.12; Ieremia 3.18; 30.3; 50.4,5 și Psalmul 126.1-4.

2.3.13 Întoarcerea celor zece seminții

Mulți comentatori sunt de părere că în timpul perioadei de necaz vor fi în mod deosebit iudei din cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin care se vor afla în țara Israel, pentru că oamenii din aceste două seminții au fost cei care s-au întors din captivitatea babiloniană și trăiau în țară când S-a născut Domnul Isus. Ei au fost și cei care L-au dus pe cruce. Drept urmare, ei vor experimenta toată gravitatea necazului în țară. Însă, atunci când va avea loc restaurarea întregii națiuni a lui Israel, cele zece seminții, care au fost pierdute timp de milenii, se vor întoarce și ele în țară, așa cum putem citi în Ezechiel 20:

²⁷ Dumnezeu numește aici Moab ligheanul Său (versetul 8), pentru că acolo el curăță moral o parte din rămășița iudaică prin mari greutăți.

²⁸ Pentru un studiu mai aprofundat recomand cartea lui Henri Rossier, *Betrachtungen über die Psalmen*, Neustadt (Ernst-Paulus-Verlag) 1978, vezi în mod deosebit pag. 159 și următoarele [[în românește – vezi linkul: Cântările treptelor](#)]. În introducerea la Psalmi, Rossier oferă o excelentă prezentare generală a contextului profetic al Psalmilor. A se vedea, de asemenea, anexa „Privire de ansamblu profetică asupra cărții Psalmilor” de la sfârșitul acestei cărți.

Ezechiel 20.34-38: «Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din țările în care ați fost împrăștiați cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată; și vă voi aduce în pustiu popoarelor și acolo, față în față, voi intra la judecată cu voi! Cum am intrat la judecată cu părinții voștri în pustiu țării Egiptului, așa voi intra la judecată cu voi», zice DOMNUL Dumnezeu. «Și vă voi trece pe sub toiag și vă voi aduce în legătura legământului. Și voi curăți dintre voi pe cei răzvrățiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul»”.

Nimeni altul decât Dumnezeu Însuși nu este cel care realizează miracolul adunării poporului Său - anunțat în multe feluri. Dumnezeu o face cu o mână puternică și un braț întins, ceea ce ne amintește de eliberarea lui Israel din Egipt la începutul istoriei sale. El o face, de asemenea, cu „mare îndurare” și cu „bunătate eternă” (Isaia 54.7,8). În același timp, însă, această acțiune a lui Dumnezeu înseamnă judecată pentru națiunile la care au locuit israeliții. Din versetele din Ezechiel 20 aflăm că Dumnezeu nu îi va întoarce pe toți israeliții în țară. El îi va judeca; toți vor fi triați unul câte unul ca niște oi. Doar cei evlavioși dintre ei vor intra în țară. Cei răzvrățiți și cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu vor fi separați și judecați; niciunul dintre ei nu va intra în țară.

Adunarea celor zece seminții, frații poporului Israel, este descrisă și în Isaia 66 și în Psalmul 147:

Isaia 66.20,21: „Și-i vor aduce pe toți frații voștri din toate națiunile, ca un dar de mâncare pentru DOMNUL, pe cai și în care și în căruțe acoperite și pe catâri și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim”, zice Domnul, cum aduc fiii lui Israel un dar de mâncare în vas curat în casa Domnului. „Și voi lua dintre ei ca preoți și leviți”, zice Domnul.

Psalmul 147.1,2: Lăudați pe Domnul, pentru că este bine! Cântați psalmi Dumnezeului nostru, pentru că este plăcut: se cuvine laudă. Domnul zidește Ierusalimul, adună pe cei risipiți ai lui Israel;

În legătură cu adunarea exilaților lui Israel, în Psalmul 147.2 menționează deodată un alt eveniment: „DOMNUL zidește Ierusalimul, adună pe cei risipiți ai lui Israel”. Ne vom ocupa mai târziu de reconstruirea Ierusalimului.

3. Împărăția păcii

Acum, după ce au avut loc toate judecățile, războaiele, legarea lui satana și învierea martirilor, sunt create condițiile pentru instaurarea Împărăției păcii. Acum se întorc cu adevărat dreptatea și pacea, pentru care națiunile au luptat în zadar în toate aceste secole trecute. Acest lucru nu a fost posibil fără Domnul păcii. Cu Împărăția păcii, care începe acum, Dumnezeu încununează diferitele epoci ale relațiilor Sale cu omenirea.

3.1 Împăratul Împărăției păcii

Dacă dorim acum să ne ocupăm puțin de Împărăția păcii în sine, trebuie să ne întoarcem mai întâi la pasajele biblice care ni-l descriu pe Împăratul acestei Împărății. Făcând acest lucru, să ne amintim încă o dată că acest Împărat nu a fost recunoscut de poporul Său la prima Lui venire, acum mai bine de 2000 de ani, ci a fost respins. Conform planului lui Dumnezeu, El a trebuit să îndeplinească mai întâi și lucrarea de răscumpărare pe crucea de pe Golgota, deoarece fără această lucrare poporul Israel nu putea fi răscumpărat din păcatele sale. Și fără această lucrare nu ar fi putut exista nici binecuvântări pentru întregul pământ. În același timp, împlinind voința lui Dumnezeu de la început până la sfârșit, Domnul Isus S-a legitimat în viața sa de Om ca fiind Cel căruia Dumnezeu poate da totul, inclusiv stăpânirea întregului univers, în mâinile Sale (compară cu Ioan 13.3).

3.1.1 Hristos - Cap peste toate

Prin Împărăția păcii se împlinește acum planul măreț al lui Dumnezeu, care a fost o taină pentru o lungă perioadă de timp, și anume că Hristos trebuia să devină Capul întregului univers - lumea invizibilă și cea vizibilă. Pavel scrie despre acest lucru în Epistola către Efeseni:

Efeseni 1.9-11: ... făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ...

Din aceste câteva versete reiese clar că, chiar înainte de crearea a tot ceea ce este vizibil, Dumnezeu a avut un plan special în ceea ce privește timpul, pe care apostolul îl numește aici „împlinirea timpurilor”. Ce este mai exact „împlinirea timpurilor”? Înseamnă *împlinirea* sau *finalizarea* timpurilor. Timpurile diferite sunt epocile mileniilor trecute, iar finalizarea acestor epoci este timpul Împărăției păcii. Și în ce constă buna plăcere, pe care o avea în vedere Dumnezeu? I-a plăcut lui Dumnezeu să aducă împreună în acest timp toate lucrurile în Hristos ca și Cap: toate lucrurile din ceruri și toate lucrurile de pe pământ, adică întreaga creație invizibilă și vizibilă. După ce Domnul Isus a săvârșit lucrarea de răscumpărare, a murit, a fost înviat și glorificat, Dumnezeu L-a pus cap peste toate lucrurile (compară cu Evrei 2.7-9). În principiu, El este deja acum Cap, dar în fața întregii lumi acest lucru va fi vizibil doar atunci când va apărea în glorie. Deocamdată există încă o separare strictă între cer și pământ, dar în Împărăția păcii cerul și pământul vor fi reunite într-un sistem unificat. Avem un indiciu în acest sens în Ioan 1.51, când Domnul Isus i-a spus lui Natanael: „Adevărat, adevărat vă spun, că de acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiului Omului”. Această legătură strânsă între cer și pământ a devenit posibilă prin venirea lui Isus și va deveni în curând o realitate.

Așa cum Adam și Eva au fost însărcinați să conducă împreună pământul, tot așa Hristos va conduce întregul univers împreună cu mireasa Sa. Deși Ierusalimul pământesc va fi capitala întregii lumi, autoritatea reală de guvernare va veni din cer, și anume dintr-un oraș, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește *Noul Ierusalim*. Acest oraș va fi un fel de cabinet din umbră. El este descris în detaliu în Apocalipsa 21.9-22.5. Deoarece Noul Ierusalim este și mireasa Mielului, este clar că este vorba de totalitatea tuturor credincioșilor din Biserica dispensației harului. Aici, în Efeseni 1, găsim o confirmare suplimentară a faptului că credincioșii din Biserică vor participa la domnia lui Hristos asupra întregului univers, ba chiar că credincioșii sunt chiar făcuți moștenitori. În zilele noastre, când Hristos este încă respins în mod public, ei au parte de respingerea Lui. Dar când va apărea în glorie, situația se va schimba: atunci ei vor domni împreună cu El și vor fi glorificați împreună cu El înaintea lumii întregi (Romani 8.17; 2 Tesaloniceni 1.10; 2 Timotei 2.12).

3.1.2 Predarea guvernării lui Hristos și a sfinților glorificați

În cartea profetului Daniel, sunt oferite detalii despre modul în care Dumnezeu va preda domnia asupra lumii lui Hristos și despre modul în care vor fi implicați sfinții glorificați:

Daniel 7.13,14: Am privit în viziunile de noapte și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; și s-a apropiat de Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită.

La începutul capitolului 7, Daniel descrie viziunile referitoare la cele patru animale, care simbolizează patru mari imperii mondiale succesive: *Babilonia* (leul cu aripi de vultur), *Medo-Persia* (ursul cu trei coaste în gură), *Grecia* (leopardul cu patru aripi și patru capete) și *Imperiul Roman* (fiara teribilă, înfricoșătoare și puternică, cu dinți de fier). Ultima fiară avea 10 coarne și 7 capete. În faza sa finală, acest imperiu se află mai mult sau mai puțin pe teritoriul fostului Imperiu Roman: Europa unită. După ce acest imperiu extrem de crud este definitiv nimicit, Hristos, ca *Fiu al Omului* (compară cu Matei 24.30), primește Împărăția din mâinile lui Dumnezeu.

Daniel continuă să descrie cum a fost profund mișcat în urma acestei viziuni și s-a temut foarte tare. El a aflat apoi mai multe detalii despre această împărăție și despre timpul de după ea:

Daniel 7.15-22: Cât despre mine, Daniel, duhul meu a fost întristat înăuntrul trupului meu și viziunile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre aceia care stăteau de față și l-am întrebat despre adevărul tuturor acestora. Și el mi-a spus și m-a făcut să cunosc interpretarea acestor lucruri. «Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați care se vor ridica din pământ. Dar sfinții locurilor preaînalte vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna și în vecii vecilor». Atunci am dorit să cunosc adevărul despre fiara a patra, care era deosebită de toate celelalte, peste măsură de înspăimântătoare, ai cărei dinți erau de fier și unghiile ei de aramă; care mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea; și despre cele zece coarne, care erau pe capul ei, și despre celălalt corn care a ieșit și dinaintea căruia au căzut trei; despre cornul acela care avea ochi și o gură care vorbea lucruri mari și a cărui înfățișare era mai mare decât a semenilor săi. Am privit, și cornul acela a făcut război cu sfinții și i-a învins, până a venit Cel Bătrân de zile și judecata a fost dată sfinților locurilor preaînalte și a sosit timpul hotărât și sfinții au luat în stăpânire împărăția.

Împărăția păcii

Daniel a vrut să fie sigur de viziuni și a întrebat pe cineva care se afla în apropiere. De la el a aflat că cele patru fiare erau patru împărății, dar că, în cele din urmă, împărăția va fi dată „sfinților din locurile preaînalte”.

Pe de o parte, am văzut în versetele 13 și 14 că Fiul Omului primește Împărăția. Aici aflăm acum că sfinții sunt cei care o primesc. Cum să explicăm această contradicție? Putem rezolva această contradicție aparentă cu ajutorul cărții Efeseni 1: Sfinții locurilor preaînalte sunt sfinții glorificați, care vor domni împreună cu Hristos peste pământ și peste întregul univers.²⁹

După aceea, Daniel află ce înseamnă că pe fiara teribilă crește un corn mic: cornul este o imagine a conducătorului Europei în timpul celor 3 ani și jumătate, timpul necazului cel mare. Acest conducător teribil va face război cu sfinții locurilor preaînalte. Cum se poate întâmpla acest lucru, dacă conducătorul este pe pământ, iar sfinții sunt în cer? Explicația se găsește în Apocalipsa 13.6,7: „Și și-a deschis gura pentru hule împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei care locuiesc în cer. Și i s-a dat să lupte împotriva sfinților și să-i învingă; ...” Așadar, în acest moment există sfinți în cer - aceștia sunt sfinții răpiți (compară cu 1 Tesaloniceni 4.14 și următoarele) -, dar există și sfinți care au venit la credință după răpire și care sunt încă pe pământ. Dumnezeu îngăduie fiarei să „învingă” pe mulți dintre ei, omorându-i. Dar când Hristos va primi Împărăția din mâinile lui Dumnezeu, acești martiri vor fi înviați (Apocalipsa 20.4-6), vor fi luați la cer și astfel vor deveni și ei sfinți din locurile preaînalte, domnind împreună cu Hristos și cu sfinții deja glorificați.

În continuare se spune la sfârșitul capitolului 7:

Daniel 7.26,27: Și se va ține judecata și îi vor lua stăpânirea, ca s-o distrugă și s-o facă să piară până la sfârșit. Și împărăția și stăpânirea și măreția împărățiilor de sub toate cerurile se vor da poporului sfinților locurilor preaînalte. Împărăția Lui este o împărăție eternă; și toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta.

Aceste versete ne arată că domnitorului Imperiului Roman reînviat i se va lua stăpânirea, ba chiar că va fi în cele din urmă nimicit și ruinat și că Imperiul va pieri. Ni se spune din nou că stăpânirea va fi dată sfinților locurilor preaînalte, dar apoi citim mai departe: „Împărăția *Lui* este o împărăție eternă”. Fără tranziție, brusc, referirea nu mai este la sfinții despre care s-a vorbit mai înainte, ci la Fiul Omului (compară cu versetul 14). Hristos și sfinții glorificați vor domni împreună.

Nu ni se încălzește inima, când citim că a venit vremea când toți conducătorii - toți împărații și popoarele lor - Îi vor *sluji* și-L vor *asculta*? Atunci se va împlini profeția veche de aproape 4000 de ani, pe care Iacov a rostit-o asupra lui Iuda pe patul de moarte: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo [= Cel care aduce odihna, Împăciuitorul] și de El vor *asculta* popoarele.” (Geneza 49.10).

²⁹ Sunt, însă, nu numai sfinții, care fac parte din Biserică, ci și sfinții care au crezut înainte de crucea lui Hristos. Aceștia aparțin celor „morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16). Fără a aprofunda subiectul în acest moment, trebuie spus atât: ei se numără printre cei 24 de bătrâni, care înconjoară tronul Mielului din Apocalipsa 4 și 5. Aceasta nu înseamnă nici că acești sfinți de dinainte de cruce ar face parte din Biserică.

3.1.3 Fiul Omului (Psalmul 8)

După ce am văzut legătura strânsă dintre Împăratul Împărăției și sfinții glorificați, vrem să aruncăm o scurtă privire la Psalmul 8, unde Îl vedem în mod profetic pe Domnul Isus ca Fiul al Omului, mai întâi umilit și apoi pus de Dumnezeu să domnească peste toate lucrările mâinilor Sale:

Psalmul 8.1-9: Către mai-marele muzicii. Pe ghitit. Un psalm al lui David. DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Tu ai pus măreția Ta mai presus de ceruri. Din gura pruncilor și a sugarilor Ți-ai întemeiat laudă, din cauza adversarilor Tăi, ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător. Când privesc cerurile Tale, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: „Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, și fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui: oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor”. DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!

Acest psalm, care este unul dintre numeroșii psalmi scriși de David, își va găsi împlinirea de asemenea în Împărăția păcii. La mijlocul psalmului, este menționată condiția prealabilă pentru orice binecuvântare: Dumnezeu L-a făcut pe Domnul Isus cu puțin - adică, desigur: *o scurtă perioadă de timp* – mai prejos decât îngerii. De ce decât îngerii? Pentru că îngerii nu pot muri. Dar pentru ca Fiul lui Dumnezeu să moară, a trebuit să devină Om. Ce smerire a fost pentru El să devină Om și, în cele din urmă, să fie ucis în mod oribil pe cruce! Cu cât înțelegem mai mult cât de mare a fost umilința Lui și credincioșia Lui față de Dumnezeu, cu atât mai bine înțelegem cât de mare va fi gloria Lui viitoare, ca Stăpân peste toate lucrurile. Dumnezeu L-a încununat cu glorie și onoare ca răspuns la faptul că, în viața și moartea Sa, a făcut ca Numele lui Dumnezeu, Cel Veșnic, să fie mare și glorios în toate privințele. Împăratul va face acest lucru în toate modurile și în Împărăția care va veni.

3.1.4 Hristos - Împărat și Mare Preot (Psalmul 110)

Acum deschidem la un alt psalm, Psalmul 110. Acest psalm ni-L descrie pe Hristos în dubla Sa funcție de Împărat și de Mare Preot, căci cele două sunt strâns legate între ele. Psalmul este o mărturie impresionantă despre gloria Domnului nostru. Remarcabil este faptul că acest Psalm este citat frecvent în Noul Testament. Psalmul 8 vorbea despre El ca *Împărat* peste tot pământul, Psalmul 110 vorbește despre El ca Împărat și ca Mare Preot acum în cer:

Psalmul 110.1-7: Un psalm al lui David. DOMNUL a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale”. DOMNUL va trimite din Sion sceptrul puterii Tale: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi. Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec”. Domnul de la dreapta Ta îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale. El va judeca printre națiuni, va umple totul cu trupuri moarte; va zdrobi pe conducătorul unei țări mari. El va bea din pârâu pe cale, de aceea își va înălța capul.³⁰

³⁰ Vorbitorii din acest Psalm sunt:

1. David (versetul 1)
2. Duhul lui Hristos în mijlocul rămășiței Se adresează lui Hristos (versetele 2,3)
3. DOMNUL vorbește despre Fiul Său (versetul 4)

Împărăția păcii

Acest psalm este citat de 21 de ori în Noul Testament, de 15 ori numai în Epistola către Evrei. El ne duce mai întâi la momentul în care Domnul Isus a fost înviat de Dumnezeu după ce a murit. Apoi, Dumnezeu Îl invită să Se așeze la dreapta Sa și să facă acest lucru până când Îi va așeza pe vrăjmașii Săi ca așternut al picioarelor Sale. Acest prim verset remarcabil este citat sau se face referire la el de șapte ori în Noul Testament (Matei 22.44; Marcu 12.36; Luca 20.42; Faptele apostolilor 2.34; 1 Corinteni 15.25; Evrei 1.13; 10.13).

Cu puțin timp înainte de moartea Sa, Isus i-a întrebat pe farisei al cui Fiu este Hristos. Când aceștia I-au răspuns că este Fiul lui David, i-a întrebat de ce David a vorbit despre El ca despre Domnul său. Ei nu au știut să răspundă la această întrebare, deși, conform învățaturii rabinice, erau convingeți că Psalmul 110 se referea la Hristos. Problema fariseilor era că nu recunoșteau divinitatea lui Isus. Căci dacă ar fi crezut că El este Fiul lui Dumnezeu, ar fi știut și că, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, era și Domnul lui David. De altfel, fariseii aveau o a doua problemă cu acest psalm: De ce I-ar fi spus Dumnezeu lui Mesia: „Șezi la dreapta Mea ...”? Ei se așteptau ca Mesia să fie Împăratul poporului Său pe pământ, de ce El se afla la dreapta lui Dumnezeu și de ce aștepta acolo? Pentru noi, aceste întrebări nu reprezintă o problemă, deoarece știm că glorificarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu este răspunsul lui Dumnezeu la smerirea și moartea Sa pe cruce.

Mântuirea noastră stă în cele două fapte: (a) că Isus este Fiul lui Dumnezeu, precum și (b) că a murit, a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Cât de fericită se poate considera o persoană, atunci când știe acest lucru! Dacă Israel va ajunge în curând la cunoașterea, cine este cu adevărat Isus Hristos, acest lucru va însemna mântuirea și pentru acest popor chinuit. Să ne rugăm ca acest moment să vină curând.

Dumnezeu va avea grijă ca toți vrăjmașii lui Israel, care sunt și vrăjmașii Domnului Isus - și printre acești vrăjmași se numără și iudeii fără Dumnezeu - să fie puși la picioarele Lui. Cu bucurie ne gândim la modul în care, la începutul Bisericii creștine, un mare dușman al Bisericii și al Domnului Isus a fost „pus” la picioarele Sale, când a auzit un glas din ceruri care spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?”. Acest mare dușman, care se numea pe sine însuși cel dintâi dintre păcătoși, a devenit unul dintre cei mai mari slujitori ai lui Isus în Împărăția lui Dumnezeu.

Psalmul 110.2: DOMNUL va trimite din Sion sceptrul puterii Tale: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”

În același timp, înfrângerea dușmanilor înseamnă instaurarea domniei Domnului din Sion, adică din Ierusalim. Atunci va fi vizibil pentru toată lumea ceea ce El a exclamat ucenicilor Săi în Evanghelia după Matei, ca ultime cuvinte ale Sale: „Toată puterea [autoritatea] Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18). Toiagul despre care se vorbește aici este simbolul acestei stăpâniri. Domnia Sa va fi o domnie a sfințeniei și a dreptății desăvârșite, dar și a harului, de care ne amintește Muntele Sion.

Psalmul 110.3: În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi.

4. Rămășița vorbește lui Dumnezeu (versetele 5,6)

5. O privire retrospectivă la Hristos în smerirea Sa ca Om (versetul 7)

Când aceste premise vor fi îndeplinite, va exista o rămășiță în Israel, pe care Dumnezeu, prin gura lui David, o numește aici „roua tinerilor Tăi” sau „roua echipei Tale tinere”. Este vorba de un popor proaspăt ca roua, adus la o viață nouă, care se va supune de bunăvoie voinței lui Hristos ca o jertfă de bună voie. Peste acest popor se va revărsa o splendoare sfântă, adică sfințenia lor (consacrarea completă) îi va da o frumusețe nemaiîntâlnită până atunci. În Zaharia 10.3, această rămășiță este comparată cu un *cal de splendoare*.

Ultimele cuvinte ale Domnului către poporul lui Israel au fost: „*N-ați vrut*” (Matei 23.37). Acum găsește un popor binevoitor. Într-un mod emoționant, Cântarea Cântărilor se referă la acest moment când spune: „Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca cetele cu steaguri? Am coborât în grădina de nuci, să văd verdeța din vale, să văd dacă a înmugurit vița, dacă au înflorit rodiile. Fără să-mi dau seama, sufletul meu m-a dus la carele *poporului meu binevoitor*.” (Cântarea cântărilor 6.10-12). Ce bucurie pentru Domnul să aibă acum un popor care Îl ascultă și pe care, prin urmare, îl poate binecuvânta la nesfârșit!

Atât Psalmul 110, cât și Cântarea Cântărilor 6 vorbesc despre zorii care anunță o nouă zi, iar această zi este Ziua Domnului, care începe cu venirea lui Hristos și continuă pe tot parcursul Împărăției păcii. Rămășița va merge la război alături de Domnul Isus, așa cum putem citi și în Psalmul 149.6-9: „Laudele preainalte ale lui Dumnezeu să fie în gura lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să împlinească răz bunare împotriva națiunilor, pedepse asupra popoarelor; ca să-i lege pe împărații lor cu lanțuri și pe aleșii lor cu obezi de fier; ca să împlinească împotriva lor judecata care este scrisă. Această glorie este pentru toți sfinții Săi. Lăudați pe DOMNUL!”

Psalmul 110.4: DOMNUL a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec”.

Când dușmanii sunt doborâți, poate începe timpul binecuvântării, când Domnul vine pentru poporul Său nu numai ca Împărat, ci și ca Mare Preot, după modelul lui Melhisedec. Numele Melhisedec amintește de evenimentul din Geneza 14, când Avraam s-a întors de la luptă, iar împăratul din Salem, care era și preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, l-a întârit pe Avraam cu „pâine și vin” și l-a binecuvântat. Epistola către Evrei arată clar că Melhisedec este un model al Domnului Isus (capitolul 7). La fel și Israel se va întoarce într-o zi din luptă și atunci va intra sub binecuvântarea preoției Domnului.³¹

Psalmul 110.5,6: DOMNUL de la dreapta Ta îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale. El va judeca printre națiuni, va umple totul cu trupuri moarte; va zdrobi pe conducătorul unei țări mari.

Cu privire la împărații menționați aici, care vor fi zdrobiți, ne putem gândi la bătălia de la Armagedon sau, de asemenea, la națiunile vecine lui Israel. Cadavrele și conducătorul peste o țară mare ar putea fi o referire la nimicirea împăratului din nordul îndepărtat, adică Rusia (Ezechiel 38 și 39).

Psalmul 110.7: El va bea din pârâu pe cale, de aceea își va înălța capul.

Arthur G. Clarke scrie despre acest verset: „David Îl înfățișează în urmărirea feroce a inamicului și cum Se odihnește o clipă pentru a Se reîmprospăta din pârâul din munte, înainte de a continua să desăvârșească victoria Sa ... Acesta este secretul victoriei Sale. El bea, ca Om desăvârșit, cu

³¹ Este un studiu care merită, să analizăm diferențele dintre preoția aaronică și preoția Melhisedec a lui Hristos.

putere din apa vie (a Duhului), în a cărei putere învinge orice dușman”.³² Hristos, în timpul zilelor vieții Sale pe pământ, a făcut doar ceea ce Dumnezeu l-a încredințat să facă; a împlinit complet voia lui Dumnezeu. Și așa va fi și în viitor: și atunci va împlini voia lui Dumnezeu în toate.

3.2 Ierusalim, metropola guvernării

După ce ne-am preocupat cu Împăratul Împărăției păcii, vrem să ne preocupăm cu capitala Împărăției. Numele ebraic al orașului este *Jeruschalajim*. Acest nume înseamnă „întemeierea păcii”. Inima fiecărui iudeu bate mai repede când aude acest nume. Și nu cumva acest nume are o rezonanță foarte specială pentru noi astăzi, nu în ultimul rând pentru că ne gândim la noul Ierusalim care se va coborî din cer? Dar înainte de a trece la descrierea Noului Ierusalim, să vedem cum va fi reconstruit Ierusalimul pământesc, după ce a fost complet devastat.

3.2.1 Reconstrucția Ierusalimului

Exilații lui Israel nu ar fi fost niciodată adunați și cetatea Ierusalim nu ar fi fost reconstruită dacă nu ar fi existat cineva care să aibă un interes mai mare decât oricine altcineva, așa cum citim în profetul Zaharia:

Zaharia 8.1-3: Și cuvântul Domnului oștirilor a fost către mine, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: „Sunt gelos pentru Sion cu mare gelozie și sunt gelos pentru el cu mare furie”. Așa zice Domnul: „M-am întors spre Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului. Și Ierusalimul se va numi: «Cetatea Adevărului»; și muntele Domnului oștirilor: «Muntele cel sfânt»”.

Cine citește cu atenție Zaharia 8.1-8, va observa imediat că numele lui Dumnezeu „DOMNUL oștirilor” apare de șapte ori în acest scurt pasaj. Este Dumnezeul care conduce armatele care îi doboară pe dușmani, astfel încât planurile lui Dumnezeu pentru o Împărăție a dreptății și a păcii să se poată realiza. Marele Său scop este să asigure eliberarea Ierusalimului pentru totdeauna. Aceasta este, la urma urmei, tema cânticului Zaharia.³³

Dumnezeu este zelos pentru Ierusalim cu mare zel și cu mare furie. De aceea, după pustiirea sa aproape completă, această cetate va fi reconstruită nu pentru că așa vrea poporul Israel sau pentru că așa vor națiunile, nici pentru că se lansează vreun program de reconstrucție, ci pentru că așa vrea Dumnezeu, DOMNUL oștirilor, în zelul Său. În acest sens va fi zelos și în marea Sa mânie. Nu întâmplător numele „DOMNUL oștirilor”, adică al armatelor de război, este menționat pentru prima dată în Biblie în 1 Samuel 1.3. Poporul Israel se afla la un nivel spiritual foarte scăzut în acea perioadă. Preoțimea devenise complet coruptă, așa că Dumnezeu a judecat casa preoțească a lui Eli. Apoi l-a prezentat pe Samuel, ca fiind un profet care trebuia să-l ungă mai întâi pe Saul - o imagine a lui antihrist - și, în cele din urmă, pe David - o imagine a marelui Împărat, Domnul Isus. Dumnezeu a luat totul în mână și a fost, de asemenea, zelos pentru poporul Său. Astfel, în viitor, în mânia Sa, îi va distruge pe iudeii fără Dumnezeu din Ierusalim și, de asemenea, pe toți dușmanii cetății Ierusalim.

Dumnezeu nu numai că va elibera această cetate, dar o va și construi. Ierusalimul poate fi acum introdus în binecuvântare pe baza harului, deoarece Domnul Isus a suferit și pentru această cetate pe cruce. Psalmul 102 ne descrie umilința Sa; acolo Îl auzim cum Își varsă toată suferința înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Dar, deodată, citim cum Îi spune lui Dumnezeu: „Tu Te vei ridica,

³² A. G. Clarke, *Analytical Studies in the Psalms*, Kilmarnock (John Ritchie Ltd.) 1976, pag. 274.

³³ A se vedea L. M. Grant, *Die Befreiung Jerusalems: Der Prophet Sacharja*. Retzow (Daniel-Verlag) 2001.

Te vei îndura de Sion; pentru că este timpul să Te înduri de el, pentru că a venit timpul hotărât. Pentru că slujitorilor Tăi le plac pietrele sale și au milă de țărâna lui. ... Pentru că Domnul va rezidi Sionul, Se va arăta în gloria Sa.” (versetele 13.14.16). În aceste cuvinte găsim taina reconstruirii Ierusalimului. De asemenea, în Psalmul 69, în care se descrie cum a suferit Mesia în mod indescriptibil pentru vina poporului Său, se spune la sfârșit: „Pentru că Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și vor locui acolo și-l vor stăpâni; și sămânța slujitorilor Săi îl va moșteni și cei care iubesc Numele Său vor locui în el.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu Își va pregăti un popor nou, care crede în Numele Său și care este născut din nou. Oamenii din acest popor vor locui în cetatea reconstruită, astfel încât Ierusalimul va fi numit atunci „cetatea adevărului”, iar muntele Sionului va fi numit „muntele sfânt”.

În această cetate reînnoită, cu o populație reînnoită, Dumnezeu va locui: „Pentru că Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui; și a zis: „Acesta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit.” (Psalmul 132.13,14). Aceasta va avea loc atunci când Templul va fi reconstruit.

În Zaharia 8 se spune în continuare:

Zaharia 8.4-8: Așa zice DOMNUL oștirilor: „Bărbați bătrâni și femei bătrâne vor ședea din nou pe străzile Ierusalimului, fiecare cu toiagul în mână, din cauza mulțimii zilelor lor. Și străzile cetății vor fi pline de băieți și de fete, jucându-se pe străzile ei”. Așa zice DOMNUL oștirilor: „Dacă este un lucru prea greu în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi el prea greu și în ochii Mei?” zice DOMNUL oștirilor. Așa zice DOMNUL oștirilor: „Iată, Eu voi salva pe poporul Meu din țara răsăritului de soare și din țara apusului de soare. Și-i voi aduce și vor locui în mijlocul Ierusalimului; și ei Îmi vor fi popor și Eu le voi fi Dumnezeu, în adevăr și în dreptate”.

Vor veni zile în care străzile Ierusalimului vor fi pline de bătrâni și de copii. Bătrânii vor ajunge la o vârstă care va depăși vârsta celor mai bătrâni oameni din Biblie (compară cu Geneza 5). La toate acestea, poporul tocmai iese din zilele de cea mai mare suferință, din marele necaz, căruia nimeni nu i-ar fi supraviețuit, dacă Dumnezeu nu ar fi scurtat zilele din cauza lor (Matei 24.22). Ce perspectivă a Ierusalimului restaurat i-a deschis Dumnezeu profetului aici! El trebuia să transmită poporului cuvintele de încurajare. Este cu adevărat minunat, în primul rând în ochii viitoarei rămășițe, dar este minunat și în ochii noștri. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Ieremia despre reconstruirea Ierusalimului, i-a spus: „Strigă către Mine și-ți voi răspunde și-ți voi arăta lucruri mari și nepărunse, pe care nu le cunoști” (Ieremia 33.33). Același capitol continuă spunând: „În zilele acelea, Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va locui în siguranță.” (versetul 16).

Chiar și dintre exilații, care se vor întoarce și care vor fi adunați de la răsărit și de la apus în vremea aceea, vor locui în Ierusalim și în țara părinților. O bucurie de nedescris va umple Ierusalimul. Citim despre acest lucru, de exemplu, în Isaia 51.3: „Pentru că DOMNUL va mângâia Sionul, Se va îndura de toate locurile lui pustiite; și va face pustietatea lui ca Edenul și pustiul lui ca grădina DOMNULUI; bucurie și veselie se vor găsi în el, mulțumire și glas de cântare.”

Citim despre această mare bucurie câteva capitole mai departe, într-un pasaj pe care dorim acum să-l examinăm pe scurt, datorită descrierii condensate a binecuvântărilor Ierusalimului și ale țării.

Isaia 65.17-25: „Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă. Ci fiți bucuroși și veseliți-vă pentru totdeauna în

ceea ce fac Eu: pentru că, iată, Eu fac Ierusalimul o bucurie și poporul lui, o desfătare. Și Mă voi bucura de Ierusalim și Mă voi veseli de poporul Meu și nu se va mai auzi în el glas de plâns, nici glas de țipăt. Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat. Și vor construi case și le vor locui; și vor planta vii și vor mânca rodul lor. Nu vor construi ei și altul să le locuiască; nu vor planta ei și altul să mănânce. Pentru că zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor bucura de lucrarea mâinilor lor. Nu vor munci în zadar, nici nu vor naște copii care să fie spre groază, pentru că ei sunt sămânța celor binecuvântați ai DOMNULUI și urmașii lor împreună cu ei. Și va fi așa: înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi. Lupul și mielul vor paște împreună și leul va mânca paie ca boul; și hrana șarpelui va fi țărâna. Nu vor face rău, nici nu se va distruge nimic, pe tot muntele Meu cel sfânt”, zice DOMNUL.

În primul rând, se vorbește aici despre o nouă creație a cerului și a pământului (versetul 17). Când se citește aceasta, te gândești involuntar la ceea ce a văzut Ioan în Apocalipsa 21.1-8. Dar noua creație a cerului și a pământului, așa cum o descrie Ioan, nu are loc încă atunci când se împlinește Isaia 65. Re-crearea cerului și a pământului începe la începutul Împărăției păcii, dar *finalizarea* ei are loc abia la sfârșitul Împărăției păcii. Apocalipsa 21 se referă la o descriere a cerului și a pământului la începutul *zilei lui Dumnezeu* - veșnicia viitoare -, dar aici, în Isaia 65, este vorba despre noua creație la începutul *zilei Domnului*. Așadar, Dumnezeu va recrea cerul și pământul în etape, ca să spunem așa. Cu cerul și pământul este așa cum este cu un credincios. Atunci când un om se convertește și Dumnezeu i-a dat o viață nouă, se spune despre el: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Însă, înnoirea finală a credinciosului, care include și înnoirea trupului, are loc doar atunci când acesta intră în cer.

Așadar, aici, în Isaia 65, este vorba despre o re-creare morală preliminară a cerului și a pământului. În cer nu mai există atunci nici satan și nici îngerii săi căzuți (demonii). Cerul este locuit de oameni care sunt implicați în guvernarea Împărăției păcii. Desigur, și purificarea cerului atmosferic de toate daunele aduse mediului înconjurător face parte din aceasta. La fel și în cazul pământului. Pământul va fi, de asemenea, curățat în mare măsură de consecințele păcatului omului; creația va fi în mare măsură eliberată de blestemul păcatului (compară cu Romani 8.21). Pe lângă aceasta, vor avea loc schimbări în lumea animală (Isaia 65.25).

Toate greutățile timpului trecut vor fi uitate. Remarcabilă în acest pasaj este bucuria care se revarsă, pe care Dumnezeu o va da cetății Ierusalim și pe care El Însuși o va avea pentru această cetate și poporul Său - de șase ori în versetele 18 și 19 se vorbește despre *bucurie* și *veselie*.

În Împărăția păcii nu mai există mortalitate infantilă. Chiar dacă a scăzut foarte mult în țările occidentale, mulți copii mici încă mor în lumea a treia. În acest timp, oamenii vor îmbătrâni ca niște copaci. Oricine va intra viu în Împărăție va fi mai bătrân de 1000 de ani la sfârșit. Dacă cineva moare în Împărăția păcii, este o excepție. Se întâmplă doar atunci când cineva păcătuiește - și acesta este oricum un păcat intenționat, deoarece satan este legat în această perioadă și nu poate ispiti oamenii. Acest păcat înseamnă așadar că cineva se răzvrătește în mod conștient împotriva stăpânirii drepte a Domnului Isus sau comite un păcat vrednic de moarte. Dacă cineva moare din această cauză și are doar 100 de ani, este încă un tânăr (versetul 20).

Nu vor mai fi războaie și distrugerii de case, se va putea locui în ele pentru totdeauna; va fi o abundență de bunăstare pământească și binecuvântări pământești abundente, exemplificate aici prin vin (versetul 21), care este o imagine a bucuriei în Biblie (Judecători 9.13; Psalmul 104.15).

Împărăția păcii

Cine construiește ceva astăzi, se poate bucura de obicei doar pentru o perioadă relativ scurtă de timp de lucrarea lui; în Împărăția păcii va fi cu totul altfel. Israelitii sunt numiți cei *aleși* și urmașii celor *binecuvântați* ai DOMNULUI (versetele 22,23). Dumnezeu va fi atât de aproape de poporul Său, încât va răspunde imediat la rugăciunile lor (versetul 24). În cele din urmă, vor exista schimbări semnificative în lumea animală, șarpele continuând să se târască pe burtă și să mănânce țărână. Lângă Templu, în Ierusalim și în împrejurimi, poporul va fi atunci pe deplin conform cu sfințenia lui Dumnezeu. În mileniile trecute, Ierusalimul a fost adesea o cetate a nedreptății, a violenței și a vărsării de sânge; nu cu mult timp înainte de acest timp de binecuvântare, Ierusalimul era încă numit spiritual „Sodoma și Egipt” (Apocalipsa 11.8), dar acest lucru va fi în cele din urmă de domeniul trecutului.

Câteva nume, pe care le va avea Ierusalimul în Împărăția păcii:

- Cetatea Marelui Împărat (Psalmul 48.2; Matei 5.35)
- Cetatea dreptății, oraș credincios (Isaia 1.26)
- Cetatea DOMNULUI, Sionul Sfântului lui Israel (Isaia 60.14)
- Cea căutată, Cetate nepărăsită (Isaia 62.12)
- Tronul DOMNULUI (Ieremia 3.17)
- DOMNUL, Dreptatea noastră (Ieremia 33.16)
- DOMNUL este aici (Ezechiel 48.35)
- Cetatea Adevărului ... și muntele DOMNULUI oștirilor, Muntele cel sfânt (Zaharia 8.3)
- Cetatea cea iubită (Apocalipsa 20.9)

Odată cu prezența marelui Împărat, cu reconstruirea cetății și cu adunarea exilaților, Ierusalimul este acum metropola guvernării mondiale. Acum, în sfârșit, cetatea este buricul pământului (Ezechiel 38.12; compară cu Deuteronomul 32.8,9).

3.2.2 Metropola de guvernare propriu-zisă în Împărăția păcii

Oricât de glorioasă și impresionantă va fi cetatea pământească Ierusalim, există o altă cetate în timpul Împărăției păcii, a cărei glorie o depășește cu mult pe cea a Ierusalimului pământesc, și anume Noul Ierusalim descris în Apocalipsa 21.9-22.5.

Am constatat deja că cerul și pământul vor fi foarte strâns legate în Împărăția păcii, în sensul că Hristos este capul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, al cerului și al pământului. Va exista o parte cerească și una pământească în Împărăție. Atunci se va împlini cu desăvârșire faptul că cerurile domnesc (Daniel 4.23). De aceea, Împărăția se numește împărăția *cerurilor*, pentru că va fi condusă din cer și după principii cerești. Împărăția va avea un Împărat „ceresc”, iar acest Împărat va avea alături de el o soție „cerească”. Deși nunta dintre Domnul Isus ca Miel și mireasa Sa a avut deja loc, ea va fi numită în continuare *Mireasa* Mielului, chiar și după 1000 de ani; aceasta înseamnă că va avea o frumusețe pentru Mirele ei care nu va trece niciodată.

Dacă ne uităm pe scurt la contextul textual al descrierii Noului Ierusalim, vedem că în capitoul 19.6-10 este descrisă nunta Mielului. Apoi, Hristos vine pe pământ împreună cu sfinții cerești pentru a judeca fiara, falsul profet, împărații pământului și armatele lor (Apocalipsa 19.11-21). Capitolul 20.1-3 descrie legarea lui satan, care are loc la începutul Împărăției păcii, și apoi învierea martirilor din timpul perioadei de judecată (Apocalipsa 20.4-6). După aceea, ne aflăm deja la sfârșitul Împărăției milenare a păcii, când satan este dezlegat din nou și instigă la o bătălie finală împotriva Ierusalimului. O armată uriașă înconjoară Ierusalimul, care va fi distrusă de

Împărăția păcii

focul din cer. După aceea satan este judecat definitiv și aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20.7-10). Urmează apoi judecata tuturor morților necredincioși înaintea marelui tron alb (Apocalipsa 20.11-15), iar apoi, în capitolul 21.1-8, găsim o foarte scurtă descriere a stării veșnice, în care Dumnezeu va locui la oameni.

Următorul pasaj (Apocalipsa 21.9-22.5) este o trecere în revistă a noului Ierusalim, și anume a funcției acestei cetăți în Împărăția păcii. Așadar, aici ne este descrisă o trăsătură specială a Împărăției păcii, pe care o căutăm în zadar în Vechiul Testament, deoarece Biserica nu a fost revelată acolo. O descriere emoționantă a Bisericii se desfășoară în fața noastră. Să ne luăm acum puțin timp pentru această cetate misterioasă. Pentru aceasta, vom parcurge fiecare verset:

Apocalipsa 21.9-10: Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: „Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!” Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu, ...

Scurtă prezentare (Apocalipsa 21.9-22.5)

-
21.9,10	Un înger îl ia pe Ioan și îi arată cetatea Ierusalimului, așa cum ea se coboară din cer
21.11	Cetatea are slava lui Dumnezeu
21.12-14	Zidul, porțile și temeliile ei.
21.15-17	Dimensiunile ei
21.18	Materialul zidurilor
21.19.20	Materialele fundațiilor
21.21	Cele 12 porți de mărgăritar și strada de aur
21.22,23	Cetatea nu mai are Templu și nu mai are nevoie de lumină fizică
21.24,26	Națiunile și împărății pământului în relația lor cu cetatea
21.25	Porțile nu se vor închise - nu mai este noapte în cetate
21.27	Nici un rău nu intră în cetate
22.1	Râul care iese din tronul lui Dumnezeu
22.2	Pomul vieții și fructele lui
22.3,4	Nu mai este blestem - tronul lui Dumnezeu și al Mielului este în ea - robii lui Dumnezeu Îi vor sluji și Îi vor vedea fața
22.5	Domnul Dumnezeu strălucește peste cetate - stăpânirea ei este din veac în veac.

Împărăția păcii

Un înger vine la Ioan, îl duce pe un munte mare și înalt³⁴, pentru a-i arăta mireasa, soția Mielului. Dar ce vede el acolo? O cetate, cetatea sfântă Ierusalim. Acest lucru arată clar că mireasa Mielului este totodată o cetate. „Mireasa Mielului” este deja o imagine, și anume pentru totalitatea credincioșilor începând din ziua Cincizecimii și până la răpire (compară cu Efeseni 5.25-27,32; 2 Corinteni 11.2).³⁵

Dacă Biserica este văzută aici în imaginea unei cetăți, înseamnă că ea va avea anumite misiuni în viitor. Ea este într-adevăr deja mireasa sau soția Mielului, dar nu este încă această cetate. Ea va apărea în această funcție și glorie doar în viitor. Numai lui Ioan i-a fost îngăduit să o vadă în acest fel deja atunci. De altfel, el a fost, împreună cu Petru și Andrei, singurul care l-a văzut deja pe Domnul Isus în gloria Sa viitoare ca Împărat în Împărăția Sa (compară cu Matei 17.1-8 și 2 Petru 1.16.17).

În Apocalipsa 17, tot un înger (același?) i-a arătat lui Ioan o altă femeie. Acolo era vorba de o prostituată, care avea autoritate asupra împăraților pământului, care se desfrâna cu ea. Curva este o imagine a creștinătății apostate, care va fi nimicită de Dumnezeu Însuși. Ea este văzută de asemenea în imaginea unei cetăți: cetatea Babilon (= încurcătură). Să comparăm diferitele caracteristici ale curvei și ale miresei:

Curva	Mireasa
• Primește o judecată teribilă • Iubește mulți bărbați • Stă în pustiu • Are numele <i>Babilon</i> (= încurcătură) • Este plină de violență și depravare • Este îmbătată de sângele <i>sfîinților</i> • Este îmbrăcată în purpură și stacojiu, aur, pietre prețioase, perle (slava pământească)	• Primește cea mai mare onoare și glorie • Îl iubește pe Omul durerii • Coboară din cer • Are numele <i>Ierusalim</i> (= posesiune, sau temele a păcii) • Este un oraș <i>sfânt</i> • Este locul unde stau <i>sfînții</i> • Este îmbrăcată în in subțire și gloria lui Dumnezeu

Despre Noul Ierusalim se spune că va coborî din cer. Duhul Sfânt folosește forma progresivă „*coborînd*”. Nu citim că cetatea coboară efectiv pe pământ. În mod evident, rămâne într-o stare de plutire între cer și pământ; ea face legătura între cer și pământ.

În cele din urmă, se spune despre Noul Ierusalim că are gloria lui Dumnezeu. Așadar, nu este doar o cetate sfântă, ci și o cetate extrem de glorioasă:

³⁴ Și altor oameni ai lui Dumnezeu li s-a permis să urce pe un munte și să vadă lucruri deosebite acolo: Moise a urcat pe muntele Nebo și de acolo a văzut Țara Făgăduită lui Israel (Deuteronomul 34.1); Ezechiel a fost adus de Dumnezeu în țara lui Israel în viziuni și a fost așezat pe un munte foarte înalt (Ezechiel 40.2); acolo a văzut viitorul Ierusalim pământesc și Templul din Împărăția păcii.

³⁵ Alte imagini ale Bisericii sunt casa lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Biserica este văzută și ca familie a lui Dumnezeu, mai ales în scrierile lui Ioan, dar în privința aceasta nu aș vrea să vorbesc de o imagine, pentru că Scriptura spune că credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu.

Apocalipsa 21.11-14: ... având gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin; având un zid mare și înalt; având douăsprezece porți și la porți doisprezece îngeri și nume înscrise, care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit: trei porți; și spre nord: trei porți; și spre sud: trei porți; și spre apus, trei porți. Și zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

Și în Vechiul Testament, Dumnezeu a ales un popor din toate națiunile și l-a logodit cu el. Acest lucru este descris în detaliu în Ezechiel 16, unde se spune în versetul 14: „Și ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine, zice DOMNUL Dumnezeu.” Același lucru îl găsim aici despre mireasa cerească: ea are gloria lui Dumnezeu. Când Domnul a devenit Om, S-a făcut nimic, S-a înstrăinat sau S-a golit de slava Sa (Filipeni 2.6,7). Mai târziu, s-a smerit pe Sine Însuși devenind ascultător până la moarte pe cruce. Dar, după aceea, Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a glorificat; această glorie a împărțit-o cu ai Săi, ba chiar le-a dat-o: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Aici, în Apocalipsa 21, avem o confirmare a acestei afirmații a Domnului Isus.

Din Noul Ierusalim emană o strălucire³⁶ ca o piatră de iaspis cristalin. Mai târziu se spune că națiunile vor umbla în lumina Ierusalimului. Găsim iaspul în cartea Apocalipsa deja în legătură cu tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 4.3), în afară de aceasta, el este menționat de trei ori în acest capitol: lumina cetății este ca un iaspis (versetul 11), zidul ei este făcut din iaspis (versetul 18), iar prima temelie a zidului este împodobită cu un iaspis (versetul 19).

În continuare, ni se spune despre zid că este mare și înalt. Mai târziu aflăm că are o grosime de 144 de coți (aproximativ 70 m) și că lungimea, lățimea și înălțimea lui sunt de câte 12.000 de stadii (aproximativ 2220 km)³⁷. Zidul face o separare completă între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt (compară cu Ezechiel 42.20). Este o cetate care aparține exclusiv Fiului lui Dumnezeu. Ea nu are doar un zid mare, ci și douăsprezece porți. Porțile permit contactul cu lumea exterioară: cetatea va fi o binecuvântare pentru ceilalți.

În afară de aceasta, porțile sunt un simbol al guvernării. În Vechiul Testament, poarta era locul de guvernare și unde se făcea judecata (Geneza 19.1; 22.17; Rut 3.11). Numărul 12 simbolizează, de asemenea, administrația. La fiecare poartă se află un înger, care veghează ca în cetate să nu intre nimic din ceea ce nu-i aparține. În afară de aceasta, pe porți sunt inscripționate numele semințiilor lui Israel. În trecut se obișnuia ca pe porți să fie inscripționate numele cetăților în a căror direcție ducea drumul. Astfel, binecuvântarea acestei cetăți este în primul rând pentru Israel, pentru poporul care își exercită dominația asupra lumii în timpul Împărăției păcii. Domnul Isus le-a spus odată ucenicilor că, în calitate de apostoli, vor sta pe 12 tronuri și vor judeca cele 12 seminții ale lui Israel (Matei 19.28). În sfârșit, se spune că pe cele 12 temelii ale zidului se află numele celor 12 apostoli ai Mielului. Domnul Isus i-a folosit pe apostoli pentru a întemeia Biserica și ei și-au îndeplinit cu credincioșie sarcina. Un memorial permanent le este dat aici.

³⁶ Cuvântul grecesc pentru lumină strălucitoare este *phoster*; acest cuvânt se găsește doar în Filipeni 2.15, unde este tradus prin „luminători”, și în Geneza 1.14,16 (Septuaginta), unde se referă la luminători cerești, cum ar fi soarele, luna și stelele. Corpurile cerești erau ajutoare importante pentru orientare în antichitate.

³⁷ O stadiu are aproximativ 185 -190 m. Deoarece și înălțimea este de 12.000 de stadii, cetatea pare a fi un cub. Unii se gândesc la ea ca la o piramidă.

Apocalipsa 21.15-17: Și cel care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca măsură, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei. Și cetatea este construită în formă de pătrat și lungimea ei este cât lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii; lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale. Și i-a măsurat zidul, o sută patruzeci și patru de coți, măsură a unui om, care este a îngerului.

Acum, Ioan este martor la modul în care îngerul va măsura cetatea, porțile și zidurile ei cu o trestie de aur. A măsura înseamnă că Dumnezeu consideră că ceea ce este măsurat este al Său (compară cu Apocalipsa 11.1; Ezechiel 40.3,5; Zaharia 2.5,6,16). Am vorbit deja despre dimensiuni. Aici dorim să reluăm faptul că atât dimensiunile cetății, cât și grosimea zidului sunt multipli ai numărului 12. Toate numerele indică funcția de guvernare, pe care o are această cetate.

Apocalipsa 21.18-20: Și structura zidului ei era de iaspis; și cetatea, de aur curat, asemenea sticlei curate; temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase: cea dintâi temelie, iaspis; a doua, safir; a treia, calcedon; a patra, smarald; a cincea, sardonix; a șasea, sardiu; a șaptea, crisolit; a opta, beril; a noua, topaz; a zecea, crisopraz; a unsprezecea, hiacint; a douăsprezecea, ametist.

Urmează acum o descriere a materialelor cetății, și anume zidul și cetatea în sine. Zidul este făcut din iaspis și reflectă astfel gloria lui Dumnezeu ca și Creator; El este Meșterul constructor și Creatorul acestei cetăți, pe care o aștepta Avraam (Evrei 11.10). Este făcută din aur curat și astfel reprezintă o valoare incommensurabilă. În plus, aurul este ca sticla pură. În zilele noastre nu există aur care să fie transparent; acest lucru ne arată din nou că descrierea de aici se referă la simboluri. Aurul transparent este o indicație că în cetate nu a mai este nicio impuritate. Cetatea corespunde în totalitate luminii și gloriei lui Dumnezeu.

Nu numai că pe fundațiile zidului sunt inscripționate numele apostolilor, ci ele sunt și împodobite cu pietre prețioase. Acestea sunt enumerate aici una câte una. Fiecare piatră își reflectă propria glorie, atunci când lumina o luminează.

Apocalipsa 21.21-23: Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Și strada cetății era de aur curat, ca sticla transparentă. Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei. Și cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina ei este Mielul.

Am văzut deja că zidul are 12 porți. Aici aflăm că fiecare poartă este făcută dintr-o perlă. Perlele ne amintesc de parabola Domnului Isus despre negustorul care căuta perle frumoase și care a vândut tot ce avea, după ce a găsit o perlă foarte prețioasă (Matei 13.45,46). În această parabolă, Domnul Însuși Își exprimă aprecierea pentru Biserica Sa, pentru care a renunțat la tot. În cele 12 porți din perle putem vedea un indiciu al acestei aprecieri. O perlă nu se creează peste noapte. Ea se formează prin pătrunderea unui corp străin - de exemplu, un parazit sau un grăunte de nisip - într-o cochilie, în jurul căreia formează un strat de calcar. Perlele de mărimea unui bob de mază se formează în 10 până la 50 de ani. Oare nu a suferit și Domnul Isus ca Om timp de zeci de ani? Din cauza bucuriei puse înaintea Lui, El a îndurat crucea (Evrei 12.2). El a văzut în Duhul gloria acestei cetăți și a dobândit-o ca proprietate a Sa.

Faptul că cetatea cu dimensiuni uriașe are doar o singură stradă arată încă o dată că acestea sunt simboluri. Cuvântul grecesc pentru stradă înseamnă, de asemenea, „drum” sau „loc public” într-un oraș. Este locul de întâlnire și de comunicare. Cât de des în zilele noastre mai trebuie lămurit

Împărăția păcii

un lucru sau altul între credincioși; în ceruri nu mai există așa ceva; totul este transparent și legat de gloria lui Dumnezeu.

Cetatea nu mai are un templu. Templul este locuința lui Dumnezeu, unde preoții Îl slujesc pe Dumnezeu. Deși un templu este tocmai semnul prezenței lui Dumnezeu, este în același timp un loc în care Dumnezeu este în mod normal ascuns. Astfel, Dumnezeu locuia în cortul întâlnirii și în templu în Sfânta Sfintelor, în care nimeni din popor nu avea voie să intre, nici măcar preoții, ci doar marele preot, și doar o dată pe an, în marea zi a ispășirii (Exodul 16). În noul Ierusalim nu există un templu, deoarece în această cetate Dumnezeu se află în imediata apropiere a poporului.

Nici nu mai este nevoie de lumină, așa cum soarele și luna o dau. Nu mai este nevoie de aceasta din două motive: gloria lui Dumnezeu luminează cetatea, iar Mielul este lumina. Așa cum Domnul Isus a fost lumina lumii în timpul vieții Sale pe pământ, tot așa El va răspândi lumina și în noul Ierusalim.

Apocalipsa 21.24-27: Și națiunile vor umbla în lumina ei și împărății pământului îi vor aduce gloria lor. Și porțile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo. Și i se vor aduce gloria și onoarea națiunilor. Și nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

Deși națiunile din Împărăția păcii se vor urca literalmente la Ierusalimul pământesc pentru a fi învățate de Dumnezeu din Legea și Cuvântul lui Dumnezeu (Isaia 2.2,3), vedem aici că adevărata lumină vine din Noul Ierusalim. Împărății pământului vor veni să se închine DOMNULUI, Împăratul oștirilor (Zaharia 14.16; Isaia 60.11). În același timp, ei vor aduce gloria lor (semn al respectului lor) în Noul Ierusalim. Toate acestea sunt de neimaginat pentru noi astăzi; este clar însă că va exista o strânsă legătură între Ierusalimul pământesc și Noul Ierusalim. De asemenea, acolo nu va mai fi noapte, porțile nu vor fi niciodată închise. Oricine este autorizat să intre în oraș o poate face în orice moment.

Dar cine sunt persoanele care au acces în Noul Ierusalim? Sunt oare credincioșii din actuala epocă a harului, care aparțin Bisericii? Cu greu, deoarece ei înșiși constituie Noul Ierusalim. Sunt ei alți sfinți glorificați, cum ar fi credincioșii din vremurile Vechiului Testament și sfinții care vor fi înviați la sfârșitul perioadei de judecată (Apocalipsa 20.6)? Sunt ei chiar locuitorii cetății? Este Avraam, care aștepta această cetate, printre ei? Toate acestea sunt întrebări la care este greu de răspuns.

Cum să ne imaginăm că gloria și onoarea națiunilor vor fi aduse acum la Noul Ierusalim? Sunt credincioșii glorificați, în afară de cei care aparțin Bisericii, mijlocitorii care aduc acolo gloria? În orice caz, un lucru este clar: chiar dacă mai există încă păcat pe pământ și dacă judecata asupra răului este executată rapid, nimic păcătos nu poate intra în Noul Ierusalim. Doar cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului intră în cetate.

Apocalipsa 22.1,2: Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.

Și aici găsim o paralelă cu Ierusalimul pământesc. Acolo un râu iese din Locul Preasfânt (Ezechiel 47.1-12), aici un râu de apă a vieții iese din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Râul aduce binecuvântare și înflorire orașului și locuitorilor săi. Curățirea nu mai este necesară.

Tronul ne amintește din nou de guvernarea care va fi exercitată în viitor din cetate asupra pământului curățit. Așadar, binecuvântările bogate ale acestui râu vor fi exercitate în guvernarea asupra pământului. În Apocalipsa 4.5, fulgere, voci și tunete ies din tron - semnele judecății - acum același tron este originea și sursa tuturor binecuvântărilor.

Ce înseamnă că în mijlocul străzii și al râului său, de o parte și de alta, se află pomul vieții? Descrierea nu este clară pentru înțelegerea noastră. Cum poate fi un pom în mijlocul unei străzi și în același timp pe o parte și pe cealaltă parte a unui râu? Este posibil ca râul să treacă prin mijlocul drumului și pe ambele părți ale râului să se afle pomul vieții. În Ezechiel 47 există, de asemenea, pomi pe ambele părți ale râului care iese din Locul Preasfânt. Ceea ce este mai decisiv, însă, este semnificația spirituală a pomului: atât aici, cât și în Geneza 2, pomul este o imagine a Domnului Isus, din care locuitorii cetății se hrănesc. Fructele servesc la întărirea vieții, pe care locuitorii o posedă în Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, pomul cunoașterii binelui și răului nu va mai exista; astfel, nu va mai exista niciodată posibilitatea ca răul să pătrundă în cetate, așa cum s-a întâmplat la prima creație.

Pomul dă roade în fiecare lună a anului: binecuvântările sunt mereu proaspete în fiecare lună. La fel cum frunzele pomilor din Ezechiel 47.12 sunt pentru vindecarea națiunilor, la fel sunt și frunzele pomului vieții din Noul Ierusalim. Aici vedem din nou ce legătură strânsă există între Noul Ierusalim și Ierusalimul pământesc. Deci, ce înseamnă vindecarea națiunilor? Este vorba de vindecarea unor posibile boli sau vindecarea se referă la relația dintre națiuni între ele? Poate că ambele sunt posibile. În toate acestea, să ținem cont de faptul că aici, într-un limbaj simbolic, care nu este ușor de înțeles, nu facem decât să cunoaștem linii de bază importante ale realităților viitoare.

Apocalipsa 22.3-5: Și nu va mai fi nici un blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărăți în vecii vecilor.

În cetate nu mai există blestem, pentru că blestemul este o consecință a păcatului, o judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Există încă păcat pe pământ, dar nu și în cetate. De câte ori în istoria omenirii Dumnezeu a pronunțat un blestem, începând cu blestemul care a fost o consecință a căderii în păcat a primului cuplu uman. În cetate nu există nici păcat și nici o amintire a consecințelor păcatului.

Încă o dată se spune că tronul lui Dumnezeu și al Mielului se află în cetate. Toată guvernarea din Împărăția păcii își are originea în Dumnezeu și în Miel. Tronul este tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Dumnezeu și Mielul sunt văzuți ca unitate. Bineînțeles, *Mielul* este un nume al Domnului Isus ca Om și ca Cel care a murit și Și-a dat sângele. Așa cum Dumnezeu a făcut răscumpărarea în El, tot așa Dumnezeu va exercita guvernarea prin El în Împărăția păcii, da, pentru toată veșnicia.

„Și robii Lui”... Sunt aceștia robii Mielului sau robii lui Dumnezeu? Nu există nicio diferență. Robii Mielului sunt și robii lui Dumnezeu. Cel care îl slujește pe Domnul Isus îl slujește în același timp pe Dumnezeu. Aici se spune că robii Lui Îi vor *sluji*. Expresia „a sluji” înseamnă a îndeplini un serviciu pentru Dumnezeu. Nu este vorba de o slujbă de rob, ci de o slujbă pe care locuitorii cetății o vor îndeplini cu bucurie. Pentru că ei Îi văd fața, adică se află în imediata apropiere a lui Dumnezeu (compară Estera 1.14; 1 Împărați 10.24; Matei 18.10). Există ceva mai mare decât să te afli în favoarea (harul) lui Dumnezeu, un Dumnezeu a cărui dragoste, bunătate și îndurare

Împărăția păcii

nici o creatură nu le poate descrie vreodată? Numele Lui va fi pe fruntea lor. Acești oameni aparțin lui Dumnezeu și Mielului.

Încă o dată se subliniază faptul că nu va mai fi noapte. Nu va mai fi nevoie de lumină fizică. Noul Ierusalim aparține unei rânduiei mai înalte, deoarece Domnul Dumnezeu va lumina peste ei. Prezența lui Dumnezeu Însuși luminează cetatea. Dumnezeu poate acum să fie în relație directă cu oamenii pe care i-a ales și să aibă părtășie cu ei, mai desăvârșit decât a fost vreodată posibil în trecut. În final aflăm că domnia robilor Săi nu se va limita la o mie de ani, ci vor împărăți în vecii vecilor.

3.3 Ordinea politică mondială în Împărăția păcii

Am văzut mai înainte că, la începutul Împărăției păcii, Hristos va apărea în mod vizibil în fața ochilor oamenilor. Acest lucru a dat naștere la ideea, printre mulți, că va fi prezent pe pământ pe întreaga durată a Împărăției. Cu toate acestea, când examinăm Scriptura în acest sens, ajungem la o concluzie diferită.

3.3.1 Hristos va fi reprezentat printr-o căpetenie

Găsim referiri clare la această întrebare în Ezechiel 43-46, unde se vorbește frecvent despre o „căpetenie”. Prima dată ea este menționată în capitolul 44.3:

Ezechiel 44.3: Cât despre căpetenie, el, căpetenia, să stea jos, în ea, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; el să intre pe calea pridvorului porții și să iasă tot pe calea lui.

Fără nicio altă explicație, deci, aici se face referire la o căpetenie. Următoarea dată când citim despre ea este că, atunci când țara va fi dată ca moștenire, ea primește un teren ca proprietate la vest și la est de Sfânta Sfintelor și de orașul Ierusalim (Ezechiel 45.7,8; 48.20-22). Se mai spune că poporul trebuie să aducă ofrande (jertfe de ridicare) de grâu, untdelemn și animale mici și căpetenia trebuie să ia din acestea pentru diferitele jertfe din zilele de sărbătoare, lunile noi și sabate (Ezechiel 45.13-25; 46.2 și următoarele). Se spune chiar despre ea că trebuie să aducă un vițel ca *jertfă pentru păcat* pentru tot poporul și pentru ea însăși (Ezechiel 45.22). În cele din urmă, citim despre ea în capitolul 46.16-18:

Ezechiel 46.16-18: Așa zice DOMNUL Dumnezeu: „Dacă va da căpetenia un dar unuia dintre fiii săi, să fie ca moștenirea cuiva pentru fiii săi, să fie stăpânirea lor prin moștenire. Dar dacă va da un dar din moștenirea sa unuia dintre slujitorii săi, să fie al lui până în anul eliberării; și să se întoarcă la căpetenie. Moștenirea lui să rămână numai fiilor săi, pentru ei. Și căpetenia să nu ia din moștenirea poporului ca să-i alunge prin asuprire din stăpânirea lor; să dea moștenire fiilor săi din propria lui stăpânire, ca poporul Meu să nu se risipească, fiecare din stăpânirea lui”.

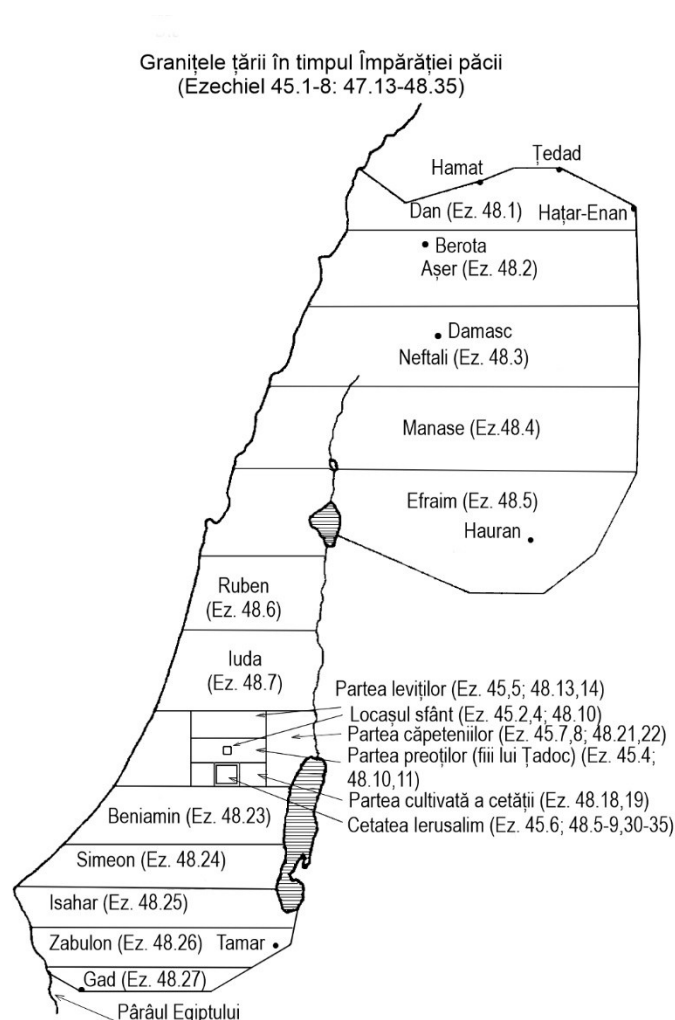
Aici aflăm acum că, căpetenia are o familie și fii, deci este căsătorit. De aici putem trage concluzia că în Împărăția păcii va exista o căpetenie care va fi împăratul lui Israel. Așadar, aceste pasaje arată clar că Domnul Isus nu va fi prezent personal pe pământ pe întreaga durată a Împărăției păcii.³⁸ El va fi reprezentat de această căpetenie. Scriptura nu spun nimic dacă Domnul va apărea în anumite ocazii în timpul Împărăției păcii.

3.3.2 Granițele Împărăției

³⁸ Găsim o altă referire la aceasta în Psalmul 47.5: „Dumnezeu s-a suit în cântec de triumf, DOMNUL în sunetul trâmbiței”.

În Ezechiel 47.15-23 găsim o descriere a granițelor țării viitoare:

Ezechiel 47.15-23: Și acesta va fi hotarul țării: spre latura dinspre nord, de la Marea cea Mare, calea Hetlonului, cum mergi spre Țedad; Hamat, Berota, Sibraim, care este între hotarul Damascului și hotarul Hamatului; Hațer-Haticon, care este lângă hotarul Hauranului. Și hotarul de la mare va fi Hațar-Enon, hotarul Damascului, și la nord, spre nord, hotarul Hamatului. Aceasta este latura dinspre nord. Și pe latura dinspre răsărit veți măsura între Hauran și Damasc și Galaad și țara lui Israel, de-a lungul Iordanului, de la hotar până la Marea de Răsărit: aceasta este latura dinspre răsărit. Și latura dinspre sud, spre sud: de la Tamar până la apele Meribacades, pe lângă pâraul Egiptului, până la Marea cea Mare. Aceasta este latura dinspre sud, spre sud. Și latura dinspre apus va fi Marea cea Mare, de la hotar până în dreptul intrării Hamatului. Aceasta este latura dinspre apus. Și să împărțiți țara aceasta între voi după semințiile lui Israel. Și va fi așa: o veți împărți prin sorț spre moștenire vouă și străinilor care locuiesc temporar în mijlocul vostru, care vor naște fii în mijlocul vostru; și ei să vă fie ca bășinașul între fiii lui Israel; ei să-și aibă moștenirea cu voi prin sorț între semințiile lui Israel. Și va fi așa: în seminția în care va locui temporar străinul, acolo să-i dați moștenirea lui”, zice Domnul Dumnezeu.

Granițele țării Israel vor corespunde aproximativ granițelor promise poporului Israel în timpul lui Moise (Numeri 34.1-12). Granița nordică începe la nord-vest de Marea Mediterană, la nord de Tir și Sidon, adică în Libanul de astăzi, puțin mai jos de Beirut. Granița se întinde apoi la nord, deasupra Damascului, spre est. Apoi, se îndreaptă treptat spre sud, într-un semicerc de aproximativ 35 km de la Damasc și se desfășoară într-un arc de cerc larg până la Marea Galileii.

Împărăția păcii

De acolo încolo, râul Iordan reprezintă granița estică. La capătul sudic al Mării Moarte, granița merge în arc de cerc până la Cades și de acolo de-a lungul pârâului Egiptului, care nu trebuie confundat cu râul Egiptului (Nilul).³⁹ Granița vestică este Marea Mediterană. Astfel, zona este mult mai mică decât în vremea lui Solomon.

3.3.3 Poziția popoarelor în Împărăția păcii - stăpânirea asupra tuturor popoarelor (Daniel 7.14)

Așa cum am văzut de multe ori, domnia Domnului Isus nu se va limita la mica țară Israel, ci se va extinde peste tot pământul, așa cum citim, de exemplu, în Psalmul 72 și Zaharia 9:

Psalmul 72.8-11: Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului. Înaintea lui se vor pleca locuitorii pustiului și vrăjmașii săi vor linge țărâna. Împărații Tarsisului și ai insulelor vor aduce daruri, împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut. Da, toți împărații se vor pleca înaintea lui, toate națiunile îi vor sluji.

Zaharia 9.9,10: Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. „Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit”. Și El va vorbi națiunilor de pace; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.

Toate națiunile I se vor alătura (Zaharia 2.11) și îl vor căuta (Isaia 11.10); Îl vor sluji și I se vor supune (Daniel 7.14,27; Geneza 49.10). Neamurilor li se va spune să bată din palme de bucurie (Psalmul 47.1). Ele vor merge la Ierusalim și vor fi învățate din Lege (Isaia 2.2-4; Mica 4.1,2). Popoarele și locuitorii multor cetăți se vor chema unii pe alții să urce la Ierusalim pentru a se închina și a-L căuta pe DOMNUL (Zaharia 8.21,22). Se vor urca la Ierusalim o dată pe an, pentru a se închina DOMNULUI oștirilor (Zaharia 14.16-19). Atunci, Templul va fi o casă de rugăciune pentru toate națiunile (Isaia 56.7). Ei își vor exprima aprecierea față de Israel (Isaia 60.14; Isaia 49.23) și vor aduce la Ierusalim bogățiile națiunilor (Isaia 60.5,11,12; 61.5,6; 66.12).

3.4 Justiția și jurisdicția în Împărăția păcii

Odată cu instaurarea Împărăției Domnului Isus, condițiile preliminare pentru dreptate și pace sunt acum în vigoare. El Însuși va domni ca Împărat al dreptății.

3.4.1 Justiția în Împărăția păcii

Dreptatea este condiția prealabilă pentru pace. Fără dreptate nu există pace durabilă. Mulți conducători au încercat să creeze pace fără justiție. Sloganul „Crearea păcii fără arme” sună bine, dar Împărăția păcii nu poate fi instaurată fără arme și fără războaie și judecăți îngrozitoare. Pacea vine doar atunci când oamenii care nu vor să se supună justiției lui Dumnezeu sunt doborâți de judecăți.

Dreptatea și pacea sunt tema specială a celui de-al 32-lea capitol al profetului Isaia. Să ne uităm acum la acest capitol:

³⁹ „Pârâul Egiptului” ... este alimentat de diferite vaduri, care izvorăsc în munții din partea de sud a Peninsulei Sinai. Pârâul Egiptului (compară cu Numeri 34.5; Iosua 15.4; 1 Împărați 8.65; Isaia 27.12), numit astăzi vadul el-Arisch, se varsă în Marea Mediterană într-un loc cu același nume, pe linia de cale ferată Kantara-Haifa.” *Lexikon zur Bibel*, editat de Fritz Rienecker și Gerhard Maier, a doua ediție specială actualizată a noii ediții revizuite, Wuppertal (R. Brockhaus Verlag) 2000, pag. 194.

Isaia 32.1,2: Iată, un împărat va împărăți cu dreptate și căpeteniile vor conduce cu judecată. Și un om va fi ca un loc de ascuns împotriva vântului și ca un loc de adăpost împotriva furtunii, ca pâraiele de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari pe un pământ însetat.

Isaia a scris în acest capitol, cu mai bine de 2500 de ani în urmă, ceea ce se va împlini atunci când Domnul va apărea ca Împărat. Este posibil să fi existat mulți împărați buni și temători de Dumnezeu în ultimele milenii, dar o privire mai atentă dezvăluie inconsecvențe chiar și printre ei. Acest lucru este valabil chiar și pentru marele împărat David, precum și pentru fiul său Solomon. În unele privințe, David a arătat slăbiciuni: Fiii Țeruiei (sora sa vitregă), printre care se număra și Ioab, erau prea duri pentru el, dar cu toate acestea nu s-a putut despărți de Ioab, pe care îl făcuse comandantul armatei sale. Ca tată, de asemenea, a eșuat adesea în educarea fiilor săi. Cât de trist a fost episodul cu Batșeba, pe al cărei soț a pus în cele din urmă să fie ucis. Atât adulterul, cât și crima premeditată erau pedepsite cu moartea. Cine urma să le execute, din moment ce David era cel mai înalt judecător din Israel? Ce dilemă pentru Israel!

Să ne gândim la Solomon care, în culmea gloriei sale ca împărat al lui Israel, s-a închinat la idoli soțiilor sale. Ce păcat îngrozitor! Toți împărații mânjiți de greșeli și păcate trebuie să se retragă și să facă loc singurului Împărat, care a împlinit în mod desăvârșit dreptatea lui Dumnezeu în timpul vieții Sale pe pământ. Acest Împărat va împărăți cu dreptate și sub El vor fi căpetenii care vor guverna conform dreptății.

Căpeteniile nu se vor mai îmbogăți prin corupție, nu vor mai asupri poporul și nu se vor mai lăfăi în lux, ci vor avea grijă de oameni cu devotament. Fiecare căpetenie va fi un adăpost împotriva vântului și a ploii. Căpeteniile vor fi pentru popor ca apa într-un pământ uscat și ca umbra într-un pământ pârjolit de căldură. Acestea sunt imagini foarte frumoase pentru exercitarea corectă a autorității delegate. Ei vor exercita autoritatea așa cum a vrut Dumnezeu dintotdeauna, și anume pentru binecuvântarea celor aflați sub protecția lor.

Isaia 32.3-7: Și ochii celor care văd nu vor fi întunecați și urechile celor care aud vor fi ascultătoare; și inima celor grăbiți va deosebi cunoștința și limba gângavilor va fi gata să vorbească lămurit. Nebunul nu se va mai numi ales, nici zgârcitul nu se va mai numi darnic. Pentru că nebunul va vorbi nebunie și inima lui va gândi nelegiuire, ca să lucreze fățarnicie și să rostească rătăcire împotriva Domnului, ca să lase gol sufletul celui flămând și să ia băutura celui însetat. Și armele zgârcitului sunt rele: el face planuri viclene, ca să-i nimicească pe cei blânzi cu cuvinte mincinoase, chiar atunci când cel sărac vorbește drept.

Deja mai înainte, Isaia a zis poporului: „Auzind, veți auzi și nu veți înțelege, și, văzând, veți vedea și nu veți cunoaște». Împietrește inima poporului acestuia și astupă-i urechile și închide-i ochii: ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și inima lor să înțeleagă și să se întoarcă și să fie vindecați.” (Isaia 6.9,10; compară cu Matei 13.14,15) Când se împlinește profeția din Isaia 32, Dumnezeu înlătură consecințele împietririi spirituale a poporului: ochii, urechile, inima și limba vor fi folosite atunci pentru ceea ce le-a dat Dumnezeu: ochii vor fi folosiți pentru a discerne lucrările lui Dumnezeu, iar urechile pentru a auzi cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta va face ca inima și limba să laude pe Dumnezeu.

În trecut, căpeteniile erau oameni răi, care acționau în mod înșelător și totuși erau numiți nobili și distinși. Cu toate acestea, ei au ademenit poporul să se îndepărteze de Dumnezeu, astfel încât oamenii flămânzi și însetați spiritual au fost înșelați. Raționamentele și planurile erau rele și, mai ales, în detrimentul celor blânzi, care nu se împotriveau, ci suportau în liniște nedreptățile care

le erau aduse. Ei au devenit ruinați prin calomniile rele. Cei săraci nu primeau dreptate în instanță; justiția se făcea în funcție de favoruri și relații.

Isaia 32.8: Dar cel ales plănuiește lucruri alese și va stăruia în lucruri alese.

În viitor, căpeteniile vor fi nobili, nu neapărat prin descendență, ci prin atitudine. Nobilul este căpetenia cu frică de Dumnezeu, care nu numai că spune legea, dar este preocupat și de bunăstarea poporului și își realizează în mod consecvent intențiile nobile.

Isaia 32.9-14: Ridicați-vă, femei fără grijă, ascultați glasul meu! Voi, fiice nepăsătoare, plecați urechea la vorbirea mea! După un an și câteva zile, veți fi neliniștite, voi, cele nepăsătoare, căci culesul viilor se va duce, strânsul roadelor nu va veni. Tremurați, voi, femei fără grijă! Tulburați-vă, nepăsătoarelor! Dezbrăcați-vă și dezgoliți-vă și încingeți-vă coapsele! Bateți-vă în piept, plângând pentru câmpiile cele plăcute, pentru viile cele roditoare! Pe pământul poporului meu vor răsări spini și mărăcini, chiar pe toate casele de bucurie din cetatea cea veselă. Pentru că palatul va fi părăsit, cetatea zgomotoasă va fi abandonată; dealul și turnul de pază vor fi peșteri pentru totdeauna, o bucurie pentru măgarii sălbatici, pășune pentru turme, ...

După un avertisment sever adresat femeilor nepăsătoare din acea vreme, Isaia atrage atenția că binecuvântarea țării nu va veni dacă nu vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și nu se vor pocăi. Cei nepăsători ar trebui să intre în ei înșiși și să se întristeze pentru păcatul lor. Astăzi știm că cuvântul lui Dumnezeu, pe care Isaia l-a spus oamenilor din vremea sa, nu a fost ascultat; ei nu s-au pocăit. De aceea, judecata anunțată a fost inevitabilă. Dumnezeu a luat fertilitatea, poporul a trebuit să meargă în captivitate, orașele au fost pustiite, palatul regelui a fost abandonat...

Isaia 32.15-18: ... până când Duhul va fi turnat de sus peste noi și pustiul se va preface în câmpie roditoare și câmpia roditoare va fi socotită ca o pădure. Și judecata va locui în pustiu și dreptatea va locui în câmpia roditoare. Și lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna. Și poporul meu va trăi într-o locuință a păcii și în cămine liniștite și în locuri de odihnă fără grijă.

„Până când Duhul” ... ce schimbare radicală este aceasta! Acest „până” aduce o schimbare extraordinară. Este momentul în care Dumnezeu binecuvântează din nou. Dar El poate face acest lucru doar atunci când judecățile și-au făcut lucrarea. Mulți oameni vor cunoaște și vor recunoaște prin aceasta căile drepte ale lui Dumnezeu și vor ajunge la o credință vie în Dumnezeu și în Mesia. În acest proces, Duhul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra acestor oameni, ceea ce va lucra în ei o viață nouă, evlavioasă, o viață în care Îl pot sluji pe Dumnezeu (compară cu Ezechiel 36.26,27). Nu numai oamenii va fi reînnoiți, ci și pământul va fi transformat într-un pământ roditor. Dreptatea și justiția se vor instala și vor locui în Țara făgăduită. Și care va fi rezultatul? Pace, liniște și siguranță; și nu doar pentru o perioadă scurtă de timp, ci pe toată durata Împărăției păcii.

3.4.2 Exercițarea jurisdicției

Vrem acum să vedem câteva pasaje care ne arată cum se desfășoară dreptatea în timpul acestei Împărății. Mai întâi, încă o dată un verset din Isaia 65:

Isaia 65.20: Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat.

Deși în mod normal oamenii nu mor în Împărăția păcii, aici se spune că un tânăr moare ca un bătrân de o sută de ani sau că păcătosul este blestemat ca un bătrân de o sută de ani. Ambele părți ale propoziției spun practic același lucru: aici se presupune că un om care are 100 de ani moare pentru că a păcătuit. Cu toate acestea, la 100 de ani este încă tânăr, ceea ce înseamnă că procesul de îmbătrânire este foarte încetinit. Dar acum urmează lucrul decisiv: El se dovedește a fi un păcătos. Acum nu trebuie să înțelegem acest lucru în așa fel, că oamenii în general nu ar mai fi păcătoși în Împărăția păcii, în sensul că nu ar mai avea o natură păcătoasă și nu ar mai putea păcătui; cu siguranță că acest lucru va fi încă valabil. Pe lângă faptul că vor exista necredincioși în acel timp, și credincioșii vor avea în continuare o natură păcătoasă - în sensul că nu sunt diferiți de credincioșii de astăzi.

Ideea aici este că cineva trebuie să *moară* pentru că a comis un act demn de blestem, ceea ce duce la pedeapsa cu moartea. Acesta este cazul când poruncile lui Dumnezeu nu sunt respectate și oamenii se răzvrătesc împotriva guvernării drepte a lui Hristos.⁴⁰ Să aruncăm o privire la câteva exemple de păcate care erau pedepsite cu moartea pe vremea Vechiului Testament:

1. Idolatrie sau ispitire la idolatrie (Leviticul 20.2-5; Deuteronomul 17.2-7)
2. Practicarea ocultismului, cum ar fi necromanția, ghicitul (Leviticul 20.6,27).
3. Blestemarea părinților (Leviticul 20.9)
4. Adulterul, curvia, homosexualitatea, sodomia etc. (Leviticul 20.10; Deuteronomul 22.13-27)
5. Blasfemia (Leviticul 24.10-16)
6. Crima (Leviticul 24.17,21; Deuteronomul 19.11-21; Exodul 21.14)
7. Profanarea Sabatului (Numeri 15.32-36)
8. Orgoliul în materie juridică (Deuteronomul 17.8-13)
9. Profeții false (Deuteronomul 18.20-22)
10. Fiul neascultător (Deuteronomul 21.18-21)
11. Răpirea de oameni pentru sclavie (Deuteronomul 24.7)

Am impresia că înainte de toate aceste păcate sunt cele care se pedepsesc cu moartea în Împărăția păcii. Să ne imaginăm că astăzi păcate precum adulterul, curvia și homosexualitatea ar fi pedepsite cu moartea. Nu ar trebui să moară nenumărați oameni din Europa și din restul lumii dintr-o lovitură? Dacă guvernele de astăzi ar întreba despre voia lui Dumnezeu și ar acționa conform Geneza 9.6 și Romani 13.4, cel puțin criminalii ar fi pedepsiți cu moartea. Dumnezeu trece cu vederea faptele rele ale oamenilor și dă celui rău posibilitatea de a se descoperi. Dumnezeu are multă răbdare astăzi, dar în Împărăția păcii se vor aplica alte principii. Astăzi, Dumnezeu nu exercită o guvernare deschisă, deși va pedepsi răul într-o zi.

3.4.3 Exercițarea zilnică a judecății

Două pasaje din Psalmul 101 și din Țefania 3 ne arată că judecata va fi exercitată foarte repede:

⁴⁰ Și în Vechiul Testament găsim o referire clară la păcatul care s-a manifestat ca o apostazie de la Dumnezeu, și anume în Numeri 15. Acolo se face o distincție între „păcatul din greșală” și „păcatul cu mâna înălțată”. Acest din urmă păcat este o blasfemie împotriva Domnului, care a dus la moarte. Un exemplu în acest sens este întâmplarea din Numeri 15.32-36, în care un om a trebuit să moară pentru că, în ciuda unei interdicții stricte, a cules lemne în ziua sabbatului.

Psalmul 101.6-8: Ochii mei vor fi peste cei credincioși din țară, ca să locuiască lângă mine: cel care umblă pe o cale desăvârșită, acela îmi va sluji. Cel care practică înșelăciunea nu va locui înăuntrul casei mele; cel care spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei. În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii.

Țefania 3.5: DOMNUL cel drept este în mijlocul ei; El nu face nici o nedreptate. Dimineață de dimineață scoate la lumină judecata Sa; ea nu lipsește;

În fiecare dimineață se va exercita judecata. Toți cei care se dovedesc a fi nelegiuiți vor fi nimiciți. Cei neevlavioși sunt oamenii care nu se simt legați de poruncile lui Dumnezeu și se răzvrătesc în mod deschis împotriva autorității Sale și, prin urmare, și împotriva guvernării drepte a lui Mesia. Se spune despre cei neevlavioși că fac nelegiurii.

În același timp, versetele din Psalmul 101 arată că, cu cât cineva se apropie mai mult de Locul preasfânt, cu atât mai mare este gradul de sfințenie. Cel mai înalt grad de sfințenie se află la Templu. Este deosebit de grav atunci când se va păcătui public în cetatea DOMNULUI, care va fi numită în viitor „cetatea dreptății”. În afară de aceasta, există cu siguranță un grad mai mare de sfințenie în „țara sfântă” decât în alte țări. În decursul timpului, oamenii care vor să evite apropierea de Dumnezeu se vor îndepărta tot mai mult de Ierusalim. Despre ei citim că, la sfârșitul Împărăției păcii, vor locui în cele patru colțuri ale pământului: „Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării.” (Apocalipsa 20.7.8).

În ceea ce privește exercitarea pedepsei capitale în această perioadă, există un pasaj revelator la sfârșitul cărții profetului Isaia:

Isaia 66.24: „Și vor ieși și vor privi trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; pentru că viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de dezgust pentru orice făptură.”

Deși Isaia vorbește foarte mult despre Hristos și despre gloria Împărăției păcii, cartea sa se încheie cu o referire serioasă la oamenii care se îndepărtează de Dumnezeu în Ierusalim și în imediata sa vecinătate și care, de aceea, vor fi judecați. Trupurile lor moarte sunt păstrate acolo. În mod normal, viermii mănâncă trupurile moarte ale oamenilor, dar aici se spune că viermele lor nu moare. Așadar, cadavrele nu vor pieri, viermele va avea mereu ceva de mâncare. De asemenea, focul lor nu se stinge, deci asta înseamnă că focul va avea mereu ceva de mistuit. Va fi o urâciune să vezi cadavrele și un avertisment serios de a recunoaște poruncile lui Dumnezeu și domnia lui Hristos, până la urmă.

3.4.4 Ca pedeapsă, în Împărăția păcii nu va fi ploaie

Însă, judecata pentru faptele rele nu se va face numai asupra persoanelor individuale, ci și popoare întregi vor fi pedepsite:

Zaharia 14.16-19: Și va fi așa: toți câți vor rămâne din toate națiunile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an, ca să se închine Împăratului, DOMNULUI oștirilor, și să țină sărbătoarea Corturilor. Și va fi așa: cine nu se va sui la Ierusalim din toate familiile pământului, ca să se închine Împăratului, DOMNULUI oștirilor, peste aceia nu va fi ploaie. Și, dacă familia Egiptului nu se va sui și nu va veni, nici peste ei nu va fi: va fi plaga cu care va

Ilovi DOMNUL națiunile care nu se vor sui să țină sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor națiunilor care nu se vor sui să țină sărbătoarea Corturilor.

În primul rând, aici este vorba despre popoarele - probabil mai ales popoarele din jur - care au fost implicate în lupta pentru Ierusalim, dar care vor rămâne. Acestea își vor mărturisi loialitatea față de poporul Israel și, prin urmare, față de Dumnezeu, urcând în fiecare an la Ierusalim pentru sărbătoarea Corturilor (compară cu Isaia 60.12). Cu această ocazie, ei se vor închina *Împăratului, DOMNUL oștirilor*. Cine este acest Împărat, dacă nu Domnul nostru Isus Cristos?!

Și în Ezechiel 45.25 se menționează faptul că sărbătoarea Corturilor este celebrată în Împărăția păcii. Această sărbătoare, în ceea ce privește semnificația sa profetică, este o referire la timpul Împărăției păcii.⁴¹ Sărbătoarea Corturilor era încheierea tuturor sărbătorilor recoltei din Israel. Este o imagine a modului în care Dumnezeu va ajunge la final cu căile Sale istorice de mântuire și va copleși pământul cu binecuvântări. Va fi un mare privilegiu pentru toate popoarele să participe la această sărbătoare. Cu toate acestea, dacă un popor refuză să urce la Ierusalim pentru această sărbătoare, nicio ploaie nu va veni pe pământul lor în anul următor. Popoarele care nu prețuiesc guvernarea lui Hristos vor simți acest lucru în mod direct.

Care credeți că este motivul pentru care Egiptul este menționat în mod special în aceste versete? În Biblie, Egiptul este poporul care simbolizează lumea în independența sa față de Dumnezeu. Faraon și-a arătat împotrivirea față de acțiunea lui Dumnezeu în eliberarea poporului Israel din Egipt. Poate că Egiptul este menționat în mod special aici pentru că era unul dintre dușmanii de moarte ai poporului Israel. Dacă Egiptul nu se va urca la Ierusalim pentru Sărbătoarea Corturilor, în anul următor nu va ploua nici peste țara Egiptului. În viitor, Egiptul, împreună cu Asiria și Israel, va fi o binecuvântare pentru întregul pământ (Isaia 19.24).

3.5 Serviciul divin în Împărăția păcii

Deși descrierea din Vechiul Testament a Cortului întâlnirii sau a Templului, precum și a jertfelor, reprezintă un studiu biblic demn de a fi studiat din punct de vedere al semnificației sale exemplare, iar multe dintre ele și-au găsit împlinirea în Hristos, închinarea adusă lui Dumnezeu într-un templu pământesc și slujba jertfelor de animale nu sunt exclusiv de domeniul trecutului. Profețiile biblice nu lasă nicio îndoială că va exista din nou un Templu de piatră, în care se va întoarce gloria lui Dumnezeu - Dumnezeu va locui astfel din nou într-un Templu pământesc - și că va exista din nou aducerea de jertfe sângeroase și de jertfe nesângeroase.

3.5.1 Noul Templu și serviciul de jertfă în Împărăția păcii

Acum este timpul să ne preocupăm cu centrul de închinare din Împărăția Păcii, cu Templul, care va fi construit atunci, și cu serviciul de jertfă, care va fi din nou efectuat în legătură cu Templul. Gloria DOMNULUI, care a părăsit odată Templul (Ezechiel 9.3; 10.4,18,19; 11.22,23), se va întoarce în Templu. Atunci, Templul va fi o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Serviciul de jertfă va fi restabilit (compară cu Zaharia 14.20,21). Aflăm multe detalii despre aceasta în Ezechiel 40-48 și vom aborda acum pe scurt aceste capitole.

⁴¹ A se vedea cartea mea *Meine Feste: Eine Auslegung zu 3. Mose 23*, Hückeswagen (CSV) 1999.

O trecere în revistă a acestor capitole poate servi ca ajutor de studiu:

1. Zona Templului (Ezechiel 40-43)

- 1.1 Introducere la viziunile lui Ezechiel (Ezechiel 40.1-4)
- 1.2. Curtea din față a Templului cu cele trei porți de la est, sud și nord (Ezechiel 40.5-27)
- 1.3. Curtea interioară a Templului cu cele trei porți ale sale (Ezechiel 40.28-47)
- 1.4. Templul (Ezechiel 40.48-41.26)
- 1.5. Camerele din curtea interioară (Ezechiel 42.1-14)
- 1.6. Zidurile exterioare ale Templului (Ezechiel 42.15-20)
- 1.7. Întoarcerea gloriei DOMNULUI (Ezechiel 43.1-12)
- 1.8. Altarul pentru arderea-de-tot (Ezechiel 43.13-27)

2. Slujitorii Locului sfânt și serviciul de jertfă (Ezechiel 44-46)

- 2.1. Slujirea preoților și a leviților (Ezechiel 44)
- 2.2. Împărțirea țării și reglementări pentru căpetenii (Ezechiel 45.1-12)
- 2.3. Jertfele la diferite ocazii (Ezechiel 45.13-46.24)

3. Râul care iese din Templu și împărțirea țării (Ezechiel 47 și 48)

- 3.1. Râul (Ezechiel 47.1-12)
- 3.2. Granițele țării (Ezechiel 47.13-23)
- 3.3. Împărțirea țării (Ezechiel 48.1-29)

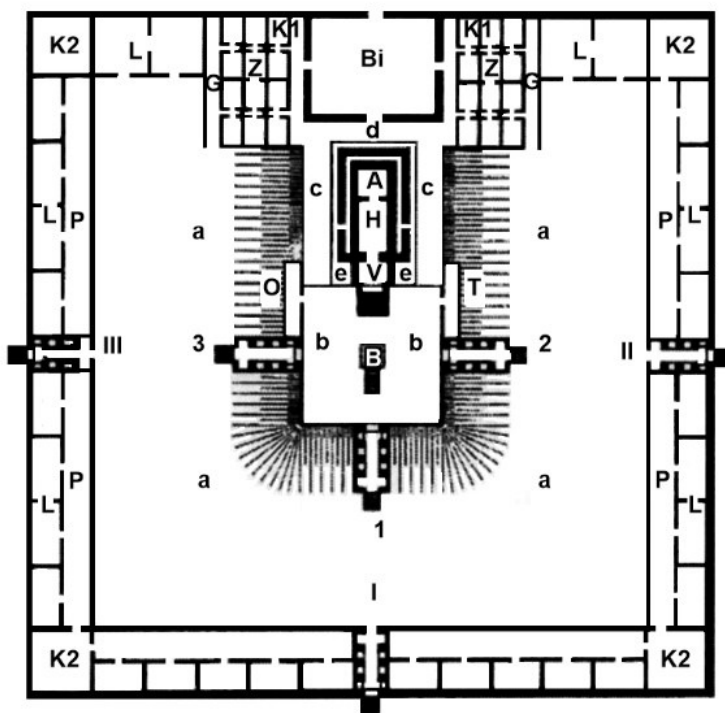
Curtea exterioară a Templului (Ezechiel 40.5-27)

Ezechiel a fost dus în viziuni în țara lui Israel pe un munte foarte înalt în 573 sau 572 î.Hr. - la 14 ani după cucerirea Ierusalimului. În direcția sud a văzut o cetate. Apoi a primit o viziune detaliată a viitorului Templu, pe care a scris-o. Descrierea începe cu zidul inelar al curții exterioare (Ezechiel 40.5), care are o lățime de o trestie și o înălțime de o trestie (3,15 m x 3,15 m)⁴². Urmează apoi descrierea porții de est din zid. Este o clădire de poartă al cărei prag de intrare corespunde grosimii zidului și care se prelungește apoi spre interior în curtea exterioară. În clădirea porții există câte trei nișe (camere de gardă), pe partea dreaptă și pe partea stângă, cu o lungime de o trestie și o lățime de o trestie (3,15 m x 3,15 m). Spațiile dintre nișe sunt de 5 coți (aprox. 2,63 m). La capătul porții în direcția Templului, adică la ieșirea din clădirea porții spre curtea exterioară, există din nou un prag cu lungimea de o trestie (3,15 m). Apoi este descrisă următoarea încăpere de poartă: spre casă 1 trestie (3,15 m). Aceasta înseamnă probabil nișele din stânga și din dreapta. Lungimea pridvorului porții este de 8 coți (4,2 m) (versetul 8). În afară de acestea există stâlpi de 2 coți (1,05 m). Astfel, lungimea clădirii porții este de 50 de coți (26,25 m) (Ezechiel 40.15). Lățimea deschiderii porții este de 10 coți (5,25 m) (Ezechiel 40.11), iar

⁴² În ceea ce privește dimensiunile în metri, o trestie corespunde cu șase coți. Un cot la Ezechiel este cu un lat de palmă mai mare decât cotul obișnuit, care este format din șase lățimi de palmă; prin urmare, are o lungime de 7 lățimi de palmă. Un lat de palmă este de 7,5 cm. Așadar, un cot la Ezechiel are 7 x 7,5 cm = 52,5 cm, iar o trestie: 6 x 52,5 cm = 3,15 m.

lățimea întregii clădiri a porții este de 25 de coți (13,13 m) (Ezechiel 40.13). Pentru a intra în clădirea porții, trebuie urcate șapte trepte.

Schița Templului în Împărăția păcii

I, II, III	Porțile curții din afară	Bi	Construcție fără destinație
(ebraică Binjan = Clădire;
Ez. 41.12)
1, 2, 3	Porțile curții interioare	Z	Încăperi pentru preoți
(Celule - Ez. 42.1-14)
a	Curtea din afară (Ez. 40.17-27)	G	Coridoare de acces în încăperile
preoților (Ez. 42.4,7,8)
b	Curtea interioară (Ez. 40.28-46)	T	Încăperi pentru preoți în general;
serviciul divin (Ez. 40.44,45)
c, d	Spațiu liber în jurul clădirii Templului
(Ez. 41.8-12)	O	Încăperi pentru preoții aflați în
slujbă (Ez. 40.44,46)
e	Terasa clădirii Templului
(Ez. 41.8-11)	K1	Bucătărie pentru preoți
(Ez. 46.19,20)
L	Hale pentru vizitatorii Templului
(Ez. 40.17)	K2	Bucătărie pentru vizitatorii
Templului (Ez. 46.21-24)
P	Pavaj înaintea halelor (Ez. 40.17,18)		
B	Altarul arderii-de-tot
(Ez. 40.47; 43.13-17)		
V	Hala dinaintea clădirii Templului
(Ez. 40.48,49)		
H	Încăperea principală a clădirii Templului
(Locul Sfânt - Ez. 41.1,2)		
A	Locul Preasfânt (Sfânta sfintelor) al
Templului (Ez. 40.3,4)		

După ce Ezechiel a intrat în curtea exterioară prin poartă, el vede un pavaj de piatră de jur împrejur și pe el treizeci de camere cu spatele lipit de zid, probabil de fiecare parte, est, sud, nord, câte zece camere pe fiecare parte, câte cinci de fiecare parte a porților (Ezechiel 40.17-19). Probabil că aceste camere sunt folosite ca săli de mese de către cei care aduc jertfe. În afară de aceasta, în cele patru colțuri ale curții exterioare există patru curți închise de 40 x 30 de coți (21 m x 15,75 m). Acestea erau casele de gătit, unde servitorii casei trebuiau să gătească jertfa

poporului (Ezechiel 46.21-24). După poarta de est, Ezechiel vede succesiv poarta de nord și poarta de sud; ambele porți corespund exact porții de est.

Curtea interioară cu cele trei încăperi ale porților(Ezechiel 40.28-47)

Apoi Ezechiel este condus de la poarta sudică a zidului exterior prin poarta interioară sudică în curtea interioară. Opt trepte duc în curtea interioară la toate cele trei porți. El este apoi condus la poarta de est și în cele din urmă la poarta de nord. Dimensiunile acestor trei porți către curtea interioară corespund exact dimensiunilor porților către curtea exterioară, dar aici clădirile porților sunt orientate către curtea exterioară și nu către cea interioară. La stâlpii porților se află o altă celulă pentru spălarea arderii-de-tot (Ezechiel 40.38). În încăperile porților curții interioare se află câte două mese, în dreapta și în stânga, pentru sacrificarea diferitelor animale de jertfă (arderea-de-tot, jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină). În afară de aceasta, la dreapta și la stânga fiecăreia dintre porți se află alte două mese pentru animalele de jertfă. Apoi, există încăperi pentru cântăreți și încăperi în care pot sta preoții, care îndeplinesc serviciul casei și serviciul altarului (Ezechiel 40.44-46). Textul nu dă poziția exactă a lor, doar că acestea se aflau în afara porții interioare, în curtea interioară. Curtea interioară are o lungime și o lățime de 100 de coți fiecare (52,5 m x 52,5 m).

Clădirea Templului, inclusiv curțile (Ezechiel 40.48-41.4)

Apoi Ezechiel este condus la Templu. Mai întâi ajunge într-o sală acoperită în fața Templului. El trebuie să urce niște trepte până la acest pridvor. Prin pridvor, el intră apoi în Locul sfânt; cu toate acestea, nu i se permite să intre în Sfânta Sfințelor. Locul sfânt are o lungime de 40 de coți și o lățime de 20 de coți (21 m x 10,5 m). Sfânta Sfințelor este pătrată, cu laturile de 20 de coți (10,5 m). Singurul obiect menționat în Templu este un altar de lemn, altarul tămâiei (Ezechiel 41.22). Templul este înconjurat de încăperi laterale dispuse pe trei niveluri, unul peste altul.

Camerele din curtea interioară (Ezechiel 42.1-14)

În dreapta și în stânga Templului se află clădiri cu trei etaje, cu multe încăperi pentru preoți, unde se gătește jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat și se coace jertfa de mâncare. Acest lucru nu se face aici, în locurile de gătit din curtea exterioară, pentru ca ei să nu fie nevoiți să ducă jertfele sfinte în curtea exterioară, pentru că astfel ar sfinți poporul (compară cu Ezechiel 46.20). Tot acolo preoții își scot veșmintele sfinte, atunci când intră în curtea exterioară, pentru a nu sfinți poporul cu veșmintele lor (Ezechiel 44.19).

Suprafața din afara zidului Templului (Ezechiel 42.15-20)

Capitolul 42 se încheie prin menționarea modului în care Ezechiel este condus în afara curții exterioare și i se dau dimensiunile unui zid exterior: 500 de trestii în formă de pătrat (1575 m x 1575 m = 2.480.625 m²). Aceasta pare a fi linia de demarcație cea mai exterioară dintre cele sfinte și cele nesfinte. În mijlocul acestei zone se află cartierul Templului, cu zidul înconjurător exterior, fiecare dintre cele patru laturi având o lungime de 500 de coți (262,5 m).

3.5.2 Întoarcerea gloriei lui Dumnezeu

Ezechiel descrie apoi cum gloria lui Dumnezeu revine în Templul nou construit:

Ezechiel 43.1,2,4-9: Și m-a adus la poartă, la poarta care privește spre răsărit. Și, iată, gloria Dumnezeului lui Israel venea pe calea dinspre răsărit; și glasul Său era ca glasul unor ape mari; și pământul era luminat de gloria Sa. ... Și gloria DOMNULUI a intrat în casă pe calea porții a

cărei față era spre răsărit. Și Duhul m-a ridicat și m-a adus în curtea interioară și, iată, gloria DOMNULUI umplea casa. Și am auzit pe unul vorbindu-mi din casă, și un om stătea lângă mine. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, acesta este locul tronului Meu și locul tălpilor picioarelor Mele, unde voi locui în mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna. Și casa lui Israel nu va mai întina Numele Meu cel sfânt, nici ei, nici împărații lor cu curvia lor și cu trupurile moarte ale împăraților lor, pe înălțimile lor, punând pragul lor lângă pragul Meu și ușorul lor lângă ușorul Meu, și numai un zid între Mine și ei; și au întinat Numele Meu cel sfânt cu urâciunile lor pe care le-au făcut; și Eu i-am mistuit în mânia Mea. Acum să îndepărteze de la Mine curvia lor și trupurile moarte ale împăraților lor, și voi locui în mijlocul lor pentru totdeauna.”

Am amintit deja cum gloria lui Dumnezeu a părăsit încet Templul lui Solomon cu puțin timp înainte de distrugerea acestuia de către babilonieni. În acel moment, marea nedreptate din Israel și mai ales cea a conducătorilor, în plus practicarea idolatriei, a fost cea care a dus în cele din urmă la judecată. Dar acum Dumnezeu poate locui din nou în Templu. Ezechiel este condus la poarta de est și este martor la gloria care se apropie dinspre est; el aude un sunet asemănător cu cel al unei ape mari, mai mult, gloria Domnului luminează pământul. Ezechiel este dus în curtea interioară și este martor la gloria care umple casa. Apoi aude o voce care îi spune că acesta este locul tronului lui Dumnezeu, unde va locui în mijlocul poporului Său pentru veșnicie, până la sfârșitul Împărăției păcii, când vechiul pământ va pleca și va face loc unuia nou.⁴³ Dumnezeu amintește păcatele din trecut ale casei lui Israel și ale împăraților săi și confirmă că aceste păcate nu vor mai exista în Împărăția păcii.

Lui Ezechiel i se spune în cele din urmă să vorbească despre viitorul Templu, pentru ca israeliților să le fie rușine de nelegiuirile lor și să se preocupe de detaliile Templului. De asemenea, i se spune că împrejurimile imediate ale Templului, care va fi construit pe un munte, sunt extrem de sfinte.

În acest moment, aș dori să fac o aplicație personală: putem reflecta asupra unor astfel de pasaje biblice fără să ne întrebăm dacă există păcate de care ar trebui să ne fie rușine, și fără să ne întrebăm dacă viața noastră corespunde sfințeniei lui Dumnezeu? Să citim întotdeauna Cuvântul în așa fel încât acesta să-Și poată exercita efectul sfințitor asupra conștiinței noastre.

3.5.3 Aducerea jertfelor

Urmează o descriere a altarului pentru arderile-de-tot (Ezechiel 43.13-17), care se află în curtea interioară și are un plan (proiecție orizontală) de 18 coți (9,45 m) și o înălțime de 11 coți (5,78 m). El este înfipt în pământ. Preoții pot urca trepte până în vârful altarului. Urmează apoi o descriere a sfințirii altarului, sub forma unei instrucțiuni care trebuie respectată în viitor: Preoții, urmașii lui Țadoc, trebuie să ofere mai întâi un vițel tânăr ca jertfă pentru păcat, apoi să pună din sângele acestuia pe cele patru coarne ale altarului și pe cele patru colțuri ale pereților altarului. A doua zi, se va aduce un țap ca jertfă pentru păcat și un vițel tânăr și un berbec ca ardere-de-tot. Apoi, în fiecare zi, timp de șapte zile, trebuie să se aducă un țap ca jertfă pentru păcat, precum și un vițel tânăr și un berbec. După cele șapte zile, altarul va fi curățat și consacrat. Începând cu

⁴³ În Vechiul Testament, „veșnic” sau „veșnicie” are adesea sensul de „cât durează pământul actual”. Vechiul Testament este revelația lui Dumnezeu către poporul pământean Israel și, prin urmare, afirmațiile profetice nu merg dincolo de creația actuală a cerului și a pământului. Dacă „veșnic” se referă la Dumnezeu, desigur, termenul nu este limitat la timp. Noul Testament conține revelațiile lui Dumnezeu către un popor ceresc și descrie binecuvântări și judecăți care sunt atemporale și care nu vor înceta niciodată (a se vedea și secțiunea 4.3 privind judecata veșnică).

a opta zi, preoții vor jertfi pe altar arderile-de-tot și jertfele de pace ale israeliților, iar Dumnezeu va primi jertfele și, prin urmare, și pe israeliți cu plăcere. Atunci se va împlini ceea ce a scris David în Psalmul 36.7,8: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale. Ei se vor sătura din belșug din grăsimea casei Tale și-i vei adăpa din râul desfătărilor Tale.”

În capitolele următoare citim deseori despre aducerea de jertfe, pe care le rezumăm aici:

1. Leviții vor sacrifica arderi-de-tot și jertfe pentru popor (Ezechiel 44.11).
2. Fiii lui Țadoc vor aduce grăsimea și sângele jertfelor (Ezechiel 44.15).
3. Când un preot atinge un cadavru, trebuie să se curețe și după șapte zile să aducă o jertfă pentru păcat (Ezechiel 44.25-27).
4. Preoții vor mânca părți din jertfa de mâncare, din jertfele pentru păcat și din jertfele pentru vină (Ezechiel 44.29).
5. O parte din jertfele de ridicare vor fi aduse ca jertfă de mâncare, jertfe de arderi-de-tot și jertfe de pace, făcând *ispășire pentru popor* (Ezechiel 45.15).
6. Căpetenia (a se vedea secțiunea 3.3.1.) va pune la dispoziție jertfa de arderile-de-tot, jertfa de mâncare și jertfa de băutură la marile sărbători anuale, la lunile noi și la sabate (Ezechiel 45.17).
7. În *ziua de Anul Nou* se va oferi un vițel tânăr pentru curățirea locașului sfânt (Ezechiel 45.18), iar în ziua a șaptea a lunii întâi un vițel tânăr pentru cel care păcătuiește din greșeală (Ezechiel 45.20).
8. La *sărbătoarea Paștelui*, care are loc pe data de 14 a lunii întâi, căpetenia trebuie să aducă un vițel tânăr ca jertfă pentru păcat pentru el și pentru tot poporul (Ezechiel 45.22).
9. Paștele este urmat de *Sărbătoarea Azimelor*, care durează șapte zile, în care, în fiecare zi, căpetenia trebuie să aducă șapte viței tineri și șapte berbeci ca ardere-de-tot și un țap ca jertfă pentru păcat, împreună cu jertfa de mâncare și de băutură corespunzătoare; la fel și la Sărbătoarea Corturilor (Ezechiel 45.21-25).
10. În fiecare zi de *Sabat*, căpetenia își va aduce jertfa de ardere-de-tot și jertfa de pace la poarta de răsărit a curții interioare. Arderea-de-tot constă în șase miei și un berbec, împreună cu jertfele de mâncare corespunzătoare, care includ și untdelemnul (Ezechiel 46.1-5).
11. În fiecare zi de *lună nouă*, un vițel tânăr, șase miei și un berbec sunt aduși împreună cu jertfele de mâncare corespunzătoare (Ezechiel 46.6,7).
12. Căpetenia poate aduce în orice moment o jertfă de ardere-de-tot voluntară sau o jertfă de pace (Ezechiel 46.12).
13. În cele din urmă, un miel de un an este adus în *fiecare dimineață* ca jertfă de ardere-de-tot, împreună cu jertfa de mâncare corespunzătoare (Ezechiel 46.13).

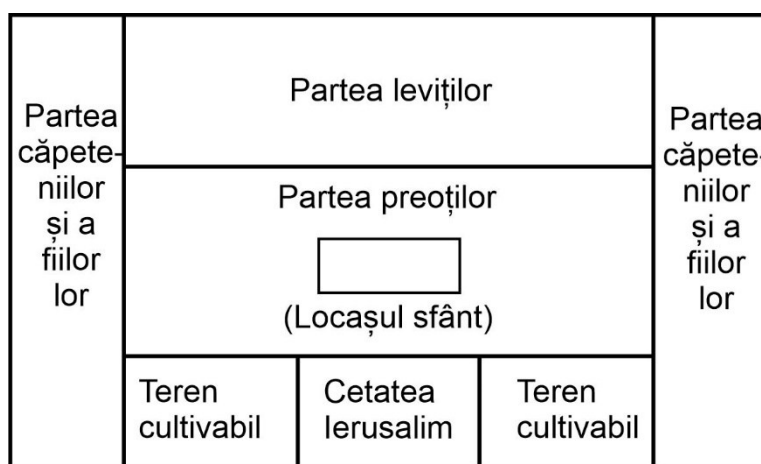
Aceste exemple arată clar că aducerea de jertfe în cadrul serviciului divin va juca un rol important în viitor. Diferitele jertfe nu vor mai fi atunci o imagine a lui Hristos, așa cum El ar face lucrarea de pe cruce în viitor, așa cum era cazul în vremurile Vechiului Testament, ci o amintire a jertfei unice al lui Isus Hristos, făcută o dată pentru totdeauna. La fel cum jertfele pentru păcat și pentru vină nu puteau să ispășească cu adevărat păcatul atunci, ele nu vor putea face acest lucru nici în viitor. Iertarea păcatelor va fi posibilă în viitor, la fel ca în trecut, numai printr-o mărturisire sinceră în fața lui Dumnezeu și prin credința în lucrarea ispășitoare a lui Isus Hristos.

3.5.4 Localizarea Templului, a districtelor preoțești și a cetății Ierusalim

Am văzut deja că Ierusalimul va fi zguduit de un cutremur la venirea lui Hristos, la care Muntele Măslinilor se va despărți în două, astfel încât o jumătate se va deplasa spre nord și cealaltă spre sud (Zaharia 14.4,5). Vor exista deci schimbări topografice în Ierusalim și în jurul acestuia. Citim despre aceasta și în Zaharia 14: „Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, ... Ierusalimul va locui în siguranță” (versetele 10,11).

Este o întrebare dacă Ierusalimul nu va fi complet distrus și reconstruit în altă parte. În orice caz, pentru împărțirea țării sunt prevăzute următoarea:

Ezechiel 45.1-8: Și, când veți împărți țara spre moștenire prin sort, să aduceți un dar ridicat pentru DOMNUL, o parte sfântă din țară; lungimea va fi de douăzeci și cinci de mii de coți în lungime, și lățimea de zece mii. Aceasta va fi sfântă în toate hotarele ei de jur-împrejur. Din aceasta să fie pentru locașul sfânt cinci sute de trestii pe cinci sute, un pătrat de jur-împrejur; și cincizeci de coți de jur-împrejur, pentru împrejurimile lui. Și din această măsură să măsoari o lungime de douăzeci și cinci de mii și o lățime de zece mii; și în ea va fi locașul sfânt, Sfânta Sfintelor. Aceasta este partea sfântă a țării; să fie pentru preoții care fac slujba locașului sfânt, care se apropie să slujească DOMNULUI; și să fie un loc pentru casele lor și un loc sfânt pentru locașul sfânt. Și douăzeci și cinci de mii în lungime și zece mii în lățime să aibă pentru ei leviții care fac slujba casei, ca stăpânire, pentru locuințele lor. Și să dați ca stăpânire a cetății, cinci mii în lățime și douăzeci și cinci de mii în lungime, de-a lungul darului ridicat al părții sfinte; aceasta să fie pentru toată casa lui Israel. Și căpetenia să aibă partea lui de o parte și de alta a darului ridicat al părții sfinte, și a stăpânirii cetății, în fața darului ridicat al părții sfinte și în fața stăpânirii cetății, din partea de apus spre apus și din partea de răsărit spre răsărit; și în lungime să fie cât una dintre părțile semințiilor, de la hotarul dinspre apus până la hotarul dinspre răsărit. Să fie ca pământ al lui spre stăpânire în Israel; și căpeteniile Mele să nu mai asuprească pe poporul Meu, ci să dea țara casei lui Israel, după semințiile lor”.

Așadar, este vorba despre o suprafață totală de 25.000 de trestii × 25.000 de trestii (78,75 km x 78,75 km). Exact în mijloc se află Locașul sfânt (vezi figura de mai sus). În plus, Locașul sfânt este înconjurat de locuințele preoților (o suprafață totală de 25.000 de trestii × 10.000 de trestii - 78,75 km × 31,5 km); la nord se află o fâșie pentru leviți, care măsoară, de asemenea, 78,75 km × 31,5 km. La sud de partea preoților se află o fâșie de 78,75 km × 15,75 km, teritoriul cetății Ierusalim. O fâșie de 5000 de trestii x 25000 de trestii (15,75 km x 78,75 km) este astfel prevăzută pentru cetate, împărțită după cum urmează: Cetatea propriu-zisă este un pătrat cu o lungime de 4500 de trestii (14,18 km), înconjurată din toate părțile de 250 de trestii (788 m) de spațiu deschis. La est și la vest rămân câte 10 000 de trestii (31,5 km), unde muncitorii orașului pot practica agricultura. Nu știu exact unde vor fi amplasate Locașul sfânt și cetatea în viitor. Dacă cetatea va fi reconstruită aproximativ acolo unde se află acum, înseamnă că Locașul sfânt va fi construit într-un loc complet diferit față de actualul amplasament al Templului. Dar dacă Locașul sfânt va fi construit până la urmă totuși acolo, înseamnă că cetatea va fi reconstruit într-un loc diferit.

3.6 Alte binecuvântări în Împărăția păcii

3.6.1 Râul din Locașul sfânt

După ce ne-am preocupat cu Templul și serviciul de jertfă în Împărăția păcii, să ne ocupăm cu o caracteristică specială a Templului, și anume râul care va ieși din Templu. Găsim descrierea acestuia în Ezechiel 47.1-12:

Ezechiel 47.1: Și m-a adus înapoi la intrarea casei și, iată, ieșeau ape de sub pragul casei spre răsărit; pentru că fața casei era spre răsărit. Și apele curgeau de dedesubt, de la latura dreaptă a casei spre sud de altar.

Dintr-o dată se spune aici: „Și m-a dus...”. Cine este „el”? Ar putea fi un înger, dar eu nu mă îndoiesc că este Hristos Însuși, așa cum reiese din descrierea din Ezechiel 40.3 (compară cu Daniel 10.5,6; Apocalipsa 1.15). Hristos îl introduce pe Ezechiel în gândurile Sale despre viitor. Cine este un învățător ca El? Cine Îi poate introduce pe oameni în adevărul lui Dumnezeu ca El? Când Domnul Isus S-a alăturat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus și le-a deschis înțelegerea Scripturilor, inimile lor au devenit arzătoare. Înainte, ei erau abătuți (Luca 24.13-35).

Ezechiel vede la intrarea în Templu un șuvoi de apă care iese din Locul Sfânt, adică din prezența imediată a lui Dumnezeu. Râul curge spre sud, trecând pe lângă altarul arderilor-de-tot. Să ne oprim aici pentru o clipă. Altarul este o imagine a crucii, pe care a suferit Domnul Isus. Pe altar vor fi aduse înainte de toate arderile-de-tot și alte părți din alte jertfe; ele vor fi o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Arderea-de-tot este un indiciu spre devotamentul deplin al Domnului

Împărăția păcii

Isus pentru Dumnezeu în moartea Sa. Primul motiv, pentru care Domnul Isus a devenit Om și a făcut lucrarea, a fost acela de a face voia lui Dumnezeu. Toată binecuvântarea pentru un pământ reînnoit în Împărăția păcii vine din lucrarea lui Hristos. Despre aceasta ne amintește cursul râului care iese din Locașul sfânt și curge pe lângă altarul arderii-de-tot.

Ezechiel 47.2: Și m-a scos pe calea porții dinspre nord și m-a dus împrejur, pe afară, până la poarta din afară, spre poarta care privește spre răsărit; și, iată, apele curgeau din latura dreaptă.

Ezechiel este condus afară din curtea exterioară prin poarta de nord. Poarta de est este de obicei închisă (compară cu Ezechiel 44.1-3). Se spune despre ape că *se scurgeau*, deci la început este vorba de un pârâu foarte mic. El trece prin curtea exterioară și continuă să curgă spre est pe lângă poarta de est.

Ezechiel 47.3-5: Când omul a ieșit spre răsărit, era o măsură în mâna lui și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la glezne. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la genunchi. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec; apele erau până la coapse. Și a măsurat o mie de coți; era un râu prin care nu puteam trece, pentru că apele crescuseră; erau ape de înotat, un râu prin care nu se putea trece.

Pârâul se mărește în mod constant, fără a se menționa niciun fel de aflux de la alte cursuri de apă sau conducte de alimentare. Acesta este un alt miracol. Vedem în el o imagine a harului și a binecuvântărilor mereu în creștere, care nu au sfârșit în timpul Împărăției păcii. Aceasta este perioada în care Dumnezeu va *revărsa* binecuvântări asupra pământului și a locuitorilor săi într-o măsură fără precedent. Deja odinioară Dumnezeu a vrut să binecuvânteze întregul pământ începând din grădina Eden: În Geneza 2 găsim râul care ieșea din grădina Eden și apoi s-a împărțit în patru râuri, pentru a uda întregul pământ (s-a revărsat, ca să zicem așa, spre toate cele patru puncte cardinale).

Domnul are o măsură în mâna Sa. La fiecare 1000 de coți (525 m) Ezechiel intră în apă. De fiecare dată aceasta este mai adâncă, până când el nu mai poate sta în ea. Harul lui Dumnezeu și binecuvântările Sale sunt atât de neînțelese de mari. Ele cresc în mod constant, astfel încât, în cele din urmă, ne scufundăm în ele.

În Biblie, măsurile de lungime sunt uneori folosite ca măsuri de timp, deoarece umbra unui indicator solar era măsurată cu latul de palmă (vezi Psalmul 39.5,6). La cei 4000 de coți ne putem gândi și la cei 4000 de ani de la crearea lumii până la venirea lui Hristos, acum 2000 de ani. Dumnezeu S-a revelat din ce în ce mai mult în mileniile de dinaintea crucii. Să ne gândim doar la următoarele epoci diferite: (a) timpul dinaintea potopului, (b) timpul lui Avraam și al patriarhilor, (c) calea lui Dumnezeu cu poporul (Moise) și (d) restaurarea din captivitate. Dar când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și a venit *plinătatea timpului* (Galateni 4), râul harului era atât de adânc încât nu se mai putea sta în el: „Din plinătatea Lui am primit *har peste har*” (Ioan 1.16,17).

Ezechiel 47.6,7: Și mi-a zis: „Ai văzut, fiu al omului?” Și m-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului. Când m-am întors, iată, pe malul râului erau foarte mulți pomi pe o parte și pe alta.

O aplicație personală

1. Apă până la **glezne**: Gleznele se referă la *mersul* nostru. Dumnezeu vrea să ne dea tot harul în vederea umblării noastre (compară cu Efeseni 2.1-3,8-10).
2. Apa până la **genunchi**: Când cineva se pune în genunchi, Îi prezintă totul lui Dumnezeu în rugăciune și Îi aduce *închinare* (Efeseni 3.14 și următoarele). Domnul Isus a îngenuncheat în grădina Ghetsimani pentru a Se ruga (Luca 22.41).
3. Apă până la **șolduri**: Când cineva se pregătea să muncească, își ridica haina și o lega cu o centură în jurul taliei. Din închinare rezultă *slujirea* lui Dumnezeu și a poporului Său (Efeseni 4.10-16).
4. Apă în care să **înoți**: Acum credinciosul se scufundă în râul harului (Ioan 1.16).

Era oare Ezechiel atât de absorbit de râul tot mai adânc, încât nu a văzut ce era în jurul lui, în dreapta și în stânga? De aceea este întebat, dacă a văzut ceva. Câte lucruri putem trece cu vederea în viața noastră? Când ne facem timp să privim cu atenție la toate minunile lui Dumnezeu din jurul nostru? Ezechiel este condus înapoi. Și pentru noi este bine să urmărim cărările, pe care Domnul ne-a condus deja. Suntem foarte uituci, când vine vorba de amintirile despre bunătatea pe care Dumnezeu ne-a arătat-o în viața noastră. Am fi uimiți dacă am enumera o singură dată binefacerile lui Dumnezeu.

Ezechiel 47.8: Și mi-a zis: Apele acestea ies spre ținutul dinspre răsărit și coboară în câmpie și se varsă în mare; când se vor varsa în mare, apele se vor vindeca.

Râul își urmează cursul spre est, adică spre zona de deasupra Mării Moarte, adică spre câmpia Iordanului, apoi se varsă în râul Iordan și astfel intră în cele din urmă în Marea Moartă. Apele sărate și sterile ale Mării Moarte devin sănătoase prin intermediul acestui râu. Acest lucru este în concordanță cu Ioel 3.18: „și toate pâraiele lui Iuda vor curge pline cu apă. Și un izvor va ieși din casa Domnului și va uda Valea *Sitimului*”. Valea Sitim este valea neroditoare a Iordanului, deasupra Mării Moarte. Aceasta este o altă minune impresionantă, pe care Dumnezeu o va face în legătură cu acest râu.

Ezechiel 47.9: Și va fi așa: orice făptură vie care mișună oriîncotro va curge râul dublu va trăi; și va fi o mulțime foarte mare de pești, pentru că apele acestea vor curge pe acolo, și apele mării se vor vindeca; și totul va trăi pe unde va curge râul.

Râul din Locașul sfânt este numit aici *râu dublu*, fără alte explicații. Binecuvântarea numeroaselor națiuni nu este tema profețiilor lui Ezechiel. Prin urmare, vom căuta în zadar în această carte o explicație a acestei denumiri a râului. Zaharia, însă, scrie despre restaurarea Ierusalimului și binecuvântarea națiunilor; el explică despre ce este vorba în cazul râului dublu: „Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus” (Zaharia 14.8). Marea de răsărit și Marea de apus sunt Marea Moartă și, respectiv, Marea Mediterană (compară cu Ioel 2.20).

Împărăția păcii

Astfel, râul se va diviza înainte de a coborî spre est. O jumătate face o întoarcere și curge spre vest în Marea Mediterană. Marea Mediterană este conectată la toate oceanele lumii. În Împărăția păcii, Dumnezeu nu va binecuvânta din belșug doar poporul Său Israel, ci și toate popoarele de pe pământ.

Vor fi pești în Marea Moartă, și nu doar în cantități mari, ci și într-o mare varietate de specii. În prezent, în Marea Moartă nu este posibilă niciun fel de viață din cauza conținutului ridicat de sare, de 26-32 %.⁴⁴

Ezechiel 47.10: Și va fi așa: pescarii vor sta pe el; de la En-Ghedi chiar până la En-Eglaim va fi un loc pentru întins plasele; peștii lor vor fi după speciile lor, ca peștii Mării celei Mari, foarte mulți.

Se va pescui în Marea Moartă. Două sate pescărești de pe țărmul vestic al Mării Moarte sunt menționate pe nume: En-Gedi și En-Eglaim. Așadar, în sens figurat, va exista și slujba pescuitului în timpul Împărăției păcii. Va exista o predicare neîntreruptă a Evangheliei Împărăției, prin care mereu oamenii vor ajunge la credința vie în Dumnezeu. Dumnezeu va aduce o recoltă bogată în timpul acestor o mie de ani. El Își va pregăti o mulțime foarte mare în timpul Împărăției păcii.

Ezechiel 47.11: Dar mlaștinile ei și bălțile ei nu se vor vindeca; vor fi date pentru sare.

În Împărăția păcii va exista o amintire a consecințelor păcatului, deoarece mlaștinile și bălțile nu vor fi vindecate. Anumite zone nu vor intra sub efectele benefice ale râului dublu. Va exista o zonă de întuneric și de noapte în care se agită „fiarele pădurii”. La răsăritul soarelui, ele se retrag și se culcă în vizuinile lor (Psalmul 104.20,22). La fel cum există animale care se feresc de lumină, în Împărăția păcii vor exista oameni care, în exterior, se vor supune stăpânirii lui Hristos, dar nu cu toată inima lor. Când, la sfârșitul Împărăției păcii, satan, care a fost atunci legat timp de o mie de ani, va fi eliberat din nou, îi va ispiti pentru ultima dată pe acești oameni. Ei se vor răzvrăti atunci în mod deschis împotriva lui Dumnezeu și vor înconjura Ierusalimul (Apocalipsa 20.7-10).

Ezechiel 47.12: Și lângă râu, pe malul lui, pe o parte și pe alta, vor crește tot felul de pomi pentru hrană; frunza lor nu se va veșteji, nici rodul lor nu va lipsi; el va da rod nou, după lunile lui, pentru că apele lui ies din locașul sfânt; și rodul lui va fi pentru hrană, și frunza lui pentru vindecare.

Pe malul râului sunt foarte mulți pomi (versetul 7). Lună de lună, cei mai diverși pomi dau fructe coapte. Cu siguranță că va exista o binecuvântare deosebită asociată cu consumul de fructe, așa cum a fost intenția lui Dumnezeu cu grădina Eden, în special cu pomul vieții. Apoi, evident, va exista un climat constant în țara făgăduinței, astfel încât roadele să poată fi culese pe tot parcursul anului.

În afară de aceasta, frunzele pomilor sunt folosite pentru *vindecare*. Nu este imposibil ca în acest fel să existe medicamente pentru toate tipurile de boli, astfel încât toate să poată fi vindecate în

⁴⁴ Apropos, Marea Moartă se numește *Al-Bahr al-Maijit* sau *Bahr Lut* în arabă, adică „Marea lui Lot”. Marea Moartă ne amintește de istoria lui Lot și de căderea Sodomei. Chiar și astăzi există încă un loc numit *Sodoma*, în extremitatea sudică a Mării Moarte.

Împărăția păcii

Împărăția păcii (compară cu Psalmul 103.3). Ce binecuvântare este asociată cu acest râu unic, care iese din Locașul sfânt!

Fără îndoială, toate aceste lucruri descrise aici vor avea loc în sensul adevărat al cuvântului. Va exista din nou un Templu și slujba corespunzătoare în Templu; jertfele vor fi din nou aduse și va exista, de asemenea, acest râu, care va ieși din Locașul sfânt, din apropierea imediată a lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea întregului pământ.

În afară de aceasta, descrierea ne dă o impresie despre binecuvântările vaste, pe care Dumnezeu le va revărsa asupra întregului pământ. Dacă creația exterioară se află deja sub asemenea binecuvântări extraordinare, cu cât mai mari trebuie să fie binecuvântările spirituale legate cu Împărăția și guvernarea publică a Domnului Isus: Va fi plinătate de pace (Psalmul 72.7). „Nu vor face răni, nici nu vor nimici pe tot muntele Meu cel sfânt. Pentru că pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea.” (Isaia 11.9). Ce binecuvântări incomensurabile sunt incluse doar în cunoașterea lui Dumnezeu!

3.6.2 Binecuvântările țării Israel

Dumnezeu va da ploi suficiente - cu excepții (vezi paragraful 3.4.4) - și recolte abundente în timpul Împărăției păcii. Va fi o abundență de cereale și fructe de toate felurile. Munții vor curge lapte și miere și vor picura vin și untdelemn. În privința aceasta vrem să vedem câteva pasaje din Vechiul Testament. Mai întâi, două pasaje care se referă la irigarea suficientă:

Isaia 30.23-25: Și El va da ploaie seminței tale, pe care o vei semăna în pământ, și pâine, rodul pământului; și acesta va fi gras și bogat. În ziua aceea, vitele tale vor paște pe pășuni întinse. Și boii și măgarii care lucrează pământul vor mânca nutreț sărat, vânturat cu lopata și cu vânturătoarea. Și pe orice munte înalt și pe orice deal ridicat vor fi pâraie, râuri de apă, în ziua măcelului celui mare, când vor cădea turnurile.

Isaia 41.18,19: Voi face să țâșnească râuri pe înălțimile golașe și izvoare în mijlocul văilor. Voi face pustiul un iaz de apă și pământul uscat, șuvoaie de apă. Voi face să crească în pustiu cedrul, salcâmul, mirtul și măslinul. Voi pune chiparosul în pustiu, pinul și bradul împreună,

Acum câteva pasaje care descriu recoltele bogate de cereale, vin, smochine și untdelemn:

Psalmul 72.16: Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul,

Mica 4.4: Și vor ședea fiecare sub vița lui și sub smochinul lui și nu va fi cine să-i înspăimânte; pentru că gura DOMNULUI oștirilor a vorbit.

Amos 9.13: „Iată, vin zile”, zice DOMNUL, „când plugarul va ajunge pe secerător și cel care calcă struguri pe semănător și munții vor picura must și toate dealurile se vor topi.

Osea 2.21,22: „Și în ziua aceea voi asculta”, zice DOMNUL, „voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel.”

Ioel 3.18: Și va fi așa: în ziua aceea, munții vor picura must și dealurile vor face să curgă lapte și toate pâraiele lui Iuda vor curge pline cu apă. Și un izvor va ieși din casa DOMNULUI și va uda Valea Sitimului.

Împărăția păcii

Proorocul Zaharia a făcut referire în mod deosebit la vin, care este o imagine a bucuriei (compară cu Judecători 9.13; Psalmul 104.15; Matei 26.29). Despre vin se spune aici că este sămânța (adică ceea ce a fost semănat, rodul) păcii. Pacea este un rod al dreptății, iar bucuria este un rod al păcii:

Zaharia 3.10; 8.11,12: „În ziua aceea”, zice DOMNUL oștirilor, „veți invita fiecare pe aproapele său sub viță și sub smochin.” ... „Dar acum nu voi fi pentru rămășița poporului acestuia ca în zilele de mai înainte”, zice DOMNUL oștirilor. „Pentru că sămânța va prospera, vița își va da rodul și pământul își va da venitul și cerurile își vor da roua și voi face ca rămășița poporului acestuia să moștenească toate acestea.

Bucuria și pacea vor umple țara, toată creația va înflori și va răspândi bucurie ca într-o frumoasă zi de primăvară; măcăcinii vor face loc chiparoșilor. Dumnezeu Își va face din nou un Nume prin binecuvântări și Își va spori gloria:

Isaia 55.12,13: Pentru că veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul. Și aceasta va fi pentru DOMNUL un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge.

Îl las pe cititor să continue să caute în profeți și în psalmi pasajele despre Împărăția păcii și binecuvântările asociate cu ea.

3.6.3 Eliberarea creației de blestemul păcatului

Prin guvernarea dreaptă a Domnului Isus, pacea și binecuvântarea vor fi asigurate pentru Israel și pentru întregul pământ. Pământul va fi eliberat în mare măsură de blestemul provocat de păcat, așa cum citim în Romani 8:

Romani 8.19-22: Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum.

Prin căderea în păcat, întreaga creație pământească a ajuns sub blestemul păcatului (Geneza 3.17-19). Motivul este că Dumnezeu le încredințase lui Adam și Evei, în Geneza 1, stăpânirea asupra creației. Când au căzut în păcat, au târât creația în nenorocire odată cu ei. Toți credincioșii de astăzi au primit deja iertarea păcatelor lor și au devenit fii ai lui Dumnezeu, dar nu au fost încă *descoperiți*. În exterior, ei nu pot fi încă recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu. Dar când Domnul lor Se va arăta în glorie, ei vor fi arătați împreună cu El. De aceea, întreaga creație - chiar dacă nu este conștientă de acest lucru - așteaptă revelarea lor. Atunci creația va avea parte de gloria și libertatea copiilor lui Dumnezeu. În cele din urmă, această eliberare - ca și eliberarea copiilor lui Dumnezeu - se bazează, de asemenea, pe lucrarea lui Hristos pe crucea de pe Golgota. În desăvârșire, acest lucru se va întâmpla atunci când va exista un cer nou și un pământ nou, dar am văzut în Isaia 65.17 că în Împărăția păcii va exista mai întâi o anumită re-creare morală a cerului și a pământului.

Apostolul Pavel spune în continuare, în Romani 8, că știm că întreaga creație geme împreună cu noi și are dureri de naștere. Ca și credincioși, știm din propria experiență ce înseamnă eliberarea. Cu toate acestea, și noi încă suferim din cauza consecințelor păcatului - fie că este vorba de boală, fie că este vorba de consecințele propriilor noastre greșeli - și gemem și așteptăm eliberarea finală, de care vor avea parte și trupurile noastre (compară cu Filipeni 3.20,21). Suntem

Împărăția păcii

conștienți de faptul că copiii lui Dumnezeu sunt acum canalul prin care creația gemenă către Dumnezeu?

Creația este împreună cu noi în durerile nașterii. Durerile nașterii sunt un termen cunoscut din Vechiul Testament, mai ales în legătură cu perioada dificilă care precedă Împărăția păcii (compară cu Isaia 26.17,18; 66.8; Ieremia 4.31; Osea 13.13; Mica 4.9; 5.2). Nu numai Israel va ajunge în dureri de naștere (Ieremia 30.6,7; Marcu 13.8; compară cu Apocalipsa 12.1,2), ci și întreaga creație. În acest sens, Împărăția păcii este numită și „naștere din nou” (Matei 19.28; compară cu 1 Tesaloniceni 5.3).

3.7 Împăratul împăraților și Împărăția Sa

Dorim să încheiem reflecțiile noastre asupra Împărăției păcii aruncând din nou o privire asupra Împăratului împăraților, așa cum este descris în Psalmul 72. Acest psalm a fost scris fie de Solomon, fie pentru Solomon. În orice caz, este o descriere impresionantă a gloriei Domnului Isus ca Împărat în Împărăția păcii:

Psalmul 72.1-4: Al lui Solomon. Dumnezeu, dă judecățile Tale împăratului, și dreptatea Ta fiului împăratului. El va judeca pe poporul Tău cu dreptate, și pe întristații Tăi cu nepărtinire. Munții vor aduce pace poporului, ca și dealurile, prin dreptate. El va face dreptate întristaților poporului, va salva pe fiii săracului și va zdrobi pe asupritor.

Cât de potrivită este dorința pentru un împărat pământean ca Solomon, ca Dumnezeu să-i dea o jurisdicție care să fie în deplină concordanță cu dreptatea și justiția așa cum a stabilit-o Dumnezeu. Pentru Domnul Isus aceasta va fi așa în mod desăvârșit. Munții și dealurile sunt simboluri ale guvernelor. Domnul păcii va avea grijă ca toate guvernele să acționeze în conformitate cu dreptatea divină. Rezultatul unei guvernări drepte va fi pacea reală, așa cum am găsit în Isaia 32. Ne amintim din nou această secvență: dreptatea duce la *pace*, iar pacea duce la *bucurie*.

Se subliniază în mod deosebit faptul că atunci omul nenorocit va primi ceea ce i se cuvine și că vor fi salvați copiii săracilor, care au fost supuși la opresiune. Opresorii vor fi călcați în picioare.

Psalmul 72.5-7: Ei se vor teme de Tine, din generație în generație, cât va fi soarele și luna. El va coborî ca ploaia pe câmpul cosit, ca ploile abundente care adapă pământul. În zilele lui, cel drept va înflori; și va fi belșug de pace până nu va mai fi luna.

O guvernare dreaptă va duce la frica de Dumnezeu și de Mesia. O generație îndrumă generația următoare să se teamă de Dumnezeu. Mesia a coborât la începutul Împărăției păcii și este comparat aici cu o ploaie fertilă, care udă pământul, pentru ca acesta să devină roditor. Toate binecuvântările își au originea în Mesia.

Cei drepti vor înflori. Va fi pace din belșug. Vrem să ne însușim și să ne bucurăm de fiecare frază și expresie a acestui Psalm. Toate binecuvântările vor continua până când luna nu va mai fi. Când va veni sfârșitul Împărăției păcii, cerul și pământul vor dispărea dinaintea feței Judecătorului (Apocalipsa 20.11).

Psalmul 72.8: Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului.

Chiar dacă țara Israel va fi destul de mică, domnia lui Hristos se va extinde până la marginile pământului. Nimic nu va fi dincolo de controlul Său.

Psalmul 72.9-11: Înaintea lui se vor pleca locuitorii pustiului și vrăjmașii săi vor linge țărâna. Împărații Tarsisului și ai insulelor vor aduce daruri, împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut. Da, toți împărații se vor pleca înaintea lui, toate națiunile îi vor sluji.

Nu numai că toți locuitorii deșertului, care preferă o viață liberă, se vor înclina în fața lui Mesia, ci și dușmanii săi vor linge țărâna. Toți împărații pământului Îi vor căuta favorurile cu daruri și Îi vor plăti cu regularitate tributul, arătându-și astfel loialitatea. Când Domnul Își va doborî dușmanii, nu va mai exista niciun împărat care să nu I se plece de bunăvoie. Popoarele acestor împărați Îl vor sluji și ele cu bucurie.

Psalmul 72.12-14: Pentru că el va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor. Va avea milă de cel lipsit și de cel sărac și va salva sufletele săracilor. Va răscumpăra sufletul lor din asuprire și violență și sângele lor va fi prețios în ochii lui.

Încă o dată sunt menționați săracii și cei întristați. În aceasta se exprimă purtarea de grijă a lui Hristos pentru cei care au fost defavorizați în trecut. Ne amintim de domnia de teroare a dictatorului asupra Europei și de domnia lui antihrist, care nu numai că a dispus instalarea în Templu a unei imagini a fiarei, care făcea ca toți cei care nu se închinau imaginii să fie uciși (Apocalipsa 13.13-15), dar care se și prezenta ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). În acest context, cât de reconfortantă este acțiunea dreaptă și plină de har a lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în Psalmul 145.14-19: „DOMNUL îi susține pe toți cei care cad și îi ridică pe toți cei încovoiați. Ochii tuturor așteaptă de la Tine și Tu le dai hrana lor la timpul ei. Tu Îți deschizi mâna și saturezi după dorință tot ce are viață. DOMNUL este drept în toate căile Sale și bun în toate lucrările Sale. DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr. El împlinește dorința celor care se tem de El; le aude strigătul și-i scapă.” El va izbăvi de asuprire pe toți cei care strigă către El. Sângele lor este scump în ochii Lui - ceea ce este arătat nu în ultimul rând de faptul că El îi învie pe martiri la începutul Împărăției păcii (Apocalipsa 20.4-6), pentru ca ei să poată participa la guvernare în Împărăția păcii.

Psalmul 72.15: Și el va trăi și i se va da din aurul Sebei și se vor ruga neîncetat pentru el; și el va fi binecuvântat toată ziua.

Aici se spun patru lucruri despre Mesia:

1. El va trăi - aceasta este o amintire că după ce a murit a fost înviat de Dumnezeu și că trăiește în puterea unei vieți nepieritoare (Evrei 716).
2. I se vor da cele mai bune comori de pe pământ - cele mai bune sunt suficient de bune pentru El. Acest lucru exprimă aprecierea pentru Mesia.
3. Oamenii se vor ruga pentru el în mod constant - Solomon a avut nevoie de mijlocire, dar Mesia nu a avut nevoie; cu toate acestea, oamenii Îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru că L-a dat pe Mesia și pentru că prin moartea Lui a pregătit terenul pentru toate binecuvântările.
4. El va fi binecuvântat - I se va mulțumi și va fi înălțat pentru tot ceea ce a făcut în trecut și ceea ce face în timpul împărăției.

Psalmul 72.16: Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul; și cei din cetate vor înflori ca iarba pământului.

Împărăția păcii

Cerealele stau aici ca un exemplu de binecuvântări pământești. Va fi belșug de cereale. Grâul ne amintește că bobul de grâu a căzut odată în pământ și a murit, aducând astfel mult rod (Ioan 12.24). De aceea, abundența grâului este menționată aici în același timp cu înflorirea oamenilor.

Psalmul 72.17-19: Numele lui va fi pentru totdeauna; numele lui va dăinui înaintea soarelui: și se vor binecuvânta în el; toate națiunile îl vor numi fericit. Binecuvântat să fie DOMNUL Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, care singur face lucruri minunate! Și binecuvântat să fie Numele Său glorios pentru totdeauna! Și tot pământul să fie plin de gloria Lui! Amin, da, amin!

Psalmul se încheie cu laude. Frumusețea Numelui lui Mesia nu va trece. Numele Său va dăinui chiar și atunci când soarele a trecut într-adevăr; el aparține primei creații. Toate națiunile vor fi fericite să aibă parte de guvernarea dreaptă a Domnului păcii. Iar fericirea Lui va fi și fericirea lor.

Nu este oare Împărăția păcii un miracol unic? Dumnezeu a făcut minune după minune în trecut, nu în ultimul rând atunci când a eliberat poporul Israel din Egipt. Dar va fi un miracol și mai mare atunci când va elibera o rămășiță a acestui popor din marele necaz. Dumnezeu va continua să facă minuni peste minuni. Așa că și râul din Locașul sfânt va fi un astfel de miracol și va aduce miracole de durată.

Gloria Numelui lui Dumnezeu va fi mai presus de toate. Întregul pământ va fi umplut de gloria Lui. Amin, da, amin.

4. Sfârșitul Împărăției păcii

Timpul incomparabil de binecuvântat al domniei milenare a lui Mesia se va sfârși și el într-o zi. Deja în timpul Împărăției păcii există un anumit declin. Unii văd un indiciu în acest sens în numărul tot mai mic de jertfe la Sărbătoarea Corturilor (Numeri 29.12-38). Sărbătoarea Corturilor dura șapte zile, iar în prima zi, printre altele, trebuiau sacrificați 13 viței tineri, în a doua zi doar 12, în a treia zi 11 etc., iar în cele din urmă, în a șaptea zi, doar 7 viței tineri. La început, oamenii care au fost martori la judecăți vor fi foarte recunoscători pentru mântuirea lui Dumnezeu, dar, pe măsură ce trece timpul, recunoștința și intensitatea închinării față de Dumnezeu vor scădea. La sfârșitul Împărăției păcii vor fi mulți oameni care vor fi înșelați de satan.

Înainte de a intra acum în detalii ale acestui timp, să rezumăm punctele esențiale ale acestei ultime secțiuni. Acest lucru este destul de simplu, deoarece acest timp este descris cronologic în Apocalipsa 20.7 până la 21.8:

1. Satan este dezlegat din abis (Apocalipsa 20.7)
2. Ultimul asediu al Ierusalimului (Apocalipsa 20.8,9)
3. Judecata finală asupra lui satan (Apocalipsa 20.10)
4. Judecata tuturor celor morți înaintea tronului cel mare și alb (Apocalipsa 20.11-15)
5. Starea veșnică, care începe cu re-crearea cerului și a pământului (Apocalipsa 21.1-8)

4.1 Satan va fi dezlegat

Mulți oameni vor prefera să se mute cât mai departe posibil de Ierusalim în decursul timpului. La sfârșitul împărăției păcii ei vor fi unelte de bunăvoie în mâna lui satan, când acesta va fi din nou lăsat liber pentru o vreme:

Apocalipsa 20.7-10: Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării. Și s-au suit pe întinderea pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea cea iubită; și a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit. Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.

Pacea se termină brusc când Dumnezeu îl eliberează pe satan din închisoarea sa. Și ce va face satan? Ceea ce a făcut întotdeauna: îi va înșela pe oameni. El va mobiliza o armată uriașă, care va veni împotriva cetății Ierusalim cu Templul său, unde locuiește Dumnezeu, și o va asedia. Dar asediul nu va dura mult timp: focul din cer va mistui armatele, așa cum focul a distrus odinioară Sodoma și Gomora. Apoi, soarta veșnică a lui satan este definitiv pecetluită - el este menționat aici pentru ultima oară, cu numele de „diavolul” (*diabolos* = cel care tulbură) - el este aruncat în iazul de foc și pucioasă. Pe scurt, Ioan relatează că fiara și falsul profet (antihristul) au fost deja acolo (timp de 1000 de ani). Pedepsa nu se va sfârși niciodată, judecata va fi veșnică.

4.2 Marele Tron Alb

Descrierea din Apocalipsa 20 continuă imediat:

Apocalipsa 20.11-15: Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Acum toată atenția cade asupra marelui tron alb, tronul judecății, unde toți oamenii necredincioși vor fi judecați. Judecătorul este Fiul lui Dumnezeu, căruia Dumnezeu, în calitate de Fiul Omului, I-a dat toată judecata (Ioan 5.27; Faptele apostolilor 17.31). Este Același care a purtat odată judecata pe crucea de la Golgota pentru păcatele tuturor oamenilor care și-au mărturisit păcatele în fața lui Dumnezeu și au crezut în lucrarea ispășitoare a lui Hristos. Până în ziua de azi, El îi invită încă pe oameni să vină la El: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11.28-30). Cei care nu au răspuns chemării rămân sub mânia lui Dumnezeu.

Acum El este Judecătorul tuturor oamenilor care nu s-au convertit. Înfățișarea Lui este atât de înfricoșătoare, încât pământul și cerurile fug dinaintea Lui; nu mai este loc pentru ele. Ele trebuie să facă loc pentru un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21.1). Acest lucru nu trebuie să însemne că vechiul cer și vechiul pământ sunt complet distruse, dar ele pier, sunt înfășurate ca o mantie și transformate (Evrei 1.10-12; 2 Petru 3.12,13).⁴⁵

Apoi, Ioan îi vede pe toți morții cei mulți stând în picioare înaintea tronului de judecată; deși au fost înviați, ei sunt încă numiți morți, pentru că sunt oameni care nu au nicio legătură cu Dumnezeu. Printre acești morți se numără și toți necredincioșii care au trăit la sfârșitul Împărăției de pace. Este posibil ca ei să fi pierit atunci când pământ a pierit.

Mai întâi este menționată *cartea vieții*. Prima întrebare decisivă este dacă numele morților se află în această carte. În al doilea rând, este vorba despre ceea ce au făcut ei. Judecata va corespunde exact faptelor lor. Deși toți morții vor fi aruncați în iazul de foc pentru că numele lor nu se află în cartea vieții, judecata va fi diferită (compară în privința aceasta cuvintele Domnului Isus din Marcu 12.38-40).

Toți morții vor învia, chiar și cei care s-au înecat în mare. Nu contează deloc modul în care un om a ajuns la moarte. Moartea și Hades (invizibilul) dau înapoi pe cei morți. În momentul învierii, trupul, pe de o parte, și sufletul și duhul, pe de altă parte, sunt reunite. Ei sunt înviați pentru a fi judecați. Aceasta este „învierea judecății” (Ioan 5.29). Se subliniază din nou că fiecare va fi judecat după faptele sale.

În final, moartea și Hadesul sunt aruncate în iazul de foc. Ele sunt considerate aici persoane. Atunci nu va mai exista prima moarte, nimeni nu va mai muri. De aceea nimeni nu va mai intra în Hades. Toți oamenii care au murit necredincioși se află acum în iazul de foc. Iazul de foc este a doua moarte. Ca urmare a păcatului, toți oamenii trebuie să moară, moartea a pătruns la toți

⁴⁵ Alți comentatori văd în Evrei 1.10-12 transformarea cerului și a pământului la începutul Împărăției păcii, iar în 2 Petru 3 distrugerea completă și crearea cerului nou și a pământului nou.

oamenii (Romani 5.12). Toți oamenii care suferă moartea a doua vor fi despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna.

4.3 Judecata este veșnică

Nu există scăpare de moartea a doua, de condamnarea veșnică, de separarea absolută de Dumnezeu. În privința aceasta câteva pasaje din Scriptură care ne învață în mod clar despre condamnarea veșnică, fără sfârșit:

- Și, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești, taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fii aruncat în focul etern. (Matei 18.8).
- Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui.» (Matei 25.41).
- Și aceștia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei dreپți la viață eternă. (Matei 25.46).
- ... dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va avea iertare niciodată, ci este vinovat de un păcat etern. (Marcu 3.29).
- ... în focul nestins, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. (Marcu 9.43,44).
- Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci *mânia lui Dumnezeu rămâne* peste el. (Ioan 3.36).
- ... care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale, ... (2 Tesaloniceni 1.9).
- Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari; ... (Iuda 6).
- ... după cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne, sunt puse înainte ca un exemplu, suferind *chinul unui foc etern*. (Iuda 7).
- Și fumul chinului lor se înalță *în vecii vecilor*; (Apocalipsa 14.11).
- ... vor fi chinuiți zi și noapte, *în vecii vecilor*. (Apocalipsa 20.10).

Nu există în cele din urmă o împăcare a tuturor oamenilor. Învățătura conform căreia toți oamenii și, de asemenea, satan cu demonii săi vor fi împăcați într-o zi nu are nicio bază în Cuvântul lui Dumnezeu. La fel cum nu există o nimicire definitivă, în sensul că un om ar înceta să mai existe. Există doar această alternativă: fie condamnarea veșnică, fie fericirea veșnică în comuniune cu Dumnezeu.

4.4 Diferitele locuințe ale oamenilor și ale îngerilor

În cele ce urmează este o prezentare generală a diferitelor locații ale oamenilor și îngerilor:

	Denumirea	Semnificația	Pasaje biblice
1.	Șeol (ebraică)	Mai întâi de toate, mormântul, mormântul din pământ. Dar apoi și împărăția morții, nediferențiată în funcție de locul de reședință al credincioșilor sau al necredincioșilor.	65 × în VT; de exemplu, Gen 37.35; 42.38; 44.29,31; Numeri 16.30-33; 1 Împ 2.6,9; Ps 49.15; 141.7 etc.
2.	Hades (greacă)	Locuința morților necredincioși. Loc de chinuri. Hades are întotdeauna un sens negativ în NT	Mt 11.23; 16.18; Lc 10.15; 16.23; Fapte 2.27,31; Apoc 1.18; 6.8; 20.13,14.

3.	Paradisul	Locul credincioșilor care au adormit, în bucurie conștientă	Lc 23.43; 2 Cor 12.4; Apoc 2.7
4.	Sânul lui Avraam	Un alt nume al paradisului, unde Lazăr este la masă chiar lângă Avraam	Lc 16.22,23
5.	Iazul de foc - iazul care arde cu foc și pucioasă	Locuința oamenilor, a lui satan și a demonilor săi, care vor trăi neîncetat chinul judecății pentru toată eternitatea.	Apocalipsa 19.20; 20.14,15; 21.8 (compară cu „chinul veșnic” din Mt 25.46).
6.	Iadul (din greacă <i>gehenna</i>)	Un alt nume pentru iazul de foc	Mt 5.22,29,30; 10.28; 18.9; 23.15,33; Mc 9.43,45,47; Lc 12.5; Iacov 3.6.
7.	Abis (ebraică <i>abbaddon</i> ; greacă <i>abyssos</i> sau <i>tartaros</i>)	Abisul este, printre altele, locul de păstrare al îngerilor căzuți, pe care Dumnezeu i-a legat până la judecata finală.	Iov 26.6; 28.22; 31.12; Ps 88.12; Prov 15.11; 27.20; Lc 8.31; Rom 10.7; 2 Pet 2.4; Apoc 9.1,11; 11.7; 17.8; 20.1,3.
8.	Cerul	Biblia face distincție între primul, al doilea și al treilea cer. Paradisul se află în al treilea cer (2 Cor 12.2-4).	de peste 700 de ori în Biblie
9.	Casa Tatălui	Cerul necreat, în care cele trei Persoane ale Dumnezeirii au locuit din timpuri imemorabile și în care vor intra toți credincioșii care aparțin Bisericii (Adunării) lui Dumnezeu	Ioan 14.2

În veșnicie vor exista doar trei sau patru locuri de ședere pentru toți oamenii și îngerii, și anume iazul care arde cu foc și pucioasă, casa Tatălui, pământul nou și cerul nou, unde se află îngerii și eventual alți sfinți glorificați, care nu sunt nici pe pământul nou, nici în casa Tatălui.

4.5 Starea veșnică

După o scurtă descriere a stării veșnice, așa cum o găsim în Apocalipsa 21.1-8, ajungem acum la sfârșit:

Apocalipsa 21.1: Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai era.

Acum, marele scop al lui Dumnezeu, un cer nou și un pământ nou, o nouă creație, a fost atins. Totul va fi atunci nou. Deși se spune că și credincioșii din timpul actual al harului sunt o „creație nouă” (2 Corinteni 5.17), ei au încă o natură păcătoasă. Când va veni timpul cerului nou și al pământului nou, păcatul nu va mai exista. El va fi atunci desființat. Atunci se vor împlini cuvintele lui Ioan Botezătorul, rostite când L-a văzut pe Domnul Isus la începutul slujbei Sale: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29).

Atunci nu va mai exista mare pe noul pământ. Nu va mai exista nici o separare între oamenii care locuiesc pe noul pământ. Nu vor mai exista tulburări, nu vor mai exista revoluții, despre

care marea este o imagine. Frank B. Hole scrie despre marea din acest pasaj: „Pe pământul nostru actual, marea este un puternic element de separare. Atunci nu vor mai exista separări”.⁴⁶

Apocalipsa 21.2: Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.

Ne-am ocupat deja în profunzime de Noul Ierusalim în timpul Împărăției păcii. Aici se spune că Noul Ierusalim este o cetate sfântă⁴⁷ care se coboară din cer de la Dumnezeu. Cu toate acestea, nu și-a pierdut nimic din frumusețea sa, este în continuare ca o mireasă împodobită pentru soțul ei și își va păstra această frumusețe pentru toată veșnicia. Noul Ierusalim va fi, de asemenea, metropola de guvernare asupra noului pământ.

Această cetate este cea pe care o aștepta Avraam (Evrei 11.10,16). Vor trăi Avraam și credincioșii din timpul Vechiului Testament pe noul pământ? Poate că întrebarea nu este atât de relevantă, deoarece va exista o legătură foarte strânsă între cer și pământ.

În total, aici se spun cinci lucruri despre Noul Ierusalim:

1. cetatea este *sfântă*
2. ea este o cetate *nouă*
3. originea și caracterul ei sunt *cerești*
4. vine de la Dumnezeu - originea sa este *divină*
5. ea este pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei

Apocalipsa 21.3: Și am auzit din cer un glas puternic, spunând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.

După aceasta, Ioan aude un glas puternic dinspre scaunul de domnie spunând că cortul lui Dumnezeu este la oameni. Dumnezeu va locui (de fapt: ca campă) la oameni pe noul pământ. Toți oamenii de pe noul pământ vor aparține atunci poporului Său, iar Dumnezeu va fi Dumnezeul lor. Întotdeauna a fost strădania lui Dumnezeu de a avea părtășie cu omul. El nu l-a abandonat în voia sorții sale și a consecințelor păcatului. După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a venit la ei în răcoarea serii în grădina Eden (Geneza 3). După ce Dumnezeu a răscumpărat poporul Israel din Egipt, le-a comunicat prin Moise planurile Sale pentru Cortul întâlnirii, imediat după sosirea lor în pustie (Exodul 25-31). Când Cortul a fost gata, Dumnezeu a venit în nor pentru a locui în cort. Mai târziu, a locuit în Templul construit de Solomon la Ierusalim (1 Împărați 8). Și, deși Dumnezeu a părăsit acest Templu cu puțin timp înainte de distrugerea lui, gloria lui Dumnezeu a revenit la începutul Împărăției păcii și a umplut din nou Templul. Dar în starea veșnică nu mai există un Templu material.

Cortul întâlnirii este o denumire simbolică pentru Biserica lui Dumnezeu, care este casa lui Dumnezeu în timpul de acum. Dumnezeu locuiește astăzi în Persoana Duhului Sfânt nu numai în fiecare credincios în parte, ci și în totalitatea tuturor credincioșilor ca și casă a Sa. Aceștia sunt aduși atât de aproape de Dumnezeu încât sunt numiți împreună-cetățeni ai casei lui Dumnezeu

⁴⁶ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 6, *Johannesbriefe, Judasbrief, Offenbarung*, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 233.

⁴⁷ Compară cu privire la „cetatea sfântă” Isaia 52.1,2; această cetate este complet pusă deoparte pentru Dumnezeu.

(Efeseni 2.19). Iar credincioșii nu vor mai pierde niciodată această relație strânsă cu Dumnezeu. De aceea, când Dumnezeu vine la oameni pe noul pământ, în starea veșnică, o va face în „cortul” Său. Atunci nu vor mai exista popoare sau națiuni, ci doar *oameni*.

Apocalipsa 21.4-6: Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut”. Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi”. Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. Și mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.

Dumnezeu Însuși va șterge lacrimile oamenilor. Nu este înduioșător modul în care Dumnezeu se prezintă aici ca un Dumnezeu milostiv și plin de compasiune? Nu va mai fi moarte, nici doliu, nici plânsete, nici durere. Cât de infinit de frumoasă trebuie să fie noua lume a lui Dumnezeu! Ce suferință sfâșietoare a adus moartea asupra omenirii. Există vreo zi, pe care cineva o poate petrece într-o creație decăzută, fără să simtă durere?

Câți oameni au văzut și au experimentat suferința și violența în toate mileniile trecute! Câte strigăte au rămas fără răspuns? Involuntar ne gândim la un strigăt rămas fără răspuns atunci când Fiul lui Dumnezeu a strigat pe cruce: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Câtă violență I s-a făcut la răstignire! Și nu a simțit-o oare infinit mai profund decât Iov, când acesta din urmă I-a spus lui Dumnezeu: „Te-ai schimbat, ca să fii crud cu mine; mă urmărești cu tăria mâinii Tale” (Iov 30.21)? Ce durere atroce a îndurat Domnul în orele părăsirii Lui de către Dumnezeu! El a suferit mai mult decât a suferit vreodată vreun om. Dar și suferința omenirii în cei 6000 de ani este de nedescris.

Tot ceea ce ne amintește de prima creație va dispărea atunci, Dumnezeu va face totul nou. Acest lucru sună atât de ireal pentru urechile oamenilor, încât Dumnezeu îl pune pe Ioan să spună în mod explicit că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate. Nu există niciun fel de îndoială în această privință. Tot ceea ce a spus Dumnezeu este absolut adevărat și de încredere. Dumnezeu este Alfa și Omega (prima și ultima literă din alfabetul grecesc). El garantează pentru începutul și sfârșitul a tot ceea ce este scris, Cuvântul Său sfânt. Acest Cuvânt are atribute divine. Astfel, Domnul Isus a spus cândva: „Până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă și o singură frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5.18). Cuvântul lui Dumnezeu este unic. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său și pentru faptul că putem avea încredere absolută în Cuvânt în toate furtunile timpului.

Apocalipsa 21.6,7: Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.

Este ca și cum Dumnezeu vorbește din nou în timpul nostru: A mai rămas cineva care să fie însetat? Însetat de Dumnezeu? Însetat de împlinirea unui sens în viața sa? Poate să se întoarcă la Dumnezeu. Aici el experimentează că Dumnezeu poate și îi va potoli setea cea mai profundă. Numai Dumnezeu ne poate da apa vieții. Să ne gândim doar la cuvintele Domnului Isus din Evanghelia după Ioan: „Isus i-a răspuns și i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie”. (Ioan 4.10). A-L cunoaște pe Domnul Isus ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a trimis și care dă apa vieții, înseamnă fericirea cea mai profundă și o adevărată stingere a setei. Nu poți să-I aduci nimic lui Dumnezeu pentru acest dar, El ți-l oferă gratuit.

Încă mai avem de învins. Păcatul și satan încă mai pun multe capcane în viața noastră. Dar Dumnezeu vrea ca noi, ca și copiii ai Săi și ca fiii ai lui Dumnezeu, să fim demni de El și să-L

revelăm. S-ar putea să pierdem unele lucruri acum, dar apoi vom moșteni bogății extraordinare, pe care Dumnezeu le-a prevăzut în noua creație. Vom moșteni împreună cu Hristos. Dar nu este oare cea mai mare binecuvântare faptul că fiecare credincios va avea o relație foarte personală cu Dumnezeu ca Tată al său și cu Domnul Isus ca Domn al său?

Apocalipsa 21.8: Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.

Descrierea stării veșnice se încheie cu o listă de oameni care au refuzat să se despartă de păcat. În total, sunt enumerate opt categorii de păcătoși: Lașii, necredincioșii, pătați de urâciuni, ucigașii, curvarii, vrăjitorii (ocultiștii), idolatrii și mincinoșii. Partea tuturor acestor oameni este iazul de foc, și asta pentru toată veșnicia. Aceste cuvinte vorbesc de la sine.

4.6 Încheiere

Nu dorim să încheiem această carte cu o perspectivă din partea păcătoșilor. Dacă păcatul, cu toate consecințele sale, este și o realitate teribilă, pe care Biblia o descrie fără menajamente, Biblia este mai presus de toate o revelație a Dumnezeului oricărui har, care va ajunge pe calea unei creații decăzute la o nouă creație glorioasă, la care vor avea parte toți cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu la împăcare. Și dacă astăzi suntem martorii declinului creștinătății în general și, cu regret, și al declinului în rândul copiilor lui Dumnezeu, putem totuși să știm că nimic nu scapă din mâinile lui Dumnezeu și că El își va împlini toate planurile de viitor - indiferent dacă acestea se referă la pământ sau la cer. El le poate împlini, pentru că Fiul Său a devenit Om și Dumnezeu a pus în mâinile Sale împlinirea planurilor Sale. Pentru aceasta, toată gloria să fie a Tatălui și a Fiului, acum și în vecii vecilor.

Anexă

Privire de ansamblu profetică asupra Cărții Psalmilor

1. Observații introductive

Cartea Psalmilor este cea mai lungă carte din Biblie și a fost scrisă de cel puțin opt scriitori: David, Asaf, Moise, fiii lui Core, Solomon, Heman și Etam. Psalmii acoperă o perioadă de la vremea lui Moise (Psalmul 90), adică de la aproximativ 1500 î.Hr., până la perioada de după captivitatea babiloniană (secolul al V-lea î.Hr.). Prin urmare, ei acoperă o perioadă de aproximativ 1000 de ani. Cu toate acestea, această carte reprezintă o unitate și este numită „*Cartea Psalmilor*” în Noul Testament (Luca 20.42; Faptele apostolilor 1.20). Psalmii, împreună cu alte câteva cărți poetice, formează una dintre marile părți principale ale Vechiului Testament (Luca 24.44).

Dumnezeu Însuși vorbește în Psalmi prin Duhul Său. Adesea, Psalmii sunt citați în Noul Testament și apoi se spune că Dumnezeu sau Duhul Sfânt a vorbit (de exemplu, prin David). Noul Testament ne oferă indicii pentru interpretarea Psalmilor prin multe citate, mai ales în ceea ce privește sensul lor profetic. Un număr destul de mare de Psalmi sunt împliniți în Hristos. În Ioan 19 se spune de trei ori: „ca să se îplinească Scripturile” (versetele 24,28,36), iar de două ori este citat un verset din Psalmi.

În general, în Biblie, *Dumnezeu îi vorbește* omului - în schimb, în Psalmi, *oamenii îi vorbesc* în general lui Dumnezeu.

Adesea, începutul unui psalm indică deja conținutul; un exemplu clar în acest sens este Psalmul 22.1. Acest verset se plasează cronologic la versetul 20.

Într-o bună interpretare a Psalmilor, trebuie remarcat faptul că este vorba despre Israel, un popor sub Lege. Se caută în zadar aici poziția cerească a Bisericii. Este vorba despre starea, eșecurile, încercările și speranțele poporului pământean. Credincioșii din timpul prezent experimentează necazuri după ce cunosc mântuirea, dar rămășița înainte de a cunoaște mântuirea.

Suferințele lui Mesia și ale rămășiței sunt tema principală a Psalmilor. Trebuie să facem distincția între cazurile în care Hristos suferă (a) ca locțiitor *pentru* poporul Său și cele în care suferă (b) *cu* poporul Său. În primul caz, El suferă din partea lui Dumnezeu, în al doilea din partea poporului. În cele din urmă, Psalmii conțin multe imagini ale timpului viitor al Împărăției milenare a păcii.

2. Semnificația profetică a Psalmilor

De-a lungul secolelor, credincioșii au găsit multă mângâiere în Psalmi, deoarece aceștia iau de obicei forma unei rugăciuni sau sunt o laudă la adresa lui Dumnezeu. În cele mai mari nevoi, scriitorii au strigat către Dumnezeu și au primit un răspuns. În acest fel, cititorii Bibliei au putut aplica situațiile scriitorilor la propriile lor vieți. În toate acestea, însă, în ceea ce privește interpretarea propriu-zisă, nu trebuie să uităm că Psalmii sunt destinați poporului Israel. De aceea, nu este surprinzător faptul că găsim chiar mai des o chemare la răzbunare (Psalmul 9.20; 28.4,5; 35.26; 137.7-9; 139.19-22), ceea ce nu se potrivește în gura creștinilor (Matei 5.44.45). Psalmii au înainte de toate un sens profetic pentru rămășița temătoare de Dumnezeu din Israel,

pentru credincioșii care vor trăi timpul de mare necaz. Atunci vor înțelege și ei că un număr întreg de Psalmi și-au găsit deja împlinirea în Isus Hristos.

Iată cele mai importante exemple de Psalmi care s-au împlinit sau se vor împlini în Hristos și de aceea au fost numiți psalmi mesianici:

Psalmul 2	Hristos ca Împărat respins al lui Israel
Psalmul 8	Hristos ca Fiul Omului glorificat
Psalmul 16	Hristos ca Om pe deplin dependent de Dumnezeu
Psalmul 22	Hristos ca jertfă pentru păcat pe cruce, suferind din partea oamenilor și a lui Dumnezeu.
Psalmul 23	Hristos ca Păstorul cel bun al poporului Său
Psalmul 24	Hristos ca Împărat al gloriei, care Se întoarce
Psalmul 40	Hristos ca jertfă de ardere-de-tot
Psalmul 41	Hristos ca un Om sărac, având parte de vrăjmășia oamenilor
Psalmul 45	Hristos ca viitor Împărat în gloria Sa
Psalmul 69	Hristos ca jertfă pentru vină
Psalmul 72	Hristos ca viitor Împărat al păcii și al dreptății în Împărăția păcii
Psalmul 102	Hristos ca suferind, care cere ca Dumnezeu să nu-L ia la jumătatea zilelor Sale
Psalmul 109	Hristos urât și trădat de Iuda
Psalmul 110	Hristos ca viitor Împărat și Mare Preot
Psalmul 145	Hristos ca viitor Împărat în Împărăția păcii

3. Prima carte a Psalmilor (Psalmii 1-41)

În prima carte a Psalmilor găsim prezentarea generală a Psalmilor. Calea celor dreپți și a celor răi (Psalmul 1), Împăratul uns pe Sion (Psalmul 2). În Psalmii 3-7 găsim viața de credință a celor dreپți, aplicabilă și lui Hristos. În Psalmul 8 îl vedem pe Fiul Omului înălțat peste întregului univers. În următorii Psalmi 9-15, lauda și rugămintea pentru mântuire alternează. Psalmul 16 ni-L arată pe omul deplin dependent, Isus Hristos, în Psalmul 17 găsim o descriere a vrăjmășiei împotriva celor credincioși, la care ne putem gândi și la Hristos. În Psalmul 18, împăratul David descrie mântuirea lui Dumnezeu, de care a avut parte. Astfel, Dumnezeu va da în curând domnia împărătească Domnului Isus. În Psalmul 19, David cântă despre mărturia glorioasă a creației și a Cuvântului lui Dumnezeu. Psalmii 20 și 21 vorbesc, de asemenea, despre mântuirea pe care o dă Dumnezeu (Hristos în înviere - Psalmul 21:5). Psalmii 22-24 sunt toți despre Hristos (vezi mai sus). În Psalmii 25-31 vedem cum rămășița Îl cheamă pe Dumnezeu și găsește mângâiere, dar cere și răzbunare pentru dușmanii lor. Mere izbucnește lauda. În Psalmul 32, rămășița cântă despre iertarea păcatelor și a vinovăției. Psalmii 33 și 34 sunt cântece de laudă; Psalmul 35 este din nou o cerere de eliberare. În Psalmul 36, David aruncă o privire în inima celor răi, dar în același timp cântă bunătatea lui Dumnezeu. Psalmul 37 este un ael către cei evlavioși de a se încrede în Dumnezeu. În cele din urmă, în Psalmul 38 îl găsim pe cel evlavios ajungând la o mărturisire din toată inima a păcatului și a nedreptății sale. Psalmul 39 este din nou o cerere pentru mântuire; ultimii doi psalmi din această carte îndreaptă privirea spre Hristos (vezi mai sus) ca ardere-de-tot (Psalmul 40) și ca nenorocit, care a fost persecutat (Psalmul 41).

4 A doua carte a Psalmilor (Psalmii 42-72)

Cartea a doua a Psalmilor se referă în mod profetic la timpul ultimilor 3½ ani ai marelui necaz, înainte de împărăția păcii, când majoritatea celor evlavioși din Israel au fugit în afara țării (Matei 24.15-22). Antihristul va face atunci ravagii în Israel, după ce s-a așezat Templu, și îi persecută pe toți credincioșii. În marea lor suferință, credincioșii se adresează lui Dumnezeu și se plâng Lui de necazul în care se află din cauza dușmanilor lor (Psalmii 42-44). Ei sunt socotiți ca niște oi pentru sacrificare (Psalmul 44.11.22). Dar apoi își întorc privirea credinței spre Domnul Isus și cântă frumusețea și gloria Sa viitoare ca Împărat (Psalmul 45). În Psalmii 46-50 îi vedem laudându-L pe Dumnezeu și având încredere în El. În Psalmul 51, cu cuvintele lui David, ei mărturisesc marele lor păcat, în special uciderea lui Mesia. Psalmii care urmează se ocupă de cei răi (Psalmul 52; 53); apoi, credincioșii - dintre care unii se află în Ierusalim - Îi cer lui Dumnezeu să-i salveze de dușmani (Psalmii 54-59). Dar ei recunosc de asemenea că toată suferința lor este o consecință a acțiunii drepte a lui Dumnezeu în judecata asupra lor; suferința de nedescris servește în același timp la curățirea lor (Psalmul 60). În Psalmul 61 găsim încrederea poporului în faptul că Dumnezeu îl va călăuzi, în Psalmul 62 încrederea în Dumnezeu, apoi dorința sinceră de Dumnezeu (Psalmul 63), strigătul de mântuire (Psalmul 64) și cunoașterea faptului că Dumnezeu va acorda din nou binecuvântări (Psalmul 65). Psalmii 66-68 sunt imnuri de laudă pentru mântuirea miraculoasă. Psalmul 69 descrie cauza tuturor binecuvântărilor: Mesia Însuși a suferit pentru vină. Psalmul 70 este din nou o rugămintă pentru mântuire, iar Psalmul 71 o laudă pentru mântuire. A doua carte a psalmilor se încheie cu o descriere a Împăratului și a gloriei Împărăției Păcii (Psalmul 72).

5 A treia carte a Psalmilor (Psalmii 73-89)

A treia carte a Psalmilor descrie restaurarea întregului popor Israel (atât cele două seminții, cât și cele zece seminții). Credincioșii din Israel trec prin grele încercări și găsesc mângâiere în Psalmul 73. Ierusalimul și mai ales Templul sunt în mare parte devastate (Psalmul 74). Cu toate acestea, cei evlavioși Îl laudă pe Dumnezeu și se încred în faptul că El va face o judecată dreaptă (Psalmul 75; 76). În același timp, Dumnezeu face o lucrare de restaurare (Psalmul 77). Credința este întărită de o trecere în revistă a căilor lui Dumnezeu cu poporul său în zilele trecute (Psalmul 78). Țara, cetatea Ierusalim și Templul sunt în mare parte pustiite (Psalmul 79). Urmează apoi o rugămintă către Dumnezeu să intervină așa cum a făcut în trecut (Psalmul 80). Cauza tuturor pedepselor lui Israel din partea lui Dumnezeu este infidelitatea lui Israel (Psalmul 81; 82), de aceea toți dușmanii vin acum la Ierusalim (Psalmul 83; Zaharia 14.2-4). Cu credință și încredere, cei evlavioși tânjesc după locuințele DOMNULUI și știu că ei înșiși vor fi în curând acolo. Acest lucru le dă putere (Psalmul 84). Aceasta este urmată de o magnifică laudă a mântuirii viitoare (Psalmul 85). Dumnezeu este un Dumnezeu al iertării și al salvărilor (Psalmul 86). Ierusalimul va fi centrul binecuvântării și al guvernării pentru întregul pământ (Psalmul 87). Urmează o trecere în revistă a trecutului plin de lacrimi al poporului, cu care Hristos se face una (Psalmul 88). David este împăratul ales - credința vede în el un model al guvernării glorioase a lui Hristos în Împărăția păcii (Psalmul 89).

6 Cartea a patra a Psalmilor (Psalmii 90-106)

În cele din urmă, în a patra carte a Psalmilor, sunt incluse toate popoarele pământului. Tema principală a acestei cărți este introducerea în lume a Celui întâi-născut (Psalmul 97.7; vezi Evrei 1.6). Mereu se spune că DOMNUL domnește. Credința se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu, așa că Psalmii 90-101 sunt înainte de toate o laudă adusă lui Dumnezeu în vederea viitoarei Împărății. Dumnezeu poate binecuvânta poporul pentru că Mesia a suferit o dată și a fost luat la jumătatea zilelor sale; dar, în același timp, El este creatorul universului: El este același, iar zilele

Sale ca Dumnezeu etern nu se vor sfârși (Psalmul 102). Psalmul 103 este din nou o mare laudă a bunătății lui Dumnezeu: iertarea tuturor nedreptăților și vindecarea tuturor bolilor în Împărăția păcii. În Psalmul 104 găsim acțiunea plină de har a lui Dumnezeu în legătură cu omul, cu întreaga creație și, de asemenea, cu lumea animală. În Psalmul 105 se găsește solicitarea adresată poporului de a-L lauda pe Dumnezeu datorită acțiunilor Sale suverane din trecut; acest lucru întărește credința. În ultimul psalm din această scurtă carte de psalmi găsim o descriere a eșecului poporului în istorie, dar, în același timp, o privire asupra fidelității neîntrerupte a lui Dumnezeu; El nu Și-a abandonat niciodată poporul (Psalmul 106).

7 A cincea carte de psalmi (Psalmii 107-150)

A cincea și ultima carte a Psalmilor este un rezumat al tuturor căilor lui Dumnezeu cu Israel în trecut, prezent și viitor. Psalmul 107 prezintă tema majoră: mântuirea din călătoria prin pustie (versetele 4-9), din captivitatea babiloniană (versetele 10-16) și din perioada de durere la venirea de atunci a Domnului Isus, acum 2000 de ani, prin mântuirea unei rămășițe adăugate la Biserică (versetele 17-22; compară cu Faptele apostolilor 2.47b); apoi salvarea din rătăcirea de secole a poporului Israel printre toate popoarele începând cu anul 70 d.Hr. (versetele 23-32); în sfârșit, acțiunile lui Dumnezeu cu Israel în prezent și în viitorul apropiat (versetele 33-43). Psalmul 108 arată acțiunea lui Dumnezeu cu poporul (compară cu Psalmul 60). Psalmul 109 privește înapoi la Mesia suferind, care a fost persecutat de popor și trădat de Iuda. Smerirea Sa profundă este urmată de glorificarea Sa: acum la dreapta lui Dumnezeu, în curând Împărat în Sion și Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec (Psalmul 110). Rezultatul este lauda și încrederea poporului în căile lui Dumnezeu; toate popoarele se vor alătura acestei laude (Psalmii 111-117). Psalmul 118 amintește de Piatra de temelie, pe care constructorii au respins-o. În Psalmul 119 vedem cum Dumnezeu va scrie Legea pe inimile poporului Său, atunci când acesta va fi ajuns la o pocăință autentică și va fi ascultător din inimă. Cele 15 cântări ale treptelor arată restaurarea treptată a întregului popor Israel (Psalmii 120-134). Psalmii 135 și 136 continuă lauda bunătății nesfârșite a lui Dumnezeu într-un mod impresionant. Psalmul 137 amintește de plânsul dinaintea restaurării, combinat cu lauda din Psalmul 138. Psalmul 139 este un document care descrie măreția lui Dumnezeu: Dumnezeu cunoaște toate lucrurile (versetele 1-6), este prezent pretutindeni (versetele 7-12) și acționează într-un mod omnipotent în orice moment (versetele 13-18); pe acest Dumnezeu trebuie să-L cerceteze poporul în detaliu. În Psalmii 140-144, poporul se refugiază din nou în Dumnezeu în rugăciune în toate modurile. Psalmul 145 este o descriere a gloriei Împărăției păcii. Psalmii 146-150 încheie Psalmii; ei sunt o descriere unică a acțiunii lui Dumnezeu în vederea venirii gloriei pământești a Împărăției. Acești psalmi încep și se încheie fiecare cu un Aleluia! (= Lăudați pe DOMNUL!).

LĂUDAȚI pe DOMNUL!

LĂUDAȚI pe Dumnezeu în sfântul Său locaș!

LĂUDAȚI-L în întinderea puterii Lui!

LĂUDAȚI-L în faptele Sale puternice!

LĂUDAȚI-L pentru întinderea măreției Sale!

LĂUDAȚI-L cu sunet de trâmbiță!

LĂUDAȚI-L cu lira și cu harfa!

LĂUDAȚI-L cu tamburină și cu joc!

LĂUDAȚI-L cu instrumente cu coarde și cu fluier!

LĂUDAȚI-L cu chimvale sunătoare,

LĂUDAȚI-L cu chimvale răsunătoare!
Tot ce are suflare SĂ LAUDE pe Domnul!
LĂUDAȚI pe DOMNUL!

(Psalmul 150)

8 Citate din Psalmi în Noul Testament

Nicio carte din Vechiul Testament nu este citată atât de des în Noul Testament ca Psalmii. Tabelul următor conține nu numai citate literale, ci și aluzii. Cu siguranță că există mai multe astfel de aluzii. (Acest tabel este preluat din cartea *Betrachtungen über die Psalmen* de H. Rossier, Neustadt [Ernst-Paulus-Verlag] 1978).

Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT
2.1,2	Fap. 4.25,26	24.1	1 Cor. 10.26	68.19	Ef. 4.8	103.17	Lc. 1.50
2.7	Fap. 13.33; Evrei 1.5; 5.5	25.3,20	Rom. 5.5	69.5	Ioan 15.25	104.4	Ev. 1.7
2.9	Apoc. 2.27; 12.5; 19.15	31.6	Lc. 23.46	69.10	Ioan 2.17; Rom. 15.3	106.20	Rom. 1.23
4.5	Ef. 4.26	32.1,2	Rom. 4.7,8	69.22	Ioan 19.28,29	107.9	Lc. 1.53
5.10	Rom. 3.13	32.11	Filip. 3.1	69.23,24	Rom. 11.9,10	109.8	Fap. 1.20
6.9	Mt. 7.23; Lc. 13.27	34.9	1 Pet. 2.3	69.26	Fap. 1.20	110.1	Mt. 22.44; Mc. 12.36; Lc. 20.42,43; Fap. 2.34,35; 1 Cor. 15.25; Ev. 1.13; 10.12,13.
8.3	Mt. 21.16	34.13-17	1 Pet. 3.10-12	69.29	Apoc. 3.5	110.4	Ev. 5.6; 7.17,21
8.5-7	Ev. 2.6-8	34.21	Ioan 19.36	73.1	Mt. 5.8	112.9	2 Cor. 9.9
8.7	1 Cor. 15.27; Ef 1.22	36.2	Rom. 3.18	78.2	Mt. 13.35	116.10	2 Cor. 4.13
9.9	Fap. 17.31	37.11	Mt. 5.5	78.24	Ioan 6.31	116.11	Rom. 3.4
10.7	Rom. 3.14	38.12	Lc. 23.49	82.6	Ioan 10.34	117.1	Rom. 15.11
14.1-3	Rom. 3.10-12	40.7-9	Ev. 10.5-7	88.9	Lc. 23.49	118.6	Ev. 13.6
16.8-11	Fap. 2.25-28	41.10	Ioan 13.18; (Fap. 1.16)	89.21	Fap. 13.22	118.22	Lc. 20.17; Fap. 4.11; 1 Pet. 2,7
16.10	Fap. 13.35	44.23	Rom. 8.36	89.28	Apoc. 1.5	118.22,23	Mt. 21.42; Mc. 12.10.11

Anexă

18.50	Rom. 15.9	45.7,8	Ev. 1.8,9	90.4	2 Pet. 3.8	118.26	Mt. 21.9; Mc. 11.9; Lc. 19.38
19.5	Rom. 10.18	48.3	Mt. 5.35	91.11,12	Mt. 4.6; Lc. 4.10,11	119.137	Apoc. 16.5; 19.2
22.2	Mt. 27.46; Mc. 15.34	51.6	Rom. 3.4	94.11	1 Cor. 3.20	132.11	Fap. 2.30
22.9	Mt. 27.43	53.3-5	Rom. 3.10- 12	95.7-11	Ev. 3.7-11	140.4	Rom. 3.13
22.19	Mt. 27.35; Mc. 15.24; Lc. 23.34; Ioan 19.24	55.23	1 Pet. 5.7	96.13	Fap. 17.31	146.6	Fap. 4.24
22.22	2 Tim. 4.17	56.5	Ev. 13.6	97.7	Ev. 1.6		
22.23	Ev. 2.12	62.13	Mt. 16.27; Rom. 2.6; Apoc. 2.23; 20.12; 22.12	102.26- 28	Ev. 1.10- 12		